അപ്പൻതമ്പുരാൻതിരുമനസ്സിലെ

കൃതികൾ.

വേണം. അന്യഭാഷയിലുള്ള ശബ്ദശ്ലേഷകൾ മറെറാരു ഭാഷയിൽ വരുത്തുന്നതു തീരെ അസാദ്ധ്യമാണ്. അവിടെ തരമുണ്ടെങ്കിൽ സ്വഭാഷയിൽ ശ്ലേഷ കൊണ്ടുവന്നാൽ വളരെ മെച്ചമായിരിക്കും. അതില്ലെങ്കിലും പ്രത്യേകിച്ചു് ഒരു ഭംഗിവരുത്തുവാൻ നോക്കേണ്ടതാണ്. ഭാഷയ്ക്കു തന്മയത്വം വരുത്തുക അത്ര എളുപ്പത്തിൽ സാധിക്കാവുന്ന ഒരു കാൎയ്യമല്ല. മൂലത്തിലെ അൎത്ഥത്തിനും രസപുഷ്ടിക്കും അശേഷം കുറവു വരുത്താതെ സ്വഭാഷയിൽ വാക്യരചനകൊണ്ടു തന്മയത്വം വരുത്തി സ്വയംകൃതമോ എന്നു തോന്നും പ്രകാരം ചെയ്തു ശോഭിപ്പിച്ചിട്ടുള്ള ഭാഷാന്തരമേ നല്ല ഭാഷാന്തരമെന്നു പറഞ്ഞുകൂടു.

“അന്യഭാഷയിലുള്ള വാക്യത്തിന്റെ അൎത്ഥത്തെ അതിന്റെ സ്വാരസ്യത്തോടുകൂടി ഗ്രഹിച്ചിട്ടു മനസ്സുകൊണ്ട് ആദ്യം തന്നെ ഒരു പ്രതിപദതൎജ്ജമ ചെയ്തുവെക്കണം. പിന്നെ അതിലെ സാരാംശം ലേശം പോലും വിടാതെ സ്വഭാഷാവാചകരീതിയിലാക്കണം. അതു പിന്നെയും പിന്നെയും പരിശോധിച്ചു വാചകഭംഗി വരുത്തണം. രചനാരീതി കേവലം സംസാരിക്കുമ്പോഴത്തെപ്പോലെ എളുപ്പത്തിലൎത്ഥം മനസ്സിലാവുന്ന വിധത്തിലായിരിക്കണം. ഇങ്ങിനെ പലവട്ടം നല്ലവണ്ണം പ്രയത്നം ചെയ്തു സമ്പാദിക്കുന്ന

വിഷയങ്ങളുടെ എണ്ണത്തിലും കനത്തിലും വിചാരിച്ചിരുന്നതുപോലെ പുഷ്ടിവരുത്തുവാൻ ഞങ്ങൾക്കു സാധിച്ചിട്ടില്ല. മാസികകളുടെ സംഖ്യ വൎദ്ധിച്ചും, ഭാഷാഭിമാനികളുടെ ഏകോപിച്ചുള്ള പ്രയത്നം ക്ഷയിച്ചും, എഴുതാറുള്ള ലേഖകന്മാരുടെ എണ്ണം കുറഞ്ഞും, വന്നുചേരുന്ന ലേഖനങ്ങളുടെ വണ്ണം കൂടിയും, അൎത്ഥം അഴഞ്ഞും, വാക്കു കുഴഞ്ഞും ഇരിക്കുന്ന കാലംവരെ മാസികാപ്രവൎത്തകന്മാൎക്കും മലയാളഭാഷയ്ക്കും ഈ ദുലാമാലയിൽ കിടന്ന് എത്തും പിടിയും കിട്ടാതെ നട്ടംതിരിയുകയേ നിവൃത്തിയുള്ളൂ. എന്നാൽ സഹായം മുമ്പും പുഷ്ടി പിമ്പും എന്ന നിലവിട്ടു പരാപേക്ഷകൂടാതെ ആത്മപ്രയത്നംകൊണ്ടു മാസികയെ പോഷിപ്പിച്ച് വരിക്കാരെ വശീകരിക്കയും ലേഖകന്മാരെ കയ്യഴച്ച് ആകൎഷിക്കുകയും ചെയ്യുകയാകുന്നു ഈ വൈഷമ്യത്തിനൊരു നിവൃത്തിമാൎഗ്ഗം. ധ്വജം പ്രതിഷ്ഠിച്ചശേഷം ക്ഷേത്രം പണിയുന്നതു വിഹിതമല്ലെങ്കിലും മന്ത്രവും തന്ത്രവും കാലത്തെ അനുസരിച്ചിരിക്കുന്നതാണ്. 'മംഗളോദയ'ത്തെ ഒരു യോഗമുഖേന നടത്തുന്നതായാൽ ആ വഴി ഫലിക്കുമെന്നാണു തൽക്കാലത്തെ ആലോചനയിൽ തോന്നിയിരിക്കുന്നത്. അങ്ങിനെയുള്ള ഒരു വഴി വെട്ടിത്തെളിയിച്ചുവരുന്നതുമുണ്ട്.

കഴിഞ്ഞ കൊല്ലത്തിൽ ഞങ്ങളെ മനഃപ്പൂൎവ്വം സ

ഹായിച്ചിട്ടുള്ള ലേഖകന്മാരോടും വരിക്കാരോടും 'മംഗളോദയ'ത്തിന്റെ കൃതജ്ഞതാപൂർവ്വമായ വന്ദനം പറഞ്ഞുകൊള്ളുന്നു. അവർ ഇനിയും 'മംഗളോദയ'ത്തിന്നു മംഗളം ആശംസിക്കുമെന്നു വിശ്വസിക്കയും ചെയ്യുന്നു.

ഇക്കൊല്ലം മാസികയുടെ എണ്ണം വർദ്ധിപ്പിക്കുവാൻ സാധിച്ചിട്ടില്ലെങ്കിലും വലുപ്പത്തിൽ അല്പം കൂടുതൽ വരുത്തീട്ടുണ്ട്. ഉദ്ദേശിച്ചിട്ടുള്ള മററു പരിഷ്കാരങ്ങൾ കണ്ടറിയേണ്ടവയാകുന്നു.

പരദൈവപ്രസാദത്താൽ
പരമം യോഗശക്തിയാൽ,
വരമാഹാത്മ്യമോടൊത്തു
വരട്ടേ മംഗളോദയം.

II

ഇളകിക്കിടക്കുന്ന പൂഴി പാറ്റിക്കുവാൻ ഒരു മന്ദമാരുതനുണ്ടെങ്കിൽ മതി. കൂടിക്കിടക്കുന്ന കുന്നു കൊടുങ്കാററുകൊണ്ടും കുലുങ്ങുന്നതല്ല. ഒററപ്പെട്ടാൽ സമുദായമില്ല; ജാതിയുമില്ല. തമ്മിൽ തമ്മിൽ ഇണക്കമില്ലെങ്കിൽ ലോകവുമില്ല. ക്ഷുദ്രങ്ങളായ തേനീച്ചകളുടെ പ്രയത്നത്തിന്റെ ഫലമാണ് നാം അനുഭവിക്കുന്ന തേൻ. ഭഗീരഥൻ ഒരു ദിവസം കൊണ്ടല്ല ആകാ

ശഗംഗയെ ഭൂതലത്തിൽ കൊണ്ടുവന്നിട്ടുള്ളത്. യോഗബലം, ഉത്സാഹശക്തി, സ്ഥിരപ്രയത്നം ഇവയുടെ യോഗമാണ് വിജയത്തിന്റെ ബീജം. ഈ തത്വം അറിയാതെയോ അറിഞ്ഞുകൊണ്ടല്ലെങ്കിലും അനുസരിക്കാതെയോ ചെയ്യുന്ന ഉദ്യമങ്ങൾ ഫലപ്രദങ്ങളായിത്തീരുന്നതല്ല.

പ്രയത്നങ്ങൾതന്നെ ഉദ്ദേശത്തിന്റെ വ്യത്യാസംപോലെ പല വിധത്തിലുമുണ്ട് — സ്വാർത്ഥം, സ്വാർത്ഥപരാർത്ഥം, പരാർത്ഥസ്വാർത്ഥം, പരാർത്ഥം. ഇതിൽ ഒന്നാമത്തേത് നികൃഷ്ടവും സുലഭവും നാലാമത്തേത് ഉൽകൃഷ്ടവും ദുർല്ലഭവുമാകുന്നു. സ്വാർത്ഥത്തെ മുൻനിർത്തി പരാർത്ഥമായി യത്നിക്കുന്നവരുടെ ആശകൾ അവരെക്കൊണ്ടുണ്ടാകാവുന്ന ഉപകാരത്തിന്റെ ശക്തിയിൽ കവിഞ്ഞതാണ് നില്ക്കുന്നത്. പരാർത്ഥം പ്രധാനമാക്കി പ്രയത്നിച്ചു സ്വാർത്ഥവുംകൂടി കരസ്ഥമാക്കുന്നവനെയാണ് ലോകത്തിൽ ഗുണവാൻ എന്ന പേരിന് അർഹനായി ഗണിച്ചുപോരുന്നത്. സാധാരണ ലോകത്തിൽ സകല ഗുണങ്ങളും തികഞ്ഞിട്ട് എന്തെങ്കിലും ഒന്നുണ്ടെങ്കിൽ അത് ഇതുവരെ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. പ്രാണനെ ഉപേക്ഷിച്ചു പാമ്പിനെ രക്ഷിച്ച ജീമൂതവാഹനനെ നാടകത്തിൽ കേട്ടിട്ടുള്ളതല്ലാതെ നാട്ടുകളിൽ കണ്ടിട്ടില്ല. കാഷായ

വസ്ത്രം ധരിച്ച് ഘോഷണം ചെയ്യുന്ന വകക്കാരെ കാട്ടിൽ കടന്നാലും കണ്ടുകിട്ടുന്നതാണ്. യശസ്സിന്റെയോ മററു വല്ലതിന്റെയോ ലാഭത്തിലുള്ള ലോഭമാത്രംകൊണ്ട് അന്യന് ഉപകാരമായേക്കാമെന്ന നിലയിൽ നൊറിച്ചുളിച്ച് ധനവ്യയം ചെയ്യുന്ന കൂട്ടരാണ് ചേതമില്ലാത്ത ഉപകാരം ചെയ്തു ധാടികൊണ്ടു ധർമ്മിഷ്ഠന്മാരായിത്തീരുന്നത്. അന്നം കൊടുത്തു പുണ്യം സമ്പാദിക്കുന്ന സജ്ജനങ്ങൾക്ക് അറിയാതെ കണ്ട് ഒരാദായമുണ്ടാകുന്നതുകൊണ്ട് അവരുടെ ഗുണത്തിൽ കൂടുതലല്ലാതെ കുറവൊന്നും വരുന്നതല്ല. എല്ലാക്കച്ചവടവും കച്ചകപടമായിക്കൊള്ളേണമെന്നില്ല. സദുദ്ദേശത്തോടുകൂടി തുടങ്ങുന്ന അപ്രകാരമുള്ള കച്ചേപ്പാട് ജനങ്ങൾക്ക് ഉപകാരത്തെ ചെയ്തുകൊണ്ടു വല്ല ആദായവും അനുഭവിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിൽ അതും ധർമ്മവിഷയത്തിലേയ്ക്കു ധനാശേഖരം ചെയ്യുന്നകൂട്ടത്തിലായിരിക്കും. ഈ വാസ്തവം മനസ്സിൽ കരുതി, മലയാളഭാഷാഭിവൃദ്ധിയേയും മലയാളികളായ സംസ്കൃതപണ്ഡിതന്മാരുടെ നഷ്ടപ്രായമായി കിടക്കുന്ന വൈദുഷ്യഫലത്തിന്റെ പ്രതിഷ്ഠയേയും പുരസ്കരിച്ചുകൊണ്ടു കേരളത്തിൽ കേളികേട്ട 'കേരളകല്പദ്രുമ'മുദ്രാലയം കൂട്ടേററു നടത്തിവരുന്ന മംഗളോദയം കമ്പനി 'മംഗളോദയ'മാസികയുടെ കൈകാര്യകർത്തൃത്വം വഹിച്ചിരിക്കു

ന്ന ഈ അവസരത്തിൽ ഒരു മാസികയുടെ ശ്രേയസ്സി ന്നും ശാശ്വതപ്രചാരത്തിന്നും വേണ്ടുന്ന സാമഗ്രികൾ, ഒന്നൊഴികെ മറ്റു സകലവും തികഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ഈ സാമഗ്രികളെല്ലാം പത്രപ്രവർത്തകന്മാർക്ക് സാധ്യമാകുന്നു. എന്നാൽ ലേഖകന്മാരുടെ സഹായത്തോടു കൂടാത്ത മാസിക പ്രാണവായുവോടുകൂടാത്ത ശവപ്രാണംപോലെ എത്രയേറെ നിഷ്ഫലമായിരിക്കുകയേ ഉള്ളൂ. മുട്ടനെ നിപുണന്മാരുടെ ലേഖനങ്ങളും നിറഞ്ഞ മാസികകൾക്കുള്ള മഹിമപ്രൗഢിയും ആധികാരികത്വംപോലെ ഭേദപ്പെടുന്നതാണ്.

അല്പഭേദം കൂടാതെ അധികമായി പ്രസിദ്ധീകൃതമായ വിഷയങ്ങളും നിറഞ്ഞ ഒരു മാസിക, എത്രന്നെല്ലും, വിലയിരുത്തേണ്ടതെങ്കിൽ, ലേഖകന്മാർക്ക് അടിമപ്പെടാതെ യാതൊരു നിരൂപണവും കണ്ടെന്നിരുത്തുകയോ വേറെ ഉപജീവനമാർഗ്ഗമായോ ഏതൊരു തൊഴിലായിത്തീരുകയുള്ളൂ. തൊഴിലായിത്തീർന്നാലോ പ്രതിയും വെടിപ്പും വേണ്ടതു വരികയുള്ളൂ. മലയാളമാസികകളിലേയും പത്രങ്ങളിലേയും ഗദ്യപദ്യങ്ങളും ഏത് ഇന്നു മറ്റുള്ള തൊഴിലുകളെപ്പോലെ ഒരു വൃത്തിയായി വന്നതുവരെ ലേഖനങ്ങളുടെ വരുതിന്നതയോ പുഷ്ടിയും ഉണ്ടാകുന്നതല്ല.

'മംഗളോദയം' കമ്പനി, മലയാളത്തിൽ ഉണ്ടാ

മമായ ഒരു മാസിക നടത്തി നല്ല പേർ സമ്പാദിച്ചു നെന്നല്ലാതെ മാസികാപ്രവൎത്തനത്തിൽനിന്നു് ഒരാദായവും ഇച്ഛിയ്ക്കുന്നില്ല. മാസികയുടെ ഈ മൂന്നാമത്തെ വയസ്സിൽ അതിന്റെ ഉടുപ്പും നടപ്പും നന്നാക്കുവാൻ ചെയ്യുന്ന ചിലവുകളിൽ ഒന്നാമതായി ഗണിച്ചിട്ടുള്ളതു് ഉത്തമങ്ങളായ ലേഖനങ്ങൾക്കു പ്രതിഫലം നിശ്ചയിയ്ക്കുകയാണ്. വിഷയത്തിന്നു വെടിപ്പും അൎത്ഥത്തിന്നു തികവും വാചകത്തിന്നു വടിവും കൂടിയിണങ്ങീട്ടുള്ള ലേഖനങ്ങൾക്കു തക്കതായ സംഭാവന ലേഖന്മാരുടെ അവസ്ഥയറിഞ്ഞു കൊടുക്കുന്നതാകുന്നു. അതുകൊണ്ടു വരുവാൻ പോകുന്ന ഫലം കാലഗതിയും യോഗബലവും അനുസരിച്ചിരിയ്ക്കട്ടെ.

III

ഏറെ കാലമായിട്ടു് മനസ്സിൽ ഒതുക്കിപ്പിടിച്ചുപോന്ന അനേകസംഗതികൾ പറഞ്ഞൊതുക്കുവാൻ അവസരം കിട്ടുമ്പോൾ ചുരുക്കിപ്പറയുവാൻ ക്ഷമയില്ലാതെ പോകുന്നതു ലോകസ്വഭാവമാണു്. ഈ അവസ്ഥ വിചാരിച്ചു്, ഞങ്ങൾ സംഗതിവശാൽ വല്ലതും അധികം പ്രലപിക്കുന്നതാണെങ്കിൽ വായനക്കാൎക്കു പരിഭവം തോന്നരുതു്.

ദേശാഭിമാനികൾ പലരും ചേൎന്നു് ഒരു യോഗം കൂടീട്ടുള്ള വിവരവും അവരുടെ ഉദ്ദേശങ്ങളും കഴിഞ്ഞ

കൊല്ലത്തെ തിരനോട്ടത്തിൽ വായനക്കാരെ അറിയിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. സ്വാധീനത്തിലുള്ള കോപ്പുകളുടെ കണക്കും ബോധിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. അന്നത്തൊട്ട് ഇന്നേവരെ ചുട്ടിക്കാരും വെട്ടിക്കാരും മേളക്കാരും പാട്ടുകാരും അണിയറക്കൂത്തും തിരശ്ശീലക്കുള്ളിലുമായി പാടുപെട്ടു നില്ക്കുകയാണ്. എന്നാൽ കയ്യും മെയ്യും ഉറച്ച പ്രധാന വേഷക്കാർ ഇതുവരെ ഞങ്ങളെക്കൊണ്ടു രാഗം പാടിച്ചു പോകുന്നതല്ലാതെ ഞങ്ങളുടെ പത്രരംഗത്തിൽ പ്രവേശിക്കുകയോ അവരുടെ അഭിനയം ഫലിപ്പിക്കുകയോ ഉണ്ടായിട്ടില്ല. ഇതു ഒരു അംശത്തിലാണു മംഗളോദയത്തിനു പരാധീനതയുള്ളതെന്നും, ആ സ്വാധീനമായല്ലാതെ മറ്റു വട്ടങ്ങളെക്കൊണ്ടു യാതൊരു ഫലവും ഉണ്ടാവുന്നതല്ലെന്നും പറയാതെ തന്നെ അറിയാവുന്നതാണ്. പോരെങ്കിൽ ഞങ്ങൾ പലവുറ വിളിച്ചു പറഞ്ഞു കേൾപ്പിച്ചിട്ടുമുണ്ട്.

മലയാളഭാഷയിൽ ഉത്തമമായ ഒരു മാസിക നടന്നുകണ്ടാൽകൊള്ളാമെന്ന് ആഗ്രഹിക്കുന്ന ഭാഷാഭിമാനികൾക്കു മംഗളോദയക്കാരും ആ കൂട്ടത്തിൽ പെട്ടവരാണെന്നു വിചാരിപ്പാനുള്ള ഔദാര്യമുണ്ടായാൽ മേല്പോട്ടെങ്കിലും ഒരു ഗതിയുണ്ടെന്നാണു ഞങ്ങളുടെ വിശ്വാസം. ഞങ്ങളുടെ ആന്തരമായ ഉദ്ദേശത്തിൽ അവർക്കു വല്ല വിതർക്കവും ഉണ്ടെങ്കിൽ ഒരിക്കൽ പരീ

ണിച്ചു നോക്കിയതിൻെറശേഷം അവരുടെ അഭിപ്രായം സ്ഥിരപ്പെടുത്തിയാൽ കൊള്ളാമെന്ന് ഒരപേക്ഷ കൂടി ഞങ്ങൾക്കു ചെയ്യാനുണ്ട്.

'വിഷയത്തിന്റെ വെടിപ്പും, അർത്ഥത്തിന്റെ തികവും, വാചകത്തിന്റെ വടിവും' ഉള്ള ലേഖനങ്ങൾക്കു തക്കതായ പ്രതിഫലം കൊടുക്കുന്നതാണെന്നു ഞങ്ങൾ ഒന്നു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. നിഷ്കളങ്കമായിട്ട് ഞങ്ങളുടെ വിചാരവും അങ്ങിനെതന്നെയാണ്. പക്ഷേ, പാത്രമറിഞ്ഞിട്ടേ പകരുവാൻ തരമുള്ളു. ചോരുന്ന പാത്രം പേറുന്നതുമല്ല. മാസികകൾ പിടിച്ചുണ്ടാക്കുന്ന ലേഖനങ്ങളെഴുതേണമെങ്കിൽ അത്രക്കു മാത്രം പഠിപ്പും പ്രയത്നവും സ്വാധീനത്തിലുണ്ടായിരിക്കണം. അന്യജോലികൊണ്ടു കാലക്ഷേപം ചെയ്യുന്നവർക്കു പഠിപ്പുണ്ടായാലും പ്രയത്നിപ്പാൻ സമയമുണ്ടാവുന്ന കാര്യം കഷ്ടി. ഈ രണ്ടു സാമഗ്രികളും വേണ്ടതിലധികം കൈവശമുള്ളവർ നാട്ടെങ്ങും ലേഖനങ്ങൾക്കുവേണ്ടി തേടിനടക്കുന്ന പത്രപ്രവർത്തകന്മാരുടെ ശല്യം സഹിക്കുവാൻ വയ്യാഞ്ഞിട്ടോ, പക്ഷഭേദം നടിക്കുവാൻ ധൈര്യമില്ലാഞ്ഞിട്ടോ മൌനം ദീക്ഷിച്ചുപോരുന്നതായിട്ടാണു സാധാരണ കണ്ടുവരുന്നത്. അവരുടെ കണ്ണുകൾ കനകം കണ്ടാൽ കുളിർക്കുമെന്നു വിചാരിക്കുവാൻതക്ക വികൃതിപ്രകൃതികളോ, കനകമി

ഭേദകം ചെയ്യാനുള്ള വകുപ്പോ ഞങ്ങൾക്കുണ്ടെന്നു പറയാവുന്നതുമല്ല. മേല്പറഞ്ഞ തരക്കാരുടെ ലേഖനങ്ങൾ നീക്കിയാൽ 'പോര' 'വേണ്ട' 'വയ്യ' 'അരുത്' എന്നു തുടങ്ങിയുള്ള പത്രാധിപക്കുറിപ്പുകളോടുകൂടി ചവറ്റുകൊട്ടയിൽ തള്ളി വിടേണ്ടവയാണു ബാക്കിയുള്ള മിക്ക ലേഖനങ്ങളും. മാസികാപ്രവർത്തനത്തിൽ മലയാളഭാഷയുടെ ഈ ദുർഗ്ഗതി തീർന്നല്ലാതെ നടത്തിപ്പോരുന്ന മാസികകൾ ഒരു കാലത്തും താനേ നടന്നു തുടങ്ങുന്നതല്ല.

കഴിഞ്ഞ ഒരു കൊല്ലത്തിൽ മംഗളോദയത്തിന് ഒരു കയറ്റവും ഉണ്ടായിട്ടുള്ളതായി ഞങ്ങൾക്കു തന്നെ തോന്നുന്നില്ല. മുമ്പുണ്ടായിരുന്ന വട്ടങ്ങൾക്കും ഞങ്ങളുടെ വിചാരത്തിനും മാറ്റം വന്നിട്ടില്ലെന്നു ഞങ്ങൾക്കു നിശ്ചയമുള്ളതുകൊണ്ട് ആശാബന്ധം അയവാനുള്ള അവസരം വന്നിട്ടുമില്ല. വിശേഷവിധിയായി ഇക്കൊല്ലം ചില ഏർപ്പാടുകൾ ചെയ്വാൻ ഞങ്ങൾ ആഗ്രഹിക്കുന്നതു ഫലിക്കുമെന്നു തീർച്ചയായാൽ മാസിക വഴിയായിത്തന്നെ വായനക്കാരെ അറിയിക്കുന്നതുമാണ്. ശാന്തിക്കാരൻ എമ്പ്രാന്തിരി പറയുന്നതുപോലെ 'താളു കമ്പോ സാരം ഒരു സാരം കമ്പോ താളു ഒരു താളും സാരോംകൂടി കമ്പോവാള്ളുവ സരം ഒരു' എന്ന മട്ടിലാണ് എല്ലാ മലയാളമാസിക

കളുടേയും താൽക്കാലികസ്ഥിതി എന്നു വരികിലും, നിത്യനിദാനം പൂജയടിയന്തരം കഴിച്ചുകൂട്ടുവാൻ സഹായിച്ചിട്ടുള്ള ഞങ്ങളുടെ 'ഉദാരന്മാർ' മംഗളോദയക്കാരുടെ മംഗളാശംസകൾ പുറമെ ഭാഷാദേവിയുടെ ഭൂരികാരുണ്യവും ഉണ്ടായിരിക്കുന്നതാണ്.

IV

വൃശ്ചികമാസത്തിലാണല്ലോ 'മംഗളോദയ'മാസികയുടെ ജന്മനക്ഷത്രം. ചാർച്ചക്കാരേയും വേഴ്ചക്കാരേയും സൽക്കരിക്കുവാനുള്ള ഈ അവസരം പാഴാക്കിക്കളയുന്നത്, ഈ പത്രസ്ഥാപനത്തിലെ കൈകാര്യകർത്താവിന്റെ മാനത്തിന്നും മര്യാദയ്ക്കും യോജിച്ച ഒരു പ്രവൃത്തിയാകയില്ലെന്നു ഞങ്ങൾക്ക് നല്ലവണ്ണം അറിയാം. എങ്കിലും കൊച്ചി വലിയ തമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സിലെ ഷഷ്ടിപൂർത്തിസത്രത്തിന്നു മംഗളോദയക്കാരും വട്ടംകൂട്ടിവരുന്നതിനാൽ തൽക്കാലം ഒരു പ്രാതൽമാത്രംകൊണ്ടു കഴിച്ചുകൂട്ടുന്നതിൽ പത്രബന്ധുക്കളാരും പരിഭവിക്കയില്ലെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നതിന്നു വിരോധമൊന്നും കാണുന്നില്ല.

ഞങ്ങളുടെ മാസികയ്ക്കു ചെറുപ്പകാലം വിട്ടിട്ടില്ലെങ്കിലും കളിവിടേണ്ട കാലമായി എന്നാണു തോന്നുന്നത്. അതിനെ എടുത്തു ലാളിക്കുന്നവരിൽ ആൾഭേദംകൊണ്ടും പ്രകൃതിഭേദംകൊണ്ടും ന

ഭാഷാന്തരമേ സഹൃദയന്മാൎക്ക് ആസ്വദിപ്പാൻ പുറത്തുള്ളു പൊട്ടക്കാറ്റു" എന്നിങ്ങനെ മഹാകവിയായ വെണ്മണി അച്ഛൻനമ്പൂരിപ്പാട് ഒരു അവസരത്തിൽ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളത് എത്രയോ സാരമായ ഒരു ഉപദേശമാണെന്നു കരുതേണ്ടതാകുന്നു.

പി. എൻ. കൃഷ്ണപിള്ള അവർകളുടെ സത്യകീൎത്തി ചരിതത്തിൽ സി. എസ്സ്. സുബ്രഹ്മണ്യൻ പോറ്റി അവർകൾ ഭാഷപ്പെടുത്തിയതായി കൊടുത്തിട്ടുള്ള 'ഗോൾഡ് സ്മിത്തിന്റെ ഹെൎമ്മിറ്റ്' എന്ന ചെറിയ സരസകഥാഗാഥയുടെ തൎജ്ജമ ഉത്തമരീതിയിലുള്ള ഭാഷാന്തരീകരണത്തിന്റെ ഒരു മാതൃകയാണെന്നു പറയുവാൻ ഞാൻ ലവലേശം സംശയിക്കുന്നില്ല. തന്മയത്വമാണല്ലോ ഭാഷാന്തരത്തിന്റെ ജീവൻ. കാലദേശാവസ്ഥകളെക്കൊണ്ടു ഭേദപ്പെടാവുന്ന മൂലഭാഷയുടെ രീതിഭേദം ചുവക്കാതെ അൎത്ഥരസങ്ങളുടെ പകൎച്ചയാകുന്നു തന്മയത്വത്തിന്റെ മൎമ്മം. വാസനാശക്തി, നൈപുണ്യം, അഭ്യാസം, ഇതു മൂന്നും കൂടാതെ കേവലം വ്യുല്പത്തിദാൎഢ്യംകൊണ്ടു മാത്രം ഈ മൎമ്മംകണ്ടു വല്ലതും പ്രയോഗിക്കാറാവുന്നതുമല്ല. പോറ്റി അവർകൾ ഈ തത്വം ഗ്രഹിച്ചിട്ടുണ്ടെന്ന് അദ്ദേഹത്തിന്റെ 'സൌരഭനാം താപസൻ' എന്ന തൎജ്ജമ കണ്ടപ്പോൾതന്നെ എനിക്കു തോന്നീട്ടുണ്ട്.

ല്ലതു പറഞ്ഞു കൊടുക്കുന്നവരും ചീത്ത പറഞ്ഞു കൊടുക്കുന്നവരും, അതിനെ പരിപാലിക്കുന്നവരിൽ വേണ്ടതു കൊടുക്കുന്നവരും കൊടുക്കേണ്ടതു കൊടുത്തവരും ധാരാളം ഉണ്ടെന്നുള്ളതു് സാധാരണ നാട്ടനടപ്പിനു വിരോധമല്ലെങ്കിലും, ദോഷങ്ങളുടെ ബാധ കഴിയുന്നതും കൂടാതെ കാത്തുരക്ഷിക്കേണ്ടുന്ന ഭാരം അകൈതവമായി അതിനെ അറിഞ്ഞുകൊണ്ടു സ്വീകരിക്കുന്നവരിൽനിന്നു് ഒരു കാലത്തും ഒഴിഞ്ഞു പോകുന്നതല്ല. ഈ ഒരു ചുമതല നിവൃത്തിക്കുന്നതു സുസാദ്ധ്യമാവണമെന്നുള്ള വിചാരത്തോടുകൂടിയാണു് ഞങ്ങൾ അതിനെ ഒരു യോഗത്തിൽ സമർപ്പിച്ചിട്ടുള്ളതു്. യോഗംകൊണ്ടുള്ള ബലത്തിനായാണു് അതിന്റെ ഭാവിശ്രേയസ്സിനു് അവലംബമായിട്ടുള്ളതും. ദുഷ്ടസംസർഗ്ഗം അതിനൊരിക്കലും ഉണ്ടായിക്കൂടെന്നും, ഉള്ളതിനെ ഉപേക്ഷിക്കണമെന്നും, നല്ലതിനെ ആദരിക്കണമെന്നും, മുട്ടുശാന്തി മേലാൽ കൂടാതെ കഴിക്കണമെന്നും, ആയതിലേയ്ക്കു താമസിയാതെ ഒരു സാഹിത്യയോഗം കൂട്ടണമെന്നും, വരുവാൻ പോകുന്ന ഷഷ്ടിപൂർത്തിലക്കംപോലെ വിശേഷവിധിയായ എന്തെങ്കിലും ഒരേർപ്പാടു കൊല്ലംതോറും വേണമെന്നും ആകുന്നു ഈ യോഗത്തിലെ നിബന്ധനകൾ. വരുന്നതു വരാതെ കഴിക്കുവാൻ ആരെക്കൊണ്ടും സാധിക്കുന്ന

തല്ലുമില്ല. 'വഞ്ചനായുധമെന്ന്' എന്നു വിചാരിച്ച് കാ
ര്യംവിട്ടു കളിക്കുവാൻ യോഗമൊന്നും കളിക്കുന്ന രസി
കന്മാർ ഭാഗ്യമുള്ളവരും മേലാൽ ഭയമുള്ളവരല്ല.

'ഉന്മാദം ചെയ്തുപോകുന്നതിനെ ഒന്നെ-
ന്നിനിയാം ജീവിതകാലമൊക്കെയിനിമേൽ,
ഗിരിയും ജനകജാമാനാകുലമോ, വൻ-
പടയാളികൾ പിടിപോരടിച്ചു നില്ലു.'

ചില ന്യായങ്ങൾ.

അന്ധഗോ-
ലാംഗൂലന്യായം. ഒരു ചതിയന്റെ ഉപദേശം കേട്ട് നാൽക്കാലിയുള്ള കാളക്കാരന്റെ വാൽ പിടിച്ചു വഴിയറിവാൻ ശ്രമിച്ചു, ഒടുവിൽ വല്ലാതെ ആപത്തിൽ അകപ്പെട്ടുപോയി എന്ന സംഭവത്തെ ദൃഷ്ടാന്തപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ള ഈ ന്യായം, ഗണ്ടെത്തു കാര്യങ്ങളിൽ പ്രവേശിച്ച് ആപത്തനുഭവിക്കുന്ന സന്ദർഭത്തെയാണ് കാണിക്കുന്നത്.

അജപുത്ര-
ന്യായം. മുടന്തം ഒരുവന്റെ തോളിൽ ഇരിക്കുന്ന കുടത്തെ, നടപ്പാതെ വഴികാണാതെ പോന്നതും സഹായികളായിരിക്കുന്ന. ആ

പ്രകാരം പ്രത്യേകമായി സാധിപ്പാൻ കഴിയാത്ത കാൎയ്യങ്ങളെ യോജിച്ചു സാധിക്കുന്ന സമ്പ്രദായത്തെയാണു് ഈ ന്യായം കാണിക്കുന്നതു്.

അന്ധഹസ്തിന്യായം — നാലു കരുടന്മാർകൂടി ആനയുടെ ആകൃതി അറിവാൻ പുറപ്പെട്ടു. ഒരാൾ കാലും മറെറാരാൾ വാലും വേറെയൊരാൾ തുമ്പിക്കയ്യും നാലാമൻ ചെവിയും മാത്രം തൊട്ടു നോക്കീട്ടു ആന തൂണുപോലെയെന്നും, കയറുപോലെയെന്നും, പാമ്പുപോലെയെന്നും, മുറംപോലെയെന്നും, ഓരോരുത്തർ തീർച്ചയാക്കി. ഇപ്രകാരം ഒരു വസ്തുവിന്റെ അല്പം ഭാഗം മാത്രം ഗ്രഹിച്ചു് അതിന്റെ പൂൎണ്ണസ്വഭാവം അറിഞ്ഞുവെന്നു് അഭിമാനിക്കുന്ന സമ്പ്രദായത്തെയാണു് ഈ ന്യായം കാണിച്ചു കളിയാക്കുന്നതു്.

അശോകവനികാന്യായം — അശോകവനികയോടു തുല്യങ്ങളായി വേറെയും ഉദ്യാനങ്ങൾ ലങ്കയിലുണ്ടായിരുന്നുവെങ്കിലും അശോകവനികയിലാണു് രാവണൻ സീതയെ കൊണ്ടാക്കിയതു്. ആ പ്രകാരം തുല്യഗുണങ്ങളിൽ ഒന്നു തിരഞ്ഞെടുക്കുന്നതിനു സ്വേച്ഛയാണു് പ്രമാണം. ആ വിഷയത്തിൽ ചോദ്യത്തിന്നവകാശമില്ല എന്ന സമ്പ്രദായത്തെ ഈ ന്യായം കാണിക്കുന്നു.

ഉഷ്ട്രകണ്ടക ഭക്ഷണന്യായം

ഒട്ടകം വളരെ പ്രയാസപ്പെട്ടു മുള്ളു തിന്നുന്നു. അതുകൊണ്ടു ഫലമോ വളരെ സ്വല്പം. ഉപയോഗത്തിന്റെ സന്ദൎഭം സ്പഷ്ടം.

കദംബഗോളകന്യായം

കടമ്പുമരത്തിന്മേൽ എല്ലാ ഭാഗത്തും ഒപ്പമാണ് പൂവുണ്ടാകുന്നതു്. ഒന്നിച്ചു ഉണ്ടാവുന്ന എന്ന സംഗതികളിൽ ഈ ന്യായം പ്രവൎത്തിക്കുന്നു.

കരകങ്കണന്യായം

കങ്കണമെന്നതിന്നുതന്നെ കൈവള എന്നൎത്ഥമുണ്ടായിരിക്കെ കരകങ്കണം എന്നു പ്രയോഗിക്കുന്നതുകൊണ്ടു കയ്യിന്മേൽ കിടക്കുന്ന കൈവള എന്നൎത്ഥം കാണിക്കുന്നു. ഈ ന്യായത്തിന്റെ ഉപയോഗം പ്രായേണ ബോധവിഷയത്തിലായിരിക്കും.

കാകാക്ഷിന്യായം

കാക്കയ്ക്കു രണ്ടു കണ്ണിനും കൂടി ദൃഷ്ടി ഒന്നേ ഉള്ളു. അതിനെ ആവശ്യംപോലെ ഓരോ പുറത്തെ ചക്ഷുൎഗ്ഗോളത്തിലേക്കാക്കുന്നു. ഒരു പുറം കാണുമ്പോൾ മറ്റേപ്പുറം കാണില്ല. ആ പ്രകാരം ഒരു വസ്തു ആവശ്യംപോലെ മറ്റു രണ്ടു പദാൎത്ഥങ്ങളിലും ചേരുന്നുവെന്നു കാണിക്കുന്നതിൽ ഈ ന്യായം പ്രവൎത്തിക്കുന്നു. മദ്ധ്യമണി

ന്യായം രണ്ടുപുറത്തുള്ളതിനോടും ഒരു സമയത്തുതന്നെ ചേരുന്ന സമ്പ്രദായമാണ്. പ്രകൃതന്യായപ്രകാരം ഒരു പുറത്തുള്ളതിനോടു ചേരുമ്പോൾ മറുപുറത്തുള്ളതിനോടു ചേരുന്നില്ല. ഇതാണ് ഭേദം.

കൂർമ്മാംഗന്യായം — ആമയ്ക്കു് അതിന്റെ തല മുതലായ അംഗങ്ങൾ ആവശ്യംപോലെ നീട്ടുവാനും ചുരുക്കുവാനും (ഉള്ളിലേക്കു വലിപ്പാനും പുറത്താക്കുവാനും) കഴിയും. സന്ദർഭം സ്പഷ്ടം.

കൈമുതികന്യായം — സ്പഷ്ടമായിപ്പറയാതെതന്നെ അറിയാവുന്നതാണ് എന്നിതിന്റെ അർത്ഥസിദ്ധതയെ കാണിക്കുന്നതാണ് ഈ ന്യായം. പിന്നെപ്പറയണോ, പിന്നെയെന്ത്? ഇത്യാദി ശബ്ദങ്ങളെക്കൊണ്ടാണ് ഇതിനെ മലയാളത്തിൽ പ്രതിപാദിക്കുന്നത്. ഉദാഹരണം:—

കാളാംബുദോഗ്രധ്വനി തോന്നലച്ചു
കാളുന്നൊരാ രാമനണഞ്ഞുവന്നാൽ
ചീളെന്നെതിർപ്പാനിഹ മൃത്യുതാനു-
മാളായിടാ രാക്ഷസരെന്തുപിന്നെ?

ഖലേകപോതന്യായം — നെല്ലുണക്കുന്ന കളമുറ്റത്തു പ്രാവുകളെല്ലാം ഒന്നായി ഒരേസമയത്തുതന്നെ വന്നുചേരുന്നു. അപ്രകാരം ഏകകാല

ത്തിൽതന്നെ അനേകവസ്തുക്കഠം ഒരു വസ്തുവിൽ ചേരുന്നുവെന്ന സംഗതികളിൽ ഈ ന്യായം പ്രവൎത്തിക്കുന്നു. കദംബഗോളകന്യായപ്രകാരം അനേകവസ്തുക്കളിൽ ഒരു കാൎയ്യം ഏകകാലത്തുണ്ടാവുകയാണ്. പ്രകൃതന്യായപ്രകാരം ഒരു വസ്തുവിനെ അനേക വസ്തുക്കഠം ഏകകാലത്ത് ആശ്രയിക്കുകയാകുന്നു.

ഗുഡജിഹ്വികാന്യായം } ശൎക്കരയും നാവും കൂടിച്ചേൎന്നാൽ മധുരരസമാണല്ലോ ഫലം. അപ്രകാരം ഉചിതസമ്മേളനംകൊണ്ടുണ്ടാകുന്ന സൽഫലങ്ങളെ കാണിക്കുന്നതിലാണ് ഈ ന്യായത്തിന്റെ പ്രവൃത്തി.

ചാലനീന്യായം } അരി മുതലായതു മുറത്തിലിട്ടു ചേറുമ്പോഠം ഒരിടത്തുള്ളതു മറെറാരിടത്തേക്കും അവിടെയുള്ളതു ഇങ്ങോട്ടും നീങ്ങുന്നു. ഏങ്ങോട്ടെങ്കിലും മാററാമെന്നൎത്ഥം. സന്ദൎഭം സ്പഷ്ടം.

ദഗ്ധപത്രന്യായം } പിലാവില മുതലായതു കത്തിക്കരിഞ്ഞാലും ആ കരി ആധാരത്തിന്റെ ആകൃതിയിൽ തന്നെ ഇരിക്കുന്നു. എന്നാൽ അപ്പോഠം ഇലയാണെന്നല്ല കരിയാണെന്നാണ് അറിയുന്നത്. ഇതിനെ ദൃഷ്ടാന്തപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടുള്ള

ഈ ന്യായം ആകാരം മാറിയില്ലെങ്കിലും ഗുണം മാറുവാൻ വിരോധമില്ലെന്നു കാണിക്കുന്നു.

ദണ്ഡചക്രാദിന്യായം

ഘടം എന്ന ഒരു വസ്തുവിനെക്കുറിച്ച് കുശവൻ, കൊട്ടി, വടി, ചക്രം മുതലായതെല്ലാം കാരണങ്ങളാണ്. ഈ ന്യായം മിക്കതും കാര്യകാരണഭാവത്തെപ്പറ്റി വിവരിക്കുന്ന സന്ദർഭങ്ങളിലേ പ്രവർത്തിക്കയുള്ളൂ.

ദണ്ഡാപൂപന്യായം

ഒരു കോലിന്മേൽ തന്നെ ഒന്നിലധികം അപ്പം ഒന്നായി കുത്തി എടുക്കുന്നതിനെ ദൃഷ്ടാന്തപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ട് ഒരു പ്രവൃത്തികൊണ്ടു തന്നെ അനേകം സമാനകാര്യങ്ങളെ ഓരോന്നോരോന്നായി ക്രമത്തിൽ നിർവ്വഹിക്കുന്ന സമ്പ്രദായത്തെ ഈ ന്യായം കാണിക്കുന്നു. അല്ലെങ്കിൽ അപ്പം കോർത്തുവെച്ചിരിക്കുന്ന കോലിന്റെ തല എലി കടിച്ചതു കണ്ടിട്ട് അപ്പം കൊണ്ടുപോയതും എലിയാണെന്നൂഹിക്കുന്നപ്രകാരം വിശേഷലക്ഷണംകൊണ്ടു സാമാന്യത്തെ വേർതിരിച്ചറിയുന്ന സമ്പ്രദായത്തെ ഈ ന്യായം കാണിക്കുന്നു. രണ്ടുവിധം സന്ദർഭങ്ങളിലും പ്രയോഗമുണ്ട്.

പങ്കപ്രക്ഷാളനന്യായം

'പ്രക്ഷാളനാദ്ധി പങ്കസ്യ ദൂരാദസ്പർശനം വരം.' മേൽ ചളിയാക്കീട്ടു കഴുകു

കഴുവാൻ പുറപ്പെടുന്നതിനെക്കാറം നല്ലതു ആദ്യം തന്നെ ചളിയാക്കാതിരിക്കുന്നതാണ്. സന്ദർഭം സ്പഷ്ടം.

ലൂതാതന്തു ന്യായം } എട്ടുകാലൻ താൻതന്നെ നൂലുണ്ടാക്കുന്നു; താൻതന്നെ വല കെട്ടുന്നു; താൻതന്നെ ആ വല നശിപ്പിക്കുന്നു. ഈ സമ്പ്രദായം ദൃഷ്ടാന്തമായിട്ടുള്ള സംഭവങ്ങളിൽ ഈ ന്യായം പ്രയോഗിക്കും.

ബീജാങ്കുര ന്യായം } അണ്ടിയോ മൂത്തത് മാവോ മൂത്തത് എന്നു തീർച്ചപ്പെടുത്തുവാൻ സാധിക്കാത്തതിനാൽ അതിന്നു പ്രവാഹരൂപമായി അനാദിത്വം കല്പിച്ചിരിക്കുന്നു. അപ്രകാരം പരസ്പരസാപേക്ഷങ്ങളിൽ ഈ ന്യായം പ്രവർത്തിക്കുന്നു.

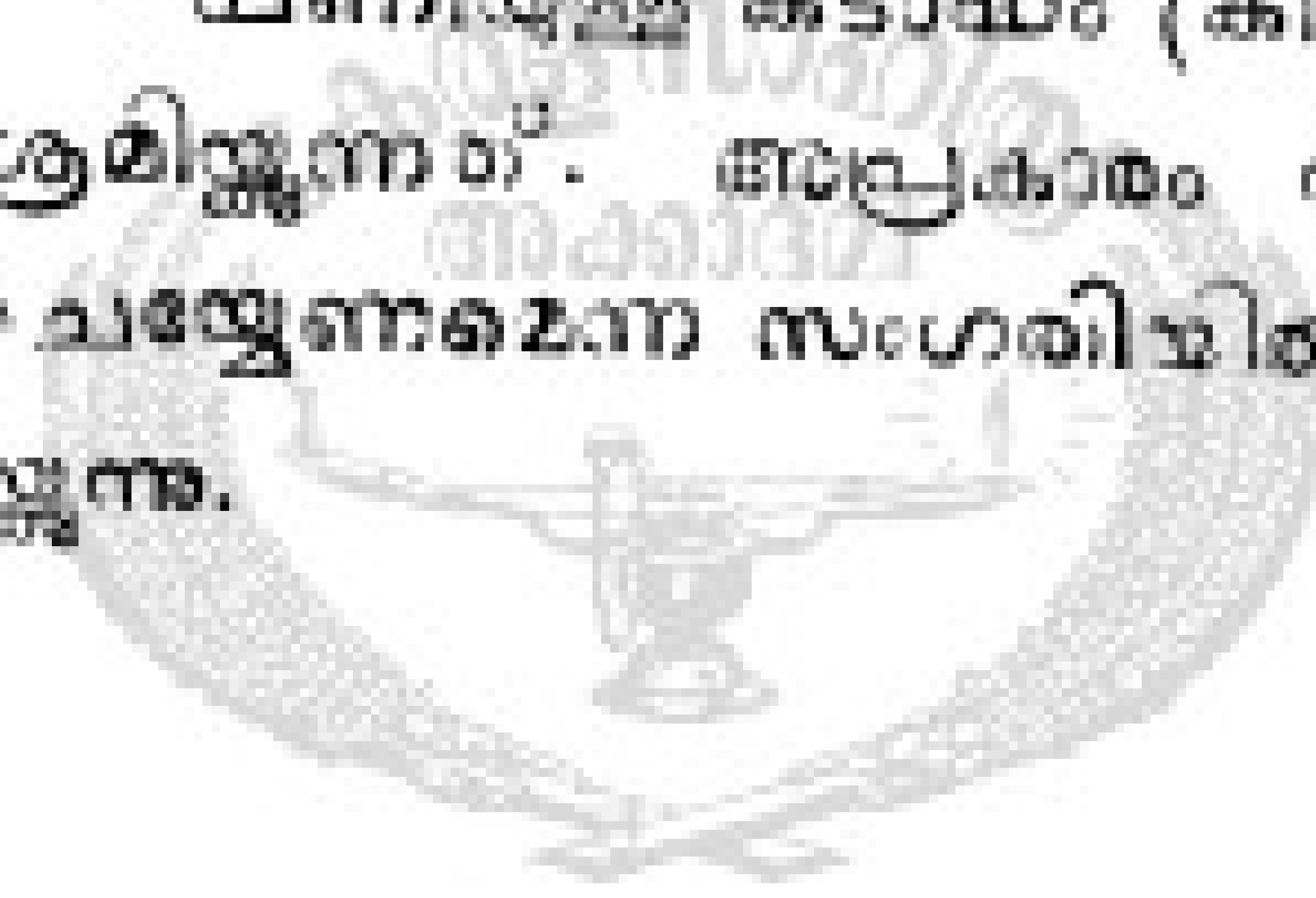
ശംഖവിളി ന്യായം } ‘എന്റെ അമരപ്പന്തലിന്റെ ചോട്ടിൽ പോയാലേ നക്ഷത്രം അറികയുള്ളൂ’ എന്നു പറഞ്ഞ നമ്മുടെ മലയാളിയുടെ ചങ്ങാതിയായിട്ട് ശംഖുവിളി കേട്ടാൽ മാത്രമേ നേരം അറികയുള്ളൂ എന്ന സ്ഥിതിയിൽ ഒരു സംസ്കൃതക്കാരനുണ്ടായിരുന്നു. അയാളാണ് ഈ ന്യായത്തിലെ ദൃഷ്ടാന്തത്തിൽ അകപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്.

സ്ഥവിരലഗുഡന്യായം

വൃദ്ധന്റെ കയ്യിലുള്ള വടി നിലത്തു കുത്തുമ്പോൾ ചില സമയം വിചാരിച്ചേടത്തു തന്നെ കുത്തു കൊണ്ടേക്കാം. ചില സമയം തെററിപ്പോയെന്നും വരും. സന്ദിഗ്ദ്ധം.

സൂചീകടാഹന്യായം

കുറച്ചുമാത്രം പണിയുള്ള സൂചി ഉണ്ടാക്കിയതിന്നുശേഷമാണ് അധികം പണിയുള്ള കടാഹം (കിടാരം) ഉണ്ടാക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുന്നത്. അപ്രകാരം എളുപ്പമുള്ളതു മുമ്പിൽ ചെയ്യേണമെന്ന സംഗതിയിൽ ഈ ന്യായം പ്രവൎത്തിക്കുന്നു.

തെക്കൻദിക്കുകളിൽ ചുററിനടക്കുന്ന ചില കസന്ധികൾ നമ്മുടെ പോററി അവർകളെ ബാധിച്ചൊതിരിപ്പാൻ ആഗ്രഹിച്ചുന്നതു ഇങ്ങുള്ളവക്ക് അവയിൽ പ്രതിപത്തി തോന്നായ്കകൊണ്ടായിരിക്കാം.

'അടവിലവനടക്കുവാൻ ശ്രമിക്കെ
കട്ടതരമസ്ത്രമതാധികണ്ടുയോഗി
അതിശ്ലമസശോകനാംവ്യവാവേ!
പറയുക നീയിതിനെന്തൊരുനിമിത്തം'?

എന്ന ശ്ലോകത്തിന്റെ പൂർവ്വാർദ്ധം മൂലാത്മ്യത്തോടു യോജിപ്പിച്ച്

'അവശതയനകമ്പയാലണിഞ്ഞ-
ട്ടവനലമാനതിട്ടമാധികണ്ടുയോഗി'

എന്നോ മററോ ആക്കിയാൽ കൊള്ളാമെന്നു തോന്നുന്നത് ഈ കവിയുടെ പേരിലുള്ള പ്രതിപത്തി കൊണ്ടാണെന്നുള്ളതിനു സംശയമില്ല.

'ഗോൾഡ് സ്മിത്ത്' എന്ന മഹാകവി അദ്ദേഹത്തിന്റെ 'വികാർ ഓഫ് വേക്ക്ഫീൽഡ്' എന്ന ആഖ്യായികയുടെ മുഖവുരയിൽ ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

"ഇതിൽ അനേകം തെററുകളുണ്ട്. അവയെല്ലാം ഭംഗിയാണെന്നു സാധിപ്പാൻ അനേകം യുക്തികളും പറയാം. എന്നാൽ അതുകൊണ്ട് ഒരു സാദ്ധ്യ

വൃമില്ല. പല തെററുകളുമുള്ള ഒരു പുസ്തകം രസകരമായിത്തീൎന്നേക്കാം. നേരെമറിച്ച് യാതൊരു ദോഷവും ഇല്ലാത്തതു തീരെ രസിക്കാതെയും വന്നേക്കാം. ഈ കഥയിലെ നായകൻ ലോകത്തിൽ ഏററവും പ്രധാനപ്പെട്ട മൂന്നു വൃത്തിഭേദങ്ങളെ തന്നിൽ ഒതുക്കിയിരിക്കുന്നു. അയാൾ ഒരു ആചാൎയ്യനാണ്, കൃഷിക്കാരനാണ്, കച്ചവടക്കാരനുമാണ്. ഉപദേശത്തിന്നും ഒതുക്കത്തിന്നും ഒരുപോലെ ഒരുക്കമുള്ളവനും അദ്ദേഹത്തിങ്കൽ വിവിധങ്ങളായ ആപത്തുകൾ ധീരനമായിട്ടാണ് അയാളെ പറ്റിച്ചിട്ടുള്ളത്. പരിഷ്കാരവും ഐശ്വൎയ്യവും വൎദ്ധിച്ചുവരുന്ന ഇക്കാലത്ത് ഇങ്ങിനെയുള്ള ഒരു കഥാപുരുഷൻ ആൎക്കാണ് സന്തോഷമുണ്ടാക്കുന്നത്? ഉയൎന്നപദവി മോഹിക്കുന്നവൎക്ക് അയാളുടെ ഒതുങ്ങിയ നാടൻനിത്യവൃത്തി പുച്ഛമായിരിക്കും. ഭാസവാക്ക ഫലിതങ്ങളെ തെററിലേരിക്കുന്നവർ അയാളുടെ നിരുപദ്രവമായ സംഭാഷണത്തിൽ സ്വാരസ്യം കാണുകയില്ല. പരലോകത്തെ കരുതിക്കൊണ്ട് ഇഹലോകസുഖം [illegible]ക്കുന്നവരോ മതനിന്ദ ശീലിച്ചിട്ടുള്ളവർ പരിഹസിക്കുകയേ ഉള്ളൂ".

ഇത്രത്തോളം കവിയുടെ വിനയം. വാസ്തവത്തിൽ ഇത്ര നന്നായിട്ടൊരു നോവൽ ഇംഗ്ലീഷുഭാഷയിൽ വേറെയുണ്ടോ എന്നു സംശയമാണ്. ഈ

പുസ്തകം തൎജ്ജമചെയ്തു കണ്ടാൽ കൊള്ളാമെന്നു ആഗ്രഹിച്ചിരുന്ന കാലത്താണ് സി. ഗോപാലമേനോൻ ബി. എ. അവൎകളുടെ 'ധൎമ്മാംഗദചരിതം' പുറത്തുവന്നത്. അതോടുകൂടി മൂലത്തിലെ കഥാബന്ധം മലയാളികൾക്കറിയാറായി. നാട്ടുനടപ്പിനെ അനുസരിച്ചു കഥയിൽ ചില മാററങ്ങൾ ചെയ്തതും ഉചിതമായി. പക്ഷെ മൂലത്തിൽ ആപാദചൂഡം പ്രയോഗിച്ചിട്ടുള്ള ഫലിതങ്ങളെ ഭാഷയിൽ വരുത്തുവാൻ ഗോപാലമേനോൻ അവൎകൾക്കു സാധിച്ചിട്ടില്ല. ഈ ന്യൂനത പരിഹരിച്ചു ഒരു തൎജ്ജമകൂടി കണ്ടാൽ വേണ്ടില്ലെന്നായി ഇതുള്ളവരുടെ പിന്നത്തെ മോഹം. സത്യകീൎത്തിചരിതം കയ്യിൽ കിട്ടിയപ്പോൾ ചിരിക്കുവാൻ ഒരുങ്ങിക്കൊണ്ടാണ് വായിച്ചു തുടങ്ങിയത്. എന്നാൽ ആദ്യന്തം വായിച്ചിട്ടും ഈ വിഷയത്തിൽ എനിക്കിച്ഛാഭംഗമാണുണ്ടായത്. 'ധൎമ്മാംഗദചരിതത്തിൽ' ജാത്യാചാരത്തിനു വിരുദ്ധങ്ങളായ ചില നടവടികൾ കാണുന്നുണ്ട്. സത്യകീൎത്തിചരിതത്തിൽ ഈ ന്യൂനത കാണുന്നില്ല. ഇതു സന്തോഷാവഹംതന്നെ. വാചകരീതിയിൽ പ്രകൃതപുസ്തകം ധൎമ്മാംഗദചരിതത്തെക്കാൾ ഒട്ടും മേലെയല്ല. ചിത്രങ്ങളോടുകൂടി നോവൽ അച്ചടിക്കുന്ന സമ്പ്രദായം മലയാളത്തിൽ ആരംഭിച്ചതു പ്രശംസനീയം

തന്നെ. ലോകമര്യാദകൾ അറിയുന്നതിന് ഈ ഭാഷാന്തരപുസ്തകം എല്ലാവരും വാങ്ങി വായിക്കേണ്ടതുമാകുന്നു.

———:o:———

കൃഷ്ണഗാഥ

അല്ലെങ്കിൽ ചെറുശ്ശേരി.

———

"കൊല്ലം ഏഴാം ശതാബ്ദത്തിൽ ഒടുവിൽ ഉത്തരകേരളത്തിൽ നമ്പൂരി വർഗ്ഗത്തിൽ ഒരു മഹാകവി ഉണ്ടായി. ആ കാലം മുതൽ മലയാളഭാഷയ്ക്കു ഭാഗ്യോദയം ആയി എന്നു നിസ്സംശയമായി പറയാം. ....അങ്ങിനെ ഉള്ള വർഗ്ഗത്തിൽ ഒരാള് ഭാഷയിൽ കവിത ചമയ്പാൻ തുടങ്ങിയത് ഇജ്ജനങ്ങടെ ഭാഗ്യാരംഭമെന്നു തന്നെ പറയണം" എന്നു മലയാളഭാഷാചരിത്രകർത്താവായ പി. ഗോവിന്ദപ്പിള്ള അവർകൾ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളത്, മലയാളികളുടെ സുകൃതവിപാകമായ കൃഷ്ണഗാഥയുടെ ഏകദേശമെങ്കിലും ആസ്വദിപ്പാൻ ഭാഗ്യമുള്ളവർക്കെല്ലാം ഒരുപോലെ തോന്നുന്നൊരഭിപ്രായമാണ്. നമ്മുടെ ദിവ്യകവിയായ കുഞ്ചൻനമ്പ്യാർക്കുകൂടി ഈ കൃതിയെക്കുറിച്ച് അപാരമായ ബഹുമാനം തോന്നിയപ്പോൾ അന്യന്മാർ ഇതി

ന്നു കൊണ്ടാടുന്നതിൽ എന്തൊരാശ്ചൎയ്യമാണുള്ളത്? കൃഷ്ണഗാഥ വായിച്ചു കഴിഞ്ഞപ്പോഴുണ്ടായ ലാഹരിയിലാണ് നമ്പ്യാര് കൃഷ്ണലീല തീൎത്തതെന്നു തീൎച്ചപറയാം. കൃഷ്ണലീല വാത്സല്യത്തിന്റെ നേരു പകൎപ്പെന്നു പറഞ്ഞാൽ അതലൗകികമാവുമെങ്കിൽ, വാത്സല്യം കൃഷ്ണലീലയുടെ ജീവനെന്നു പറയാതെ താനൊരു നിവൃത്തിയുമില്ല. നമ്പ്യാരെപ്പോലെയുള്ള ഒരു കവിക്ക് അന്യന്റെ കവിതയിൽ അഭിരുചി ജനിച്ചാൽ, ആയത് ആ കവിതയുടെ ആന്തരമായ ഗുണംകൊണ്ടല്ലാതെ അൎത്ഥത്തിന് അതുപോലെ രചിക്കുവാൻ പാടവം പോരാഞ്ഞിട്ടാണെന്ന് ഒരു കാലത്തും ആരും വിചാരിക്കുന്നതല്ല.

ചെറുശ്ശേരി നമ്പൂരി ഏഴാം ശതാബ്ദത്തിന്റെ ഒടുവിലും, പുനത്തിൽ നമ്പൂരി ഒമ്പതാം ശതവൎഷത്തിലും ജീവിച്ചിരുന്നതായിട്ടും സാക്ഷാൽ 'ഉദ്ദണ്ഡകേസരി' പുനത്തിന്റെ കാലത്തിനു മുമ്പുതന്നെ പരലോകം പ്രാപിച്ചതിനാൽ അക്കാലത്തേയ്ക്ക് വേറെ ഒരു ഉദ്ദണ്ഡശാസ്ത്രികൾ ആവശ്യമുള്ളതായിട്ടുമാണ് ഭാഷാചരിത്രത്തിൽ കാണുന്നത്. എന്നാൽ ഉത്തരകേരളത്തിൽ ചെറുശ്ശേരിയെന്നും പുനമെന്നും രണ്ടു തറവാടുകൾ ഉണ്ടായിരുന്നതിൽ ഒന്നു മറ്റേതിലേയ്ക്ക് ഒതുങ്ങിയെന്നു കേട്ടിട്ടുണ്ട്. ഇതിനെ സംബ

വിച്ചത്തു കൃഷ്ണഗാഥയുണ്ടാകുന്നതിനു മുമ്പായിരുന്നു വെന്നു വന്നാൽ 'ചെറുശ്ശേരി' എന്നതു 'പുനം'ത്തിന്റെ പൎയ്യായമായിട്ടു് ഉപയോഗിക്കുവാൻ വിരോധമില്ലെന്നു മാത്രമല്ല തല്ക്കാലം ഉദ്ദണ്ഡശാസ്ത്രികളെ രണ്ടാക്കാതെയും കഴിക്കാം. കവിയാരെന്നു ത്രപമില്ലാത്ത ചന്ദ്രോത്സവത്തിൽ ഭാഷാകവികളിൽവെച്ചു പുനത്തിനെയാണു് മുമ്പു പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതു്. കൃഷ്ണഗാഥയുടെ കവി വേറെ ഒരാളായിരുന്നുവെങ്കിൽ അദ്ദേഹത്തിനു മാന്യസ്ഥാനം കൊടുക്കാതിരിപ്പാൻ യാതൊരവകാശവും കാണുന്നില്ല. വിശേഷിച്ചു കൃഷ്ണഗാഥ മുഖേനയല്ലാതെ ചെറുശ്ശേരിക്കു പുനത്തിനെപ്പോലെ കവി എന്ന പ്രസിദ്ധി ഉള്ളതായിട്ടും അറിവില്ല. ഭാഷാരീതി പുനത്തിന്റേതല്ലെന്നു ശങ്കിച്ചേക്കാം. എന്നാൽ ഈ കൃതി 'അളൂന്തി'രാഗമെന്നു പറഞ്ഞു കേട്ടു വിശ്വസിക്കത്തക്കവണ്ണം മുഗ്ദ്ധയായ ഒരു സ്ത്രീക്കു മനസ്സിലാകാവുന്ന വിധത്തിൽ ഉണ്ടാക്കിയതാണെന്നും, മഹാകവികൾക്കു വാസനാബലംകൊണ്ടും ബുദ്ധിവൈഭവംകൊണ്ടും ഏതുവിധം വേണമെങ്കിലും ആ വിധംകൊണ്ടു കെട്ടുവാനുള്ള ശക്തിയുണ്ടെന്നും ആലോചിച്ചാൽ ആ ശങ്കയ്ക്കും ഒരു സമാധാനമുണ്ടു്.

മേൽ വിവരിച്ച സംഗതികളെക്കൊണ്ടു്, കേരളഭൂഷണം അച്ചുകൂടത്തിൽ അച്ചടിച്ചിട്ടുള്ള പുസ്തക

ത്തിൽ "കൃഷ്ണപ്പാട്ട (കൃഷ്ണഗാഥ ചെറുശ്ശേരി) പുനത്തിൽ നമ്പൂരി അവർകളാൽ ഉണ്ടാക്കപ്പെട്ടതു" എന്നു പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതു തീരെ അസംബന്ധമാണെന്നു പറവാനുള്ള കാലമായിട്ടില്ല.

ഈ സംഗതി എങ്ങിനെയിരുന്നാലും കവി ഭക്തനും വിരക്തനും സരസനുമായ ഒരു നമ്പൂരിയായിരുന്നുവെന്നും, അദ്ദേഹം വടക്കെ മലയാളത്തു കാരനും കോലസ്വനാട്ടിൽ ഉദയവൎമ്മരാജാവിന്റെ ആശ്രിതനും ആയിരുന്നുവെന്നും കൃഷ്ണഗാഥയിൽനിന്നു തന്നെ ഊഹിക്കാം.

'കൃഷ്ണഗാഥ മദ്ധ്യകാലത്തു നടപ്പുണ്ടായിരുന്ന മലയാളഭാഷയുടെ ഒടുവിലത്തെ അവസ്ഥയെ പ്രദശിപ്പിക്കുന്നു'വെന്നും, 'ഗ്രന്ഥകൎത്താവായ ചെറുശ്ശേരി ജീവിച്ചിരുന്ന കാലം 650-ം 750-ം മദ്ധ്യേയായിരിക്കണമെന്നും ഭാഷാചരിത്രകൎത്താവു പറയുന്നു.

അവിടവിടെയായി പല ഇടങ്ങളിലും പ്രയോഗിച്ചിട്ടുള്ള സൂക്തികൾ എഴുത്തച്ഛന്റെ സൂക്തികളെപ്പോലെ മനസ്സിൽ തട്ടി പുറപ്പെട്ടിട്ടുള്ളവയാണെന്നു ധാരാളം അറിയാം. "സംസാരമോക്ഷത്തിൻ കാരണമായുള്ള വൈരാഗ്യമെന്നല്ലോ ചൊല്ലിക്കേൾപ്പൂ; എന്നതുതന്നെ വരുത്തിനിന്നിടുവാനിതുതന്നെ ഞാൻ നിൎമ്മിക്കുന്നു". ഇതാണു നമ്പൂരിപ്പുലിതം.

വടക്കെ മലയാളത്തിൽ വടകരയ്ക്കടുത്ത്, ഇപ്പോഴും 'പുതുപ്പണ'മെന്നു പറഞ്ഞുവരുന്ന ദിക്കിനു ആദ്യകാലങ്ങളിൽ 'പുതുപ്പട്ടണ'മെന്നായിരുന്നു വിളിച്ചുവന്നിരുന്നത്. ഈ പുതുപ്പട്ടണത്തിലുള്ള ഇറങ്ങെത്തിപ്പുഴ മുതൽ ചന്ദ്രഗിരിവരെയുള്ള നാടിനാണ് കേരളോല്പത്തിയിൽ 'കോലത്തുനാടു' എന്നും 'ഉത്തരകേരള'മെന്നും പറഞ്ഞിട്ടുള്ളത്. എന്നാൽ പിന്നീട് ഇതിന്റെ അതിർത്തികളാം തലശ്ശേരിയും, അതിനടുത്തു സ്വരൂപവും അല്ലെങ്കിൽ അരശന്മാർവാഴുന്ന നീലേശ്വരവും ആയിത്തീർന്നു. കോലത്തുനാട്ടിലെ രാജാവിനെ കോലത്തിരിയെന്നും, ആ രാജവംശത്തിനെ കോലസ്വരൂപമെന്നും പേർ പറയുന്നു.

നമ്മുടെ ഗ്രന്ഥകർത്താവ് ഈ സ്വരൂപത്തിലെ ഉദയവർമ്മരാജാവിന്റെ ആശ്രിതനായിരുന്നു. "പാലാഴിമാതുതാൻ പാലിച്ചുപോരുന്ന കോലാധിനാഥനുദയവർമ്മൻ ആജ്ഞയെച്ചെയ്കയാലജ്ഞനായുള്ള ഞാൻ.... ദേവകീസൂനുവായ്പിറന്നീടുന്ന കേവലൻതന്നുടെ ലീലചൊൽവാൻ.... ആരംഭിച്ചീടുന്നേനായവണ്ണം", എന്ന് ആദ്യത്തിങ്കലും, "ആജ്ഞയാ കോലഭൂപസ്യ പ്രാജ്ഞേനോദയവർമ്മണഃ കൃതായാം കൃഷ്ണഗാഥായാം", എന്നു കൃഷ്ണോല്പത്തി മുതലായ ഓരോ ഘട്ടത്തിന്റെ അവസാനത്തിലും പറഞ്ഞിട്ടുള്ള

മംഗളമാല

അപ്പൻതമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സിലെ
കൃതികൾ.

പുസ്തകം രണ്ട്

വില അണ 7.

ത്തുകൊണ്ട്, ഈ രാജാവിന്റെ പ്രത്യേക ആവശ്യത്തിന്മേലാണ് ഇദ്ദേഹം ഭാഗവതം ദശമം ഒരു പുതിയരീതിയിലുള്ള ഭാഷാഗാനമായിട്ട് ചമച്ചിട്ടുള്ളതെന്ന തീച്ച്യയാവുന്നുണ്ട്.

രാജാവ് ഇപ്രകാരം ആവശ്യപ്പെടുവാൻ ഒരു സംഗതി ഉണ്ടായിട്ടുള്ളതു കേൾക്കുവാൻ നേരമ്പോക്കുള്ളതാണ്. രാജാവും നമ്പൂരിയുംകൂടി ചതുരംഗം വെച്ചുകൊണ്ടിരിയ്ക്കുമ്പോൾ, അവരുടെ അടുത്തു തൊട്ടിക്കട്ടിലിൽ കുട്ടിയെ കിടത്തി ആട്ടിക്കൊണ്ടിരുന്ന, രാജാവിന്റെ ഭാര്യ, ഒരു നിലകൂടി തെറ്റിയാൽ രാജാവിന് അടിയറവായി എന്നു കണ്ടിട്ട്, "ഉന്തുന്തുന്തുന്തു .... ആളെ ഉന്ത്" എന്നു കുട്ടിയെ ഉറക്കുവാൻപാട്ടുപാടുന്നവെന്നൊരു വ്യാജേന ഭർത്താവിനു നില്ക്കക്കള്ളി കാണിച്ചുകൊടുത്തുവത്രെ. പാട്ടിന്റെ സാരമറിഞ്ഞു രാജാവ് ആളെ തള്ളിയപ്പോൾ കൈ ജയിയ്ക്കുകയും ചെയ്തു. ഇതിൽവെച്ചു രാജാവിന് അപാരമായ സന്തോഷമുണ്ടായി. ഭാര്യ പാടിയമട്ടിൽ ദശമം പാട്ടായിട്ടുണ്ടാക്കേണമെന്നു കല്പിച്ചിട്ടു നമ്പൂരി അതിന്നു ശ്രമിച്ചിട്ടുള്ളതാണെന്നാണ് പറഞ്ഞുവരുന്നത്. ഇങ്ങിനെയൊരു കാരണം ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടെങ്കിലും ഇല്ലെങ്കിലും കാര്യത്തിനു ദോഷമില്ല നിശ്ചയംതന്നെ.

കൃഷ്ണപ്പാട്ട് ഒരു ഇഴഞ്ഞ മട്ടിലാണ് പാടിക്കേട്ടി

ട്ടുള്ളത്. 'ഇതിന്റെ ഗാനരീതിയ്ക്ക് എല്ലാ അക്ഷരവും ഗുരുവായിത്തന്നെ ഉച്ചരിയ്ക്കുകയും വേണം'. കൃഷ്ണഗാഥയിൽ കഥാഭാഗം മുഴുവനും ഒരേ ശീലുതന്നെയാണ്, എന്നാൽ അവസാനം കവിയുടെ സ്വന്താരണ്ടു സ്തുതികൾ വേറെ രണ്ടു ശീലുകളിലാകുന്നു. ഈ മൂന്നു ശീലുകളിൽ ആദ്യത്തേതിന്നു 'മാകന്ദമഞ്ജരി'യെന്നാണ് പേർ പറയുന്നത്. ഇതിന്റെ ലക്ഷണം ടി. എം. കോവുണ്ണി നെടുങ്ങാടി അവർകളുടെ കേരളകൗമുദിയിൽ താഴെ പറയുംപ്രകാരം കൊടുത്തിരിയ്ക്കുന്നു. കാകളിയുടെ രണ്ടാമത്തെ അടിയിൽനിന്നും രണ്ടക്ഷരം കുറഞ്ഞിട്ടുള്ള ശീല് 'മാകന്ദമഞ്ജരി'. കാകളിയുടെ അടി ഒന്നിൽ ഇരുപതുമാത്രയും, സാധാരണ പന്ത്രണ്ടക്ഷരവും ഉണ്ടായിരിയ്ക്കും. "മാപൊയ്തളായി മാഞ്ഞവനൊടരി" എന്നു തൊട്ടുള്ള രണ്ടാമത്തെ ശീലിൽ ഓട്ടനിലെപ്പോലെ പതിനാറു മാത്രയെ ഉള്ളു എങ്കിലും ചൊല്ലുന്ന രീതിയ്ക്കു വളരെ അന്തരമുണ്ട്. "കമലാകരപരിലാളിതകഴൽതന്നിണ കനിവോടമരാവലി വിരവോടഥ തൊഴുതീടിന സമയേ" എന്നു മുതലായ മൂന്നാമത്തെ മാതിരി കളിഞ്ചിവൃത്തത്തിലുമാകുന്നു.

ഈ കൃതിയ്ക്കു വടക്കൻ ദിക്കുകളിൽ 'കൃഷ്ണപ്പാട്ടെ'ന്നും, തെക്കൻദിക്കുകളിൽ 'ചെറുശ്ശേരി' എന്നും പേർ

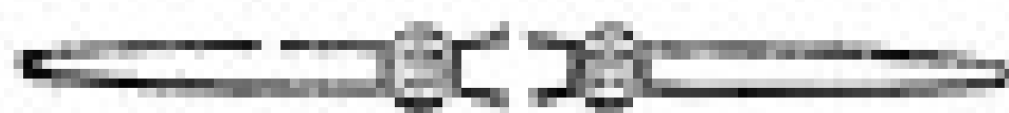
പറഞ്ഞുവരുന്നു. ആപാദമധുരത്വവും ആലോകനാമൃതത്വവും കൂടിച്ചേർന്നിട്ടുള്ള കവിത കൃഷ്ണഗാഥക്കു ശരി കൃഷ്ണഗാഥതന്നെയുള്ളൂ. "എരിശ്ശേരിക്കു കണ്ണും പോരാ" എന്നൊരു വിദൂഷകൻ പറഞ്ഞതിന്, "ഉള്ളക്കിനോക്കിയാൽ കാണാം" എന്നു കവി മറുവടി പറഞ്ഞതായി കേട്ടിട്ടുണ്ട്.

'നണ്ണി', 'ഓമിണ്ണു', 'കാൺപ' എന്നു തുടങ്ങി ഇപ്പോൾ അപ്രസിദ്ധങ്ങളായ പല പദങ്ങളും ഈ കൃതിയിൽ ഉണ്ട്. അതുകൊണ്ടു പഴയഭാഷ പരിചയമില്ലാത്തവർക്ക് അർത്ഥം എളുപ്പത്തിൽ മനസ്സിലാവുന്നതല്ല. എന്നാൽ ഏഴും എട്ടും ശതവർഷങ്ങളിൽ ഈ വക പദങ്ങൾ വളരെ പ്രചാരമുള്ളവയും ലളിതങ്ങളും ആയിരുന്നു. പച്ചഭാഷ എഴുതി ഇങ്ങിനെ മെച്ചം നേടുവാൻ ആരാലും അത്ര എളുപ്പത്തിൽ സാധിക്കുന്നതല്ല. ഭാഗവതം ദശമം പലരും പല വിധത്തിലും ഭാഷപ്പെടുത്തിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ മനോധർമ്മപ്രകടനവും അലങ്കാരപ്രയോഗവും അദ്ഭുതരിഷ്യാദികളായ സുലളിതപദങ്ങളുടെ മേളനവും ഫലിതവും പഴക്കവും ഒഴുക്കും എല്ലാംകൂടി തികഞ്ഞിട്ടുള്ള കവിത വായിക്കുന്നതെങ്കിൽ കൃഷ്ണഗാഥയെത്തന്നെ ആശ്രയിക്കണം.

ക്ലിഷ്ടതകൂടാതെ ശുദ്ധമലയാളപദങ്ങളെക്കൊ

ന്റെ ശ്ലേഷാലങ്കാരം പ്രയോഗിച്ചിട്ടുള്ള ഭാഷാകവി കൾ വളരെച്ചുരുക്കം എന്നാൽ "ചാടായിവന്നൊരു ദാനവനെങ്കിലും ചാടായിവന്നീലമേനിതന്നിൽ-കാടായിവന്ന നരൂങ്ങിനാനെങ്കിലും കാടായിവന്നീലകൊല്ലുന്നേരം- പാറമേൽവീണുമരിച്ചവൻകാററിനു മാറായിവന്നതോ ചേരുമല്ലോ.. മാറ്റാതെ മേവുന്ന ബാലകലീലകൾക്കു മാറായിവന്നതും ചേരുമേന്നൊ- മാനവപീഡകൊണ്ടാകുലരായുള്ള വാനവർ കോലുന്നിതാപത്തിനം- മാറായിവന്നതപ്പോതൽതന്നെയല്ലൊ മാറാതെ വീണോരുകണ്ണനിയം- വാടാതെനിന്നുള്ള മാല്യങ്ങളെല്ലാമം ചൂടായിവന്നിട്ടേ ചമഞ്ഞു കാണ്മൂ. നീടാർന്നനന്ദനമാനസമന്നേരം ചൂടായിവന്നുപോൽകാഞ്ഞുപിച്ച്" എന്നുംമററും തട്ടിമിന്നിച്ചിരിക്കുന്നതു കണ്ടാൽ കൃഷ്ണഗാഥാകർത്താവു മലയാളഭാഷയിൽ ശ്ലേഷസ്സ് കണ്ണുണ്ടെന്നതന്നെ ധരിച്ചിട്ടില്ലെന്നു തോന്നും.

ഇങ്ങിനെ എല്ലാററിന്നും ഉദാഹരണങ്ങൾ കൊടുക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുന്നതായാൽ പുസ്തകം അപാരമൂഢം അങ്ങിനെതന്നെ എടുത്തു ചൊട്ടത്തിപ്പോയെങ്കിലോ എന്നു ഭയപ്പെട്ടു അതു ഭാരം വായനക്കാരെ ഏല്പിക്കുന്നു.

സാമൂതിരിപ്പാടും പതിനെട്ടരക്കവികളും.

വണ്ടിയ്ക്കു പൂട്ടിയ കുതിരകൾ ഓടുന്നതും ചാടുന്നതും നടക്കുന്നതും നില്ക്കുന്നതും കടിഞ്ഞാൺ പിടിക്കുന്ന സൂതന്റെ സാമൎത്ഥ്യം അനുസരിച്ചല്ലെ? അതുപോലെ ഒരു രാജ്യത്തുള്ള പ്രജകളുടെ പ്രവൃത്തികൾ ആ രാജ്യത്തെ ഭരിക്കുന്ന രാജ്യതന്ത്രനിപുണന്മാരായ രാജപ്രതിനിധികളുടേയൊ, രാജാവിന്റെയൊ, നീതിസാമൎത്ഥ്യവും, ബുദ്ധിശക്തിയും, അനുസരിച്ചാണിരിക്കുന്നത്. എന്നാൽ ഏതുകാലത്തും ഏതു രാജ്യത്തും രാജാക്കന്മാൎക്കു രാജ്യഭരണവിഷയമായിട്ടുണ്ടാകാവുന്ന സകലക്ലേശങ്ങളേയും ജയിക്കേണ്ടതിന്നു ഉപയോഗിക്കുന്ന പലമാതിരി കൌശലങ്ങളിലും വെച്ചു് ഒന്നാമതായും ഉത്തമമായും ഉള്ള കൌശലം ആ രാജ്യത്തെ പ്രജകൾക്കു വിദ്യാഭ്യാസം ഉണ്ടാകുന്നതാണെന്നു പറഞ്ഞാൽ അഭിപ്രായവ്യത്യാസമുണ്ടാകുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല. ഈ ഉത്തമമാൎഗ്ഗം അറിഞ്ഞു പ്രവൃത്തിച്ചിട്ടുള്ള രാജാക്കന്മാർ ഏതു രാജ്യത്തെങ്കിലും ഏതുകാലത്തെങ്കിലും ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ അവരുടേയും അവരുടെ പ്രജകളുടേയും പേരു മാത്രമാണു് ലോകത്തിൽ അനശ്വരമായി നിലനിന്നുപോരുന്നതു; സംശയമില്ല. പക്ഷെ വി

ദ്ധ്യാസസമ്പ്രദായം കാലദേശാദിഭേദത്തെ അനുസരിച്ചു മാറിമാറി വന്നേക്കാമെന്നല്ലാതെ വിദ്യയുടെ പരമപ്രയോജനമായ അറിവിനേയും, ജനങ്ങളുടെ യോഗക്ഷേമാഭിവൃദ്ധിയേയും സംബന്ധിച്ചേടത്തോളം യാതൊരു കാലത്തും യാതൊരു ദേശത്തും പറയത്തക്ക ഭേദഗതിയൊന്നുമുണ്ടാവാൻ സംഗതിയില്ല.

പണ്ടു കേരളചക്രവൎത്തികളായിരുന്ന പെരുമാക്കന്മാരുടെ വാഴ്ചയ്ക്കുശേഷം ഒരു സഹസ്രാബ്ദത്തിലധികം കാലം സ്വാതന്ത്ര്യത്തോടുകൂടി മദ്ധ്യകേരളം ഭരിച്ചിരുന്ന പ്രധാനപ്പെട്ട കോഴിക്കോട്ടു തമ്പുരാക്കന്മാരിൽ രാജ്യഭരണത്തിന്റെ ഐശ്വര്യം മൂൎത്തിച്ചിരുന്നതു കൊല്ലവൎഷം നാനൂറിനും എണ്ണൂറിനും മദ്ധ്യത്തിലായിരുന്നു എന്നൂഹിപ്പാൻ പല ലക്ഷ്യങ്ങളുമുണ്ടു്.

അക്കാലങ്ങളിലുള്ള സാമൂതിരിപ്പാടന്മാരിൽ ശസ്ത്രംകൊണ്ടും ശാസ്ത്രംകൊണ്ടും പരരാഷ്ട്രങ്ങളെയും സ്വരാഷ്ട്രങ്ങളെയും ഒരുപോലെ ജയിച്ചിരുന്ന ചില പടുവീരന്മാരും, ശസ്ത്രപ്രാധാന്യം കൂടുന്ന ചില വൈദഗ്ദ്ധന്മാരും, ശാസ്ത്രനൈപുണ്യമേറുന്ന ചില മഹാധീമാന്മാരും ഇങ്ങിനെ പലതരക്കാരുമുണ്ടായിരുന്നു. കൊല്ലവൎഷം 600 നു മേൽ നാടുവാണിരുന്ന മാനവിക്രമനെന്ന സാമൂതിരിപ്പാടു് ഇതിൽ ഒന്നാമത്തെ വൎഗ്ഗത്തിൽപ്പെട്ട ഒരാളായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ മാ

ഭരണരീതിയെപ്പററി പൊതുവിൽ ഒരു ശരിയായ ചരിത്രം എഴുതുവാൻ വിശ്വാസയോഗ്യങ്ങളായ ലക്ഷ്യങ്ങളും പോരാത്തതിനാൽ അതിലേയ്ക്കിറങ്ങുവാൻ ധൈര്യമില്ലെന്നുള്ള ന്യൂനത മലയാളചരിത്രത്തെപ്പററി വല്ലതും പറവാൻ തുനിയുന്നവരെല്ലാം പറയുന്നപോലെ ഞാനും പറയേണ്ടതായി വന്നിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ ശാസ്ത്രപാണ്ഡിത്യവിലാസത്തെ പ്രകടിപ്പിക്കുന്നതായ ചില പണ്ഡിതസഭകളെക്കുറിച്ചു പഴമക്കാർ പറഞ്ഞു കേട്ടിട്ടുള്ള കഥാ ഐതിഹ്യങ്ങളെ ലേഖിസ്ഥമാക്കപ്പെടുത്തിയും, ആവക ഐതിഹ്യങ്ങളെങ്കിലും നിശ്ശേഷം നശിച്ചുപോകാതിരിക്കട്ടെ എന്നു വിചാരിച്ചും കൂടി ചിലതിവിടെ പറവാൻ വിചാരിക്കുന്നതാണ്.

ഈ സാമൂതിരിപ്പാട്ടിലെ പൂർവ്വന്മാർതന്നെ വിദ്യാഭിവൃദ്ധിക്കുവേണ്ടി വിദ്വാന്മാരെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുവാനായി പല ഏർപ്പാടുകളും ചെയ്തുവെച്ചിട്ടുള്ള കൂട്ടത്തിൽ ഒന്നാണ്, ഇന്നും നടന്നുവരുന്നതായ തളിയിലെ താനം. (താനം എന്നാൽ അർത്ഥന്മാരായ ബ്രാഹ്മണർക്കുള്ള ദാനം.) വേദശാസ്ത്രങ്ങളിൽ യോഗ്യതയും, അഭിജാത്യവും ഉള്ള ബ്രാഹ്മണരെ മാത്രമേ 'ഭട്ട്'ന്മാരായി ഗണിക്കയുള്ളൂ. ഇങ്ങിനെ താനം പ്രായേണ പൂർവ്വന്മാരുടെ ശ്രാദ്ധദിവസങ്ങളി

ലാണ് ചെയ്തുവരാറുള്ളത്. തളിയിൽ താനവും ഇ
ക്കൂട്ടത്തിലൊന്നാണ്. പക്ഷെ അവിടെ വ്യാകരണം,
മീമാംസ, വേദാന്തം, ഈ ശാസ്ത്രങ്ങളിൽ ഏതിലെങ്കി
ലും പാണ്ഡിത്യം സമ്പാദിച്ചിട്ടുള്ളവരെ മാത്രമെ അ
ൎഹന്മാരായി സ്വീകരിച്ചു ചാൎത്തുകയുള്ളൂ. ഈ വിധ
മുള്ള ചാൎത്തലും ഓരോ പന്തിരാണ്ടു കൂടുമ്പോൾ മാത്ര
മേയുള്ളൂ. മലയാളത്തിൽ പണ്ടുണ്ടായിരുന്ന പല കാ
ൎയ്യങ്ങളുടേയും നടവടികളെ നവീകരിക്കുന്നത് ഓരോ
പന്തിരാണ്ടു കൂടുമ്പോഴായിരുന്നു എന്നറിയാത്തവരില്ല
ല്ലോ. അങ്ങിനെ അതാതു കാലത്തു മലയാളത്തിൽ
യോഗ്യരായ ബ്രാഹ്മണർ താനത്തിന് ഏഴുദിവസം
മുമ്പെ അവിടെച്ചെന്നു ഷൾ ശാസ്ത്രങ്ങളിൽ വാദപ്ര
തിവാദങ്ങൾ നടത്തി അതിൽവെച്ച് അവരവരുടെ
യോഗ്യതാക്രമം സാധിക്കുന്നതനുസരിച്ച് അവസാ
നദിവസം അവരവൎക്കുള്ള താനക്കിഴി വാങ്ങേണമെ
ന്നാണ് നിയമം. ഇങ്ങിനെയുള്ള നിയമം നിമിത്തം
അന്നു മലയാളബ്രാഹ്മണരുടെ ഇടയിൽ ഇനിയത്തെ
തളിയിൽതാനത്തിന് ഒന്നാമത്തെ കിഴി എനിക്കു
വാങ്ങേണം, എനിക്കു വാങ്ങേണമെന്നുള്ള അത്യുത്സാ
ഹം നിമിത്തം കൊണ്ടുപിടിച്ചു പഠിച്ച പാണ്ഡിത്യം
സമ്പാദിച്ചിട്ടുള്ള യോഗ്യന്മാർ കുറച്ചൊന്നുമല്ലായിരു
ന്നു. ഇങ്ങിനെ പ്രശസ്തനിലയിൽ പ്രസിദ്ധമായി ന

ടത്തിവരുന്ന തളിയിൽ താനത്തിൽ കിഴി വാങ്ങിയിരുന്ന അഭ്യർത്ഥപണ്ഡിതന്മാരും മുൻപറഞ്ഞ സാമൂതിരിപ്പാട്ടിലെ സദസ്യന്മാരുമായ താഴെ പറയുന്നവരെ 'പതിനെട്ടരക്കവികൾ' എന്നാണ് പഴമക്കാർ പറഞ്ഞുവരാറുള്ളത്.

1. പയ്യൂർപ്പട്ടേരിമാർ—ജ്യേഷ്ഠാനുജന്മാരായ എട്ടുപേരും, ഒരു മകനും
2. തിരുവപ്പാ (തിരുവേഗപ്പുഴ)ക്കാർ അഞ്ചു നമ്പൂരിമാർ
3. മുല്ലപ്പിള്ളിപ്പട്ടേരി
4. ചേന്നാസ്സു നാരായണൻ നമ്പൂരിപ്പാട്
5. കാക്കശ്ശേരിപ്പട്ടേരി
6. ഉദ്ദണ്ഡശാസ്ത്രികൾ
7. പുനത്തുനമ്പൂരി (അരക്കവി)

ഈ പയ്യൂർപ്പട്ടേരിമാരിൽ ജ്യേഷ്ഠനായ അച്ഛൻ ഭട്ടതിരിപ്പാട്ടിലെയാണ് ഉദ്ദണ്ഡശാസ്ത്രികൾ കോകിലസന്ദേശത്തിൽ 'തന്ത്രീമാംസാദ്വയകലശരോസ്സുതമപുണ്യം മഹർഷേഃ' എന്നു തുടങ്ങി വർണ്ണിച്ചിട്ടുള്ളത്. ഈ മഹർഷിയ്ക്കു ഉദ്ദണ്ഡശാസ്ത്രികളോടുള്ള വാദപ്രതിവാദത്തിൽ നിർവ്വചനധാരയിൽ ഒരു സ്ഖലനം പറ്റിയപ്പോൾ പ്രതിവാദിയായ ശാസ്ത്രികൾതന്നെ രണ്ടാമതൊന്നുകൂടി നിർവ്വചിയ്ക്കാൻ നിർബ്ബന്ധിച്ചിട്ടും

'ഞാൻ ഒരു സദസ്സിൽ ഒന്നാമതു കയറാറുവിധം പറകയുണ്ടായിട്ടില്ലെ'ന്നു മാത്രം ഉത്തരം പറഞ്ഞു്; അദ്ദേഹം തോറാനിലയിൽ പിൻവലിച്ചു എന്നാണു് പ്രസിദ്ധി. ഈ ജ്യേഷ്ഠനും അനുജന്മാരും ഒന്നിച്ചു് നാട്ടുകാർ ശ്രാദ്ധമൂട്ടേണമെങ്കിൽ നാനാത്തു കൊല്ലത്തിൽ ഓരോ പുതിയ മീമാംസാഗ്രന്ഥങ്ങൾ എല്ലാ സോദരന്മാരും ഉണ്ടാക്കിക്കൊണ്ടുവന്നു പരസ്പരം കാണിച്ചുകൊടുക്കേണമെന്നാണത്രേ ഇവരുടെ നിശ്ചയം. ഇവരിൽ അഞ്ചാമൻ നാരായണൻ പട്ടേരി ഒരു മടിയനായിരുന്നു. മറ്റെല്ലാസ്സഹോദരന്മാരുടേയും ഗ്രന്ഥങ്ങൾ വായിച്ചു കേട്ടതിനുശേഷം ശ്രാദ്ധത്തിനു രണ്ടു നാലു ദിവസം മുമ്പിലേ ഗ്രന്ഥനിർമ്മാണത്തിനാരംഭിക്കുകയുള്ളൂ. എന്നാൽ ഗ്രന്ഥം കഴിയുമ്പോൾ മറ്റുള്ളവയിലൊക്കയും മെച്ചമായിത്തീരുകയും ചെയ്യും. ഇവരിൽ മറ്റൊരു കുട്ടനെപ്പോലെയുള്ള സർവ്വസമ്മതനായ പണ്ഡിതശ്രോത്രിയനായിരുന്നു എന്നു, സാമാന്യക്കാരെ അത്ര വകവെയ്ക്കാത്ത, ഉദ്ദണ്ഡശാസ്ത്രികളുടെ 'മല്ലികാമാരുത' മെന്ന പ്രകരണത്തിൽ 'ഉരുതര മഹർഷിപുത്രേണ പരമേശ്വരേണ' എന്ന പീഠികയോടുകൂടി ഒരു പ്രശംസാശ്ലോകം ചേർത്തിട്ടുള്ളതുകൊണ്ടു വ്യക്തമാകുന്നുണ്ടു്. ഇവരുടെ ചില മീമാംസാഗ്രന്ഥങ്ങൾ

അപ്പൻ തമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സിലെ
മററു കൃതികൾ.

---

1. ഭാസ്കരമേനോൻ

മംഗളമാല.

1. ചരിത്രം
2. ജീവചരിത്രം
3. ശാസ്ത്രം
4. പലവക
5. ടി.

THE MANGALODAYAM CO., LTD.
K. K. PRESS, TRICHUR.

മലയാളികളിൽ പലരുടെ കൈവശത്തിലും ഉണ്ടെന്നല്ലാതെ കാവ്യഗ്രന്ഥങ്ങളൊന്നും ഇതുവരെ കണ്ടുകിട്ടീട്ടില്ല.

2. തിരുവെഗപ്പുഴ (തിരുപ്പറ) ക്കാരായ ശങ്കുനമ്പൂരിമാരിൽ ഒരാളുടെ 'ലക്ഷ്മീമാനവേദ'മെന്ന നാടകവും ബ്രഹ്മദത്തപുത്രനായ നാരായണൻ എന്ന മറെറാരാളുടെ 'സുഭദ്രാഹരണ' കാവ്യവും കണ്ടിട്ടുണ്ട്. ശേഷം മൂന്നു പേരുടേയും കൃതികളായി വല്ലതും ഉണ്ടോ എന്ന് ഇതുവരെ അറിഞ്ഞിട്ടില്ല.

3. മുല്ലപ്പിള്ളിപ്പട്ടേരിയുടെ കൃതികളും ഇതുവരെ യാതൊന്നും വെളിപ്പെട്ടിട്ടില്ല. എന്നാൽ അദ്ദേഹത്തിനേയും ചേന്നാസ്സ് നമ്പൂരിപ്പാടിനേയും രാജദൂഷണങ്ങളായ ചില ശ്ലോകങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കിയ കാര്യത്തിന് ഉചിതശിക്ഷാദായകനായ സാമൂതിരിപ്പാട് ഒട്ടു രസ്യമായ വിധം തെളിവിൽ ശിക്ഷിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇതിൽ മുല്ലപ്പിള്ളിപ്പട്ടേരിക്കു തളിയിൽ താനത്തിനു മുമ്പിൽകടന്നു കിഴിയെടുക്കണമെന്നുള്ളതാണ് ശിക്ഷ. തനിക്കാളധികം യോഗ്യന്മാരുള്ളപ്പോൾ താൻ മുമ്പിൽകടന്നു കിഴിയെടുക്കുക എന്നുള്ളതു വിവേകികളായ പണ്ഡിതന്മാർക്കു, വിശേഷിച്ച് അക്കാലത്തെ നമ്പൂരിമാർക്കു, സങ്കോചകരമായ ഒരു ധർമ്മസങ്കടമായിരുന്നു. പട്ടേരിയ്ക്ക് ഈ ശിക്ഷതന്നെ

മേലാൽ തറവാട്ടധികാരമായിത്തീരത്തക്കവണ്ണം യോഗ്യത സമ്പാദിപ്പാൻ കാരണമായിക്കലാശിച്ചു.

4. ചേന്നാസ്സു നമ്പൂരിപ്പാട്ടിലേയ്ക്കുള്ള ശിക്ഷ, 'തന്ത്രവിഷയത്തിൽ ഒരുത്തമഗ്രന്ഥമുണ്ടാക്കിക്കൊണ്ടു വണോ എന്നൊക്കാണേണ്ട്' എന്നായിരുന്നു. ഈ ഒരു ശിക്ഷയുടെ ഫലമാണ് കേരളത്തിലിപ്പോഴുള്ള തന്ത്രികൾക്കെന്നുവേണ്ടാ തച്ചുശാസ്ത്രക്കാൎക്കുംകൂടി സൎവ്വാവലംബനമായ 'തന്ത്രസമുച്ചയം' എന്ന ഉത്തമഗ്രന്ഥം. ഈ തന്ത്രശാസ്ത്രഗ്രന്ഥത്തിൽ നമ്പൂരിപ്പാട്ടിലേയ്ക്കുള്ള കവിതാവൈദഗ്ദ്ധ്യവും ചുരുക്കിപ്പറവാനുള്ള സാമൎത്ഥ്യവും നല്ലവണ്ണം പ്രകാശിച്ചിട്ടുണ്ട്. ചുരുക്കിപ്പറക എന്ന വിഷയത്തിൽ സാക്ഷാൽ ഉദ്ദണ്ഡശാസ്ത്രികൾക്കുപോലും അദ്ദേഹത്തിനോടു മടക്കമായിരുന്നു. നമ്പൂരിപ്പാട് ഈ ഗ്രന്ഥമുണ്ടാക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നതിനിടയ്ക്കൊരിക്കൽ യദൃച്ഛയായി ഉദ്ദണ്ഡശാസ്ത്രികൾ അവിടെച്ചെന്നപ്പോൾ താനും രണ്ടു ശ്ലോകം ഉണ്ടാക്കാമെന്നും അതിൽ അടങ്ങേണ്ടതായ കാൎയ്യങ്ങൾ ഇന്നിന്നവയാണെന്നു പറയേണമെന്നും നമ്പൂരിപ്പാട്ടിലോട് ആവശ്യപ്പെട്ടപ്രകാരം നമ്പൂരിപ്പാട് സമ്മതിച്ചു വിഷയം പറഞ്ഞുകൊടുക്കുകയും ശാസ്ത്രികൾ തന്റെ വാഗ്വിലാസത്തെ പ്രകടിപ്പിച്ചുകൊണ്ടു ശ്ലോകമുണ്ടാക്കാനാരംഭിക്കുകയും

ചെയ്തു. ഒന്നരശ്ലോകം കഴിഞ്ഞതിനു പാദപാദങ്ങളാ ർദ്ധങ്ങൾ വരെ പൂരിപ്പിക്കാമായിരുന്നാൽ പിന്നെ അര ശ്ലോകംകൊണ്ട് അത്ര മുഴുവനും പറഞ്ഞൊതുക്കാൻ അ നായാസസാദ്ധ്യമാണെന്നു കണ്ടു നമ്പൂരിപ്പാട്ടിലേക്കു വ ന്നു കഴിഞ്ഞുകൊടുക്കയും നമ്പൂരിപ്പാട് നോക്കിയു ള്ള അരശ്ലോകംകൊണ്ടുതന്നെ പാദങ്ങൾ ചാർത്തു ളെ മുഴുവൻ നിർവ്വാഹമാക്കിപ്പാറത്ത് അവസാനി പ്പിക്കുകയും ചെയ്തു എന്നു പ്രസിദ്ധമാണ്.

5. കാക്കശ്ശേരിഭട്ടതിരി ഉദ്ദണ്ഡശാസ്ത്രികളെ ജയിപ്പാൻവേണ്ടി നമ്പൂരിമാരുടെ തപസ്സുകൊണ്ടു ണ്ടായ ഒരു മൂർത്തിയായിരുന്നു എന്നാണ് മലയാളി കൾ വിശ്വസിച്ചുപോരുന്നത്. അങ്ങനെ ജയിപ്പാനാ യി ജനിച്ചിട്ടുള്ള ഈ കുട്ടിയെ ജ്ഞാനാചാര്യരെപ്പോ ലെ പഠിപ്പിച്ചതും ഉദ്ദണ്ഡശാസ്ത്രികൾ തന്നെയാണ ത്രെ. ഭട്ടതിരി തന്റെ പന്ത്രണ്ടാമത്തെ വയസ്സിലാ ണ് ഉദ്ദണ്ഡശാസ്ത്രികളെ ജയിച്ചിട്ടുള്ളത്.

ഈ രാജപണ്ഡിതൻ സഭയിൽക്കയറിയ ദി വസം സന്ദർഭോചിതമായി പ്രയോഗിച്ച ശ്ലോകമാണിത്.

'നച്ഛത്രം നതുരംഗമോ നവപിതാം
വൃന്ദാനി നോ വന്ദിനാം
ന സ്രഗ്ഭൂഷണി ന പട്ടനാഡംബരം
നാപ്യേതാദൃശഭൂഷണം

ആവ്യാകരണാംഭോധി-
പ്രോദ്യുതദ്യശോധി-
പ്രോംഭോജീചിപരമ്പരാപരിണതാ
വാണിത്തു നാണീയസീ'.

ഈ മഹാകവിയുടെ കൃതികളിൽ 'വസുമതീമാനവിക്രമം' എന്ന നാടകം മാത്രമേ ഇപ്പോൾ കണ്ടു കിട്ടീട്ടുള്ളൂ. ഇദ്ദേഹത്തിനെ ഒടുവിൽ വിഷയവിരക്തിനിമിത്തം ആചാരനിരാസനാകയാൽ നമ്പൂരിമാർ വൎജ്ജിച്ചുകളഞ്ഞു. ഒരു ദിവസം പട്ടേരി സന്ധ്യാസമയത്തിൽ ചെയ്യേണ്ടതായ കൃത്യങ്ങളൊന്നും കൂടാതെ തന്റെ പതിവിൻപ്രകാരം അലസനായി ബ്രാഹ്മണരുടെ സദസ്സിൽക്കയറിച്ചെന്നപ്പോൾ നമ്പൂരിമാരിൽ ചിലർ, 'പട്ടേരി എന്താണിങ്ങനെ സന്ധ്യാവന്ദനാദികൾ ഒന്നും ചെയ്യാതെ കേവലം ശൂദ്രന്മാരെപ്പോലെ നടിക്കുന്നത്' എന്നു ചോദിച്ചതിന്നു മറുപടിയായി പട്ടേരി അപ്പോൾ ചൊല്ലിയ ശ്ലോകമാണിത്.

'ഹൃദാകാശേ ചിദാദിത്യസ്സദാ ഭാതി നിരന്തരം
ഉദയാസ്തമയൌ നാസ്തഃ കഥം സന്ധ്യാമുപാസ്മഹേ'

ഇങ്ങിനെ കാലക്രമേണ പട്ടേരിയുടെ ആചാരനടവടികളിൽ നമ്പൂരിമാൎക്കു് ഒട്ടും തൃപ്തിയില്ലാതെയായിത്തീരുകയും പട്ടേരിയുടെ യോഗ്യതയോൎത്തു് അദ്ദേഹ

ത്തിനോടു യാതൊന്നും പറവാൻ ശക്തിയില്ലാതെ വരികയും ചെയ്യുന്നതിനാൽ ഒടുവിൽ ഈ സങ്കടനിവൃത്തിയ്ക്കായി എല്ലാവരുംകൂടി ചോദിപ്പാനിട്ടുവെച്ചു പട്ടേരിയോടുതന്നെ സംശയം ചോദിക്കുന്നതാണ് നല്ലതെന്നുറച്ച് ആ പ്രകാരം അവർ തമ്മിൽ നടന്ന സംഭാഷണശ്ലോകമാണിത്.

നമ്പൂരിമാർ—'ആപദികിംകരണീയം?

പട്ടേരി—സ്മരണീയം ചരണയുഗളമംബായാഃ!

നമ്പൂരിമാർ—തൽസ്മരണം കിംകുരുതേ?

പട്ടേരി—ബ്രഹ്മാദീനപി ച കിങ്കരീകുരുതേ',

മലയാളത്തിൽ നമ്പൂരിമാരുടെ ഇടയിൽ പണ്ട് എന്നുമാത്രമല്ലാ കുറെപ്പുറമെ ഇപ്പോഴും പരദേശികളോടുകൂടി പെരുമാറുകയും വിശേഷിച്ച് അവരുടെ ക്രിയാംശങ്ങളായ വിഷയങ്ങളിൽ യാതൊരു പ്രകാരത്തിലും പരദേശിസംബന്ധമുണ്ടായിരിക്കയും പാടില്ലെന്ന കലശലായ നിർബ്ബന്ധം കാണുന്ന സ്ഥിതിക്ക് മലയാളികളുടെ സ്വദേശാഭിമാനം മൂർത്തീഭവിച്ചിരുന്ന ഗതകാലത്തു തളിയിലത്താനത്തിൽ കിഴക്കെ കാഞ്ചീപുരത്തുകാരനായ ഉദ്ദണ്ഡശാസ്ത്രികൾക്ക് അവകാശം ലഭിപ്പാൻ ഇടവരാഞ്ഞുവെന്നും അദ്ദേഹത്തിനെ സദസ്യനായി സ്വീകരിച്ചതു സ്വദേശജനസംരക്ഷണദീക്ഷിതനായിരുന്ന സാമൂതിരിപ്പാട്ടിലേയ്ക്ക് ഒ

അന്യൂനതയായില്ലെന്നു വല്ലവരും ശഠിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിൽ അവർ, അനുരാഗിത്വം മലയാളികളുടെ ഇടയിൽ പിന്നീടുണ്ടാവുന്ന ഐകമത്യത്തിൻേറയും പരിശ്രമത്തിൻേറയും അപ്രതിഹതമായും അസാധാരണമായുമുള്ള ഫലങ്ങളെ ആലോചിക്കുമ്പോൾ ആ കവനൻെറ ഈ പ്രവൃത്തി സ്വദേശപ്രബോധിതന്മാരെ വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതിനും പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുന്നതിനുംവേണ്ടിത്തന്നെയുള്ള ഒരു പൊടിക്കൈയായിരുന്നു എന്നോർക്കു സമാധാനപ്പെടേണ്ടതാകുന്നു.

ഉദ്ദണ്ഡൻെറ പ്രഥമസഭാപ്രവേശത്തിൽ അദ്ദേഹത്തെ സാമൂതിരിപ്പാട്ടിലേക്കു പരിചയപ്പെടുത്തുവാനായി ചേന്നാസ്സു നമ്പൂരിപ്പാടു ചൊല്ലിയ ശ്ലോകമാണിത്.

'പ്രക്രിയാർക്കാന്തവിദ്യാന്ത്യാനുജ്ഞവിദ്യുതോ-
ന്മുക്തഃ സാമ്രാജ്യഭാജേ,
സ്പർദ്ധാതാർക്കാഹവാർക്കപ്രശമനപടവോ-
ഗ്രഃ കേസരീന്ദ്രഃ
ജ്ഞാനീതശ്ശാസ്ത്രശാസ്ത്രാന്തവേദവിദ്യാ
ഹിരണ്യഗർഭോപമാനസ്തതി-
സ്സ്വാമംതവിക്രമസ്യാവതീർണകീർത്തിഗതഃ-
ശ്ശ്രോത്രിയശ്ശാസ്ത്രദേശം'.

അതിനുശേഷം അപ്പോൾത്തന്നെ ഉദ്ദണ്ഡൻ സാ

തിരിപ്പാട്ടിലേക്കു് അടിയറവെച്ച ശ്ലോകമിതാണു്.

'ഉദ്ദണ്ഡഃ പരദണ്ഡധൈര്യവിഭവ-
ദ്ദ്യാത്രാസ്യജൈത്രശ്രിയോ-
ഹേതുഃ കേതുരതിത്ര്യസ്പൃശ്യസരണിം
ഗച്ഛന്നിവാൎത്ഥസ്പൃഹാ
നോചേത്തല്പടസന്നിഭോദരലസ-
ത്സ്വാൎദ്ധലബ്ധോദ്ഭവ-
സാരംഗംശരിണീംഭമേസ്യതിതുലാം
തൽപ്രേയസീനാമുഖൈഃ'.

ഒരിക്കൽ ഉദ്ദണ്ഡശാസ്ത്രികൾ പ്രസിദ്ധമായ 'തൃക്കോല്' ക്ഷേത്രത്തിൽ ശിവരാത്രിക്കായിച്ചെന്നപ്പോൾ നടയിൽവെച്ചു് ഒരു ശ്ലോകം ഉണ്ടാക്കിച്ചൊല്ലിത്തുടങ്ങുകയും പൂൎവ്വാൎദ്ധം കഴിഞ്ഞിട്ടു് ഉത്തരാൎദ്ധം തുടങ്ങുവാൻ ഇടകിട്ടാതെ ആലോചിക്കേണ്ടതായി വരികയും ചെയ്തതിനാൽ ആ സമയം സോപാനത്തു കൊട്ടിക്കൊണ്ടുനിന്നിരുന്ന ഒരു മാരാർ ഉടനെ അതിന്റെ ശേഷം ഭാഗം പൂൎവ്വാൎദ്ധത്തേക്കാൾ കുറെക്കൂടി നന്നായി ചൊല്ലുകയും ചെയ്തു. ഇതുകേട്ട ശാസ്ത്രികൾ തിരിഞ്ഞുനിന്നു 'കോയം കവിമല്ലഃ' എന്നു ചോദിച്ചതിന്നു മാരാർ 'ദേവ്യാഃ കരുണാകരഃ' എന്നുത്തരം പറഞ്ഞതായി കേട്ടിട്ടുണ്ടു്. ആ മാരാരുടെ പേരും കരുണാകരൻ എന്നായിരുന്നു. മേല്പറഞ്ഞ ശ്ലോകം ഇതാണു്.

ശാസ്ത്രികൾ — 'സംഭരിതഭ്രമിളൂപകംബോ! ഭ്രമരാഗം
ഭ്രമരജ്ഞചിരന്തനാമിദന്തവമരാന്തഃ'
കാരാർ — 'ജംഭരിപുകംഭിവരസംഭവഗന്ധംഭ-
സ്ഥംഭികചാകംഭൊപരിതംഭൊപരഭേദ്'.

പിന്നെ ഒരിയ്ക്കൽ വെട്ടത്തുനാട്ടിൽവെച്ച് ഒരു വൃദ്ധപണ്ഡിതനായ തൃക്കണ്ടിയൂർ നാണപ്പപിഷാരോടിയും ശാസ്ത്രികളും തമ്മിൽ രണ്ടു ദിവസത്തെ വാദം നടന്നിട്ടുണ്ട്. വിഷയം വ്യാകരണമായിരുന്നു. തൃക്കണ്ടിയൂർ പിഷാരോടിമാർ പണ്ടുതന്നെ വംശപരമ്പരയാ പണ്ഡിതന്മാരായിരുന്നു എന്നു പ്രസിദ്ധമാണല്ലോ. ശാസ്ത്രികൾ പിഷാരോടിയോടുള്ള വാദാരംഭത്തിൽ ചൊല്ലിയ ശ്ലോകമാണിത്.

'ധന്യാധന്യവിഭാഗനാഗഫണിവരശ്രേണിതാം-
ബോധികംഭികമാതാ
ധന്യാഃ കേചിൽപ്രഥനതപശ്ശ്രീണകണികാ-
ദ്ധ്വംസിനസ്സാർന്തമാഃ
പ്രത്യാഹാരഗ്രഹേപി ശ്രുതികതിരനാഃ
കേപി സാഹിത്യവിദ്യാ-
കാണേ നാണപ്പനാമാ വ്യവഹരതുജര-
ത്താവതാമേനമാനി:'.

ഉദ്ദണ്ഡശാസ്ത്രികൾ ആദ്യം മലയാളത്തിലേയ്ക്കു വന്നതു തന്റെ പാണ്ഡിത്യപ്രകടനംകൊണ്ട് ഏറ്റു

പ്പത്തിൽ മലയാളികളെ വിസ്മയിപ്പിച്ചുകൊള്ളാമെന്നും മലയാളപണ്ഡിതന്മാരെയെല്ലാം താൻ വാദത്തിൽ ജയിച്ചു കീഴടക്കിക്കളയാമെന്നും ഉള്ള വിചാരത്തോടുകൂടിയായിരിയ്ക്കാമെങ്കിലും ഇവിടെ വന്നു കുറെ പെരുമാറിയതോടുകൂടി തന്റെ മുമ്പെത്തെ വിചാരം കേവലം അബദ്ധമായിപ്പോയി എന്നും മലയാളഭൂമിയും ഏററവും വിലയുള്ള പണ്ഡിതരത്നങ്ങൾ ധാരാളം വിളയുന്ന ഒരു പ്രദേശമാണെന്നും ആ ബുദ്ധിമാനായ ശാസ്ത്രിയ്ക്കു നല്ലവണ്ണം അനുഭവം വന്നതിനാൽ കാലക്രമേണ അദ്ദേഹത്തിന്നു മലയാളത്തെക്കുറിച്ചു വളരെ പ്രതിപത്തി വൎദ്ധിയ്ക്കുകയും പിന്നെ തന്റെ ആയുഷ്കാലത്തിൽ മിക്കഭാഗവും മലയാളത്തിൽ തന്നെ കഴിച്ചുകൂട്ടുകയും ചെയ്തു എന്നു ധരിപ്പാൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെ 'കോകിലസന്ദേശം' തന്നെ ധാരാളം മതിയായ തെളിവാകുന്നു.

പുനത്തുനമ്പൂരിയ്ക്കു പാണ്ഡിത്യവും ആഭിജാത്യവും മററുള്ളവരെക്കാൾ അല്പം കുറവായിരുന്നതിനാൽ അദ്ദേഹത്തെ ആ സദസ്സിൽ 'അരക്കവി'യായിട്ടേ ഗണിച്ചിട്ടുള്ളു. എന്നാൽ ആ അരക്കവിയുടെ കൃതിയാണ് പ്രസിദ്ധപ്പെട്ട കൃഷ്ണഗാഥ (കൃഷ്ണപ്പാട്ട്). ഈ ഗ്രന്ഥത്തെ ഒരിയ്ക്കലെങ്കിലും വായിച്ചിട്ടുള്ള യാതൊരു സഹൃദയനും അദ്ദേഹത്തെ അരക്കവി എന്നു പാ

അതുകേട്ടാൽ സാഹിത്യമില്ലെന്നു മാത്രമല്ല, 'ഭാഷാക വി'യെന്നു പറയേണ്ടതാണെന്നു വാദിക്കയും കൂടിച്ചെയ്യു ന്നുണ്ടാം. പക്ഷേ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഉദ്ദേശമായിരു ന്നു മറ്റുള്ളവരെല്ലാം സംസ്കൃതകവികളും അദ്ദേഹം മാത്രമൊരു ഭാഷാകവിയുമാണെന്നും, അക്കാലത്തു് ഏ ന്നല്ല ഇന്നും സംസ്കൃതവും ഭാഷയും തമ്മിൽ താരതമ്യ പ്പെടുത്തി നോക്കുമ്പോൾ ഭാഷക്കു് അവകാശവാദപ്രാ പ്യം ഭാഷയ്ക്കു യോഗ്യതയില്ലെന്നും ഉള്ള താല്പര്യം വിചാ രിച്ചാൽ അദ്ദേഹത്തിന്നു് അവർ ഭാഷാകവിയെന്ന പേർ കൊടുത്തതിന്നു് ഭാഷാകവിയെന്ന പേരിനേ ക്കാൾ അധികം വിലയുണ്ടെന്നാണു് വിചാരിക്കേണ്ട തു്. അക്കാലത്തു മലയാളികളായ പണ്ഡിതന്മാർക്കു ഒന്നു ഭാഷാകവിതയിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന വിപ്രതിപത്തിയു ണ്ടായിരുന്നതായിട്ടുവേണം കേവലം ഒരു പരദേശിയാ യ ഉദ്ദണ്ഡശാസ്ത്രികൾക്കു ഭാഷാകവികളെപ്പറ്റി അ നാദരം തോന്നിയതിൽ അത്ഭുതം ഉണ്ടോ? ഒരിക്കൽ സാമൂതിരിപ്പാട്ടിലെ മുമ്പിൽവെച്ചു് ഒരു ഭാഷാകവി താപ്രസംഗത്തിൽ ഭാഷാകവികളെക്കുറിച്ചു പരിഹാ സമായി ശാസ്ത്രികൾ

'ഭാഷാകവീനിവഹനോദം
ഭോഷാകരവച്ചിരോതിളചനതരല
പ്രായേണ നൃത്തകീതാഃ
സ്യുർഭംഗാ നിഖിലഭുജംഗപ്രസരഃ'.

സാഹിത്യം

ഒന്നാമത്തെ പതിപ്പ്

പ്രതി 1000

മംഗളോദയം കമ്പനി ക്ലിപ്തം

കേരളകല്പദ്രുമം അച്ചുകൂടം

തൃശ്ശിവപേരൂർ.

1089

എന്നു് ഒരു ശ്ലോകം ചൊല്ലിക്കൊടുത്തയച്ചു. നമ്മുടെ പുരത്തിൽ സന്തതി ഭാഗ്യമില്ലാ കൂറെക്കാലമായി ആയിടെ കയറിക്കൂന്നു.

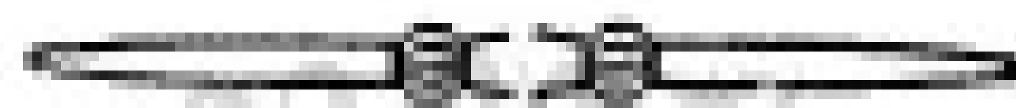
'താരിത്തന്വി കടാക്ഷമാലയുടലുപരനാ-
മമ! മാർകശരനാം
ശ്രീമത്താർമകൻ! ദേവതാകരാദിമതത്തെ
ങ്ങനെയിങ്ങനെയോ!
നേരത്താതമെന്നിയ്ക്കുതൊട്ടതി കൂടാ-
ലുന്നമേഖോ കല്ലി-
ന്നോരത്തിന്നിപ്പുറം വിരുതനുമ്പയാ
ന്തോ! കല്പാന്തരാര്യ.'

എന്ന ശ്ലോകം ചൊല്ലുകയും അതുകേട്ടപ്പോൾ ശാസ്ത്രികളുടെ അഭിപ്രായം തിരുമനസ്സിലെ 'അനന്തശയനത്തിന്നെപ്പുട്ട്' എന്ന പാദത്തെ തന്റെ ഉത്തരീയമഴിച്ചു വന്ദിച്ചു സമ്മാനം കൊടുത്തതിന്നു പുറമേ.

'അധികേരളമഗ്രഗിരഃ കവയഃ
കവയന്തു വയന്തു നതാൻവിനതാഃ
പുരുകോൽഗമകാരിവചഃപ്രസരഃ
പുനരേവ പുനഃ പുനരാപ്യമതേ.'

എന്ന ശ്ലോകത്തെ സ്തുതിപ്പിക്കാനായും കൊടുത്തു എന്നുള്ള കഥ മലയാളത്തിൽ ധാരാളം പ്രസിദ്ധമാണല്ലോ. ഈ മഹാസാഹിത്യനായ ഉദ്ദണ്ഡശാസ്ത്രികൾ

ക്കും മറ്റുള്ള സദസ്യന്മാൎക്കും സാമൂതിരിപ്പാട്ടിലേക്കും കൃഷ്ണഗാഥ വായിച്ചു കേട്ടപ്പോൾ ഉണ്ടായ രസം അപരിമിതമായിരിക്കും നിശ്ചയംതന്നെ എന്നിട്ടും ആ പതിനെട്ടു കവികളിൽ ചിലൎക്കെങ്കിലും നമ്മുടെ ആദികവിയെ പിന്തുടൎന്നു മലയാളഭാഷയെ അനുഗ്രഹിപ്പാൻ തോന്നാഞ്ഞതു കേവലം ഭാഷയുടെ കാലദോഷമെന്നല്ലാതെ മറെറാന്നും പറവാൻ കാണുന്നില്ല.

മലയാളഭാഷ.

അടുത്ത ചില കാലങ്ങളായിട്ടു മലയാളഭാഷയ്ക്കു പല മാററങ്ങളും അതിവേഗത്തിൽ തുടരെത്തുടരെ വന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്നുണ്ടെന്നു ഭാഷാഭിമാനികൾക്കു പരക്കെ അറിയാവുന്നൊരു സംഗതിയാണ്. എന്നാൽ ഇപ്പോൾ അഭിവൃദ്ധി എന്നു വിചാരിച്ചു വരുന്നതു മുഴുവനും വാസ്തവത്തിൽ അഭിവൃദ്ധിയാണോ എന്നും ന്യൂനതകൾ എന്നുവെച്ചു തള്ളിക്കളയുന്നതു മുഴുവനും ന്യൂനതകളാണോ എന്നും പരിഷ്കരണമാൎഗ്ഗങ്ങൾ വല്ലതും കാടുകെട്ടിക്കിടക്കുന്നുണ്ടോ എന്നും ഈ ഭാഷാപോഷണത്തിരക്കിൽ കക്ഷിപിടിക്കാതെ ക്ഷമയോടുകൂടി ആലോചിച്ചു നോക്കുന്നവർ വള

രെ ആളുകൾ ഉണ്ടാകുമോ ആവോ. ഭാഷാവിഷയത്തിലെന്നു മാത്രമല്ല എല്ലാ വിഷയത്തിലും ബാല്യത്തിൽനിന്ന് കഴിഞ്ഞു നിർബ്ബാധമായി ആലോചിച്ച് അഭിപ്രായങ്ങളെ അറിഞ്ഞു പുറപ്പെടുവിക്കുന്നവരാണ് ശാശ്വതമായ ഗുണം ചെയ്തു കാണുന്നത്. പരിഷ്കാരബീജങ്ങളും അവരിൽനിന്നാണ് പുറപ്പെടുന്നത്. ആ വക അഭിപ്രായങ്ങളേ കാലാന്തരത്തിൽ നിലനില്ക്കുകയുമുള്ളു.

മലയാളഭാഷയിൽ വാചകരീതികൾ ദിനംപ്രതി മാറിക്കൊണ്ടാണിരിക്കുന്നത്. പല പുതിയ വാക്കുകളും ഭാഷയിൽ കടന്നുകൂടുന്നുണ്ട്. കടത്തിക്കൂട്ടുന്നതുമുണ്ട്. ഭാഷക്കു വരുന്ന ഈ മാറ്റങ്ങൾ മിക്കതും ഇംഗ്ലീഷുഭാഷാപരിജ്ഞാനമുള്ള ഭാഷാഭിമാനികളിൽനിന്നാണെന്നു വളരെ സംശയമില്ലാത്ത ഒരു സംഗതിയുമാണ്. ഇതിൽ പച്ചമലയാളികൾ പങ്കു കൊള്ളുന്നുണ്ടെന്നു പറവാൻ തരമില്ല. നഗരഭാഷ നാട്ടുഭാഷയായിത്തീരണമെങ്കിൽ അന്നു നാടു മുഴുവൻ നഗരമാകാതെ നിവൃത്തിയുമുള്ളതല്ല. അന്യദിക്കുകളിൽ, നാട്ടുഭാഷയും നഗരഭാഷയും ഇണങ്ങിച്ചേർന്ന് നാട്ടുഭാഷയുടെ പരിണാമമായിട്ടാണ് കാലത്തിന്നനുസരിച്ച് ഒരു പരിഷ്കൃതഭാഷാസമ്പ്രദായം ഉണ്ടാകുന്നത്. എന്നാൽ മലയാളത്തിൽ ഇതിന്ന് ഒരു വ്യത്യാസം ഉണ്ട്. നഗരഭാഷ നാട്ടുഭാഷയു

ടെ പരിണാമമായിട്ടില്ല. ഇക്കാലം ഇംഗ്ലീഷു ഭാഷയുടെ പകുപ്പും സംസ്കൃതഭാഷയുടെ ചായ്പും ആയിട്ടാണ് കണ്ടുവരുന്നത്. പുതിയ വാക്കുകളുടെ ആവിർഭാവവും അങ്ങിനെതന്നെ. ഈ പകുപ്പുഭാഷ അസ്സൽഭാഷയെ മുഴുവനും വിഴുങ്ങുന്നതിനു മുമ്പായി ഇപ്പോൾ മലയാളഭാഷയ്ക്കു വരുന്ന മാററത്തിനൊരു മാററം ഉണ്ടായാൽ കൊള്ളാമെന്ന് എനിക്ക് ആഗ്രഹമുണ്ട്.

പഴയ മലയാളഭാഷയിൽ വാക്കിലും വാചകരീതിയിലും സ്വീകരിക്കേണ്ടതായ ഒട്ടനവധി ഭാഗങ്ങൾ കൈകൊണ്ടു കഴിച്ചു പോരാതെ വരുന്നു. കടം വാങ്ങുകയോ സൃഷ്ടിക്കയോ ചെയ്യുന്നത് അധികം ഗുണമായിരിക്കും. ഇതു തിരിച്ചറിയുവാൻ വേണ്ട അറിവും പ്രയത്നിക്കുവാൻ വേണ്ട ക്ഷമയും ഇല്ലാത്തുകൊണ്ടോ പരിഷ്കാരഭ്രമത്തിൽ അധികം മുങ്ങിപ്പോയതുകൊണ്ടോ വളരെ ആളുകൾ ഈ വിഷയത്തിൽ പ്രവേശിച്ചു കാണുന്നില്ല. അതു നിമിത്തം അനേകം പഴയ കവിതകളുടെ സ്വാരസ്യവും വാചകങ്ങളുടെ പുഷ്ടിയും കാണാതെ പോകുന്നുണ്ട്. വേലുത്തമ്പി ദളവയുടെ വിളംബരത്തിന്റെ ഊർജ്ജിതം ഇക്കാലത്തു കണികാണ്മാൻപോലും ഇല്ല. കൃഷ്ണപ്പാട്ട്, ഉണ്ണുനീലിസന്ദേശം മുതലായവയുടെ സ്വാരസ്യം ആരും കാണാതായിത്തുടങ്ങി. ഊററപ്പാവും മാറൊലിയും പോയി ശബ്ദഗൗരവും പ്രതിബിംബ

ശ്ലാഘ്യവുമായിത്തുടങ്ങി. എന്നു മാത്രമല്ല ഈ വകയിൽ അഭിവൃദ്ധിയുംകൂടിത്തുടങ്ങി. അനേകം ഗുണങ്ങളും പല ദോഷങ്ങളും ഉള്ള പഴയ ഭാഷയെ ക്ഷമയോടുകൂടി ഒന്നു പരിശോധിച്ചു നോക്കുന്നതായാൽ ഇതിന്റെ മാർദ്ദവം എല്ലാവൎക്കും അറിവാൻ കഴിയുന്നതാണ്.

സാഹിത്യവിഷയത്തിൽ പ്രാചീനഭാഷാകവിതകളിൽ കണ്ടുവരുന്ന പ്രയോഗഭംഗിയും അൎത്ഥപുഷ്ടിയും സ്വാരസ്യവും നവീനകവിതകളിൽ ദുൎല്ലഭമാണെന്നു സഹൃദയന്മാർ പലരും പറഞ്ഞുവരുന്നുണ്ട്. ഇതു വെറും പാഴ്വാക്കോ പൊളിമൊഴിയോ അല്ലെന്ന് അന്നും ഇന്നും ഉള്ള കവിതകളിൽ കടന്നു ചുഴിഞ്ഞു നോക്കിയാൽ അറിയാവുന്നതാണ്. ആശയത്തെ ഏറക്കുറവുകൂടാതെ വെളിവാക്കുന്നതും സൂക്ഷ്മങ്ങളായ മനോവൃത്തിഭേദങ്ങളെ വേർതിരിച്ചു കാണിക്കുന്നതും സന്ദൎഭത്തിനു യോജിക്കുന്നതും ആയ ചില പദങ്ങളും പ്രത്യയങ്ങളും വേണ്ടിടത്തിൽ വേണ്ടതുപോലെ പ്രയോഗിക്കുന്ന കാൎയ്യത്തിലുള്ള വിരുത് അന്നും ഇന്നും വളരെ വ്യത്യാസം കാണുന്നുണ്ട്.

'കളിച്ചു കുറത്തിപ്പുറയുമുറവത്തി-
കളുർക്കെ നോക്കി കൃപാലരെന്നുള്ളോരെ
രഥത്തിൽ പോരാളുധനാമണഞ്ഞു-
ലവാംഗപോലെ ഭനിയെ ഭേദിച്ചു.'

നോട്ടം തട്ടുമ്പോൾ കൊൾമയിർ കൊള്ളത്തക്കവിധത്തിലുള്ള ഈ സാകൂതാവലോകനത്തെ 'ഉള്ളിൽ തട്ടുന്ന മട്ടിൽ കടമിഴി കളിയാടിച്ചു മന്ദം നടന്നു' എന്നു കൺകളിയാടി നടന്നോ 'സാഭിപ്രായം സരോജേക്ഷണ സരസകടാക്ഷത്തിൽ വീക്ഷിച്ചിതെന്നോ' എന്നു കണ്ണിൽ കടാക്ഷിച്ചോ വർണ്ണിക്കുന്നതായാൽ 'കള്ളർക്കെ നോക്കി'യാലത്തെ സുഖവിശേഷം കിട്ടുന്നതല്ല.

'മാരാഗ്നിജ്വാലദഗ്ദ്ധമദരസികരതാർ
വെച്ചു മന്ദം മന്ദം
ചോരും വാചാമഗോചരാ! മതി മതി സ-
ന്താപമെന്നാലപന്തീ
പൂരേ പൂരേ പുണർന്നാവളു മധുമണിവാ-
തന്ന പീയൂഷമാപീ-
പൂരേ മുകിളിതളിച്ചോവളു വിവശതമേ
സാമ്പ്രതം പ്രേയസീസാ.'

ഇതിലുള്ള മാതിരി പ്രത്യയയോഗങ്ങൾ ഇപ്പോൾ കാണുന്നതേ ഇല്ല. 'ഇച്ഛയ്ക്കൊത്തവിധം പുണർന്നു സുഖമായ് മേളിച്ചു മേവീടുമേ' എന്നതുകൊണ്ട് ആ അർത്ഥവും ആ രസവും ഉണ്ടാകുന്നതുമല്ല. 'മാർവ്വാരെപ്പുണ്ടുകൊൾവവൻ' എന്നു തുടങ്ങി വ്യാമഗ്രാഹസമാശ്ലേഷാദിപദങ്ങൾക്കെതിരായി അർത്ഥപുഷ്ടി വരുന്ന മലയാളപദങ്ങളും, ഇംഗ്ലീഷിൽ സൈന്യങ്ങളുടെ ഒക്ക

ണത്തിന്നുള്ള കലവറസ്സാമാനം എന്നൎത്ഥത്തിലുള്ള 'മിലിറ്ററി പ്രൊവിഷൻസ്' മുതലായ വാക്കുകൾക്ക തക്കതായി 'കൊററും കോളും' എന്നു തുടങ്ങിയുള്ള മറു പദങ്ങളും ഇക്കാലത്ത് ഏറെ നടപ്പില്ലാതായിത്തീൎന്നിരിക്കുന്നു.

വെൽവൃതാക, വല്ലേൻ, പുണൎന്തവ്വു, കാണലൊ, താരമോ, വാരായുമോ മുതലായി പ്രാൎത്ഥനാ, ഉൽകടേച്ഛ തുടങ്ങിയ ഭാവവിശേഷങ്ങളെ കാണിക്കുന്ന ക്രിയാപദങ്ങളും, അല്ലീ, വല്ലീ, ആമോ മുതലായ സാഭിലാഷപ്രശ്നത്തിന്റെ രൂപഭേദങ്ങളും, ചെണ്ടോർ,[1] വെണ്ടോർ,[2] വെന്നിക്കൊടി,[3] ഊററില്ലം, മാറൊലി, പുടപുഴക്കം മുതലായ യൌഗികശബ്ദങ്ങളും, മറുവൽ,[4] കൊട[5] മുതലായ നാമവിശേഷങ്ങളും തള്ളിക്കളയുന്നതുകൊണ്ടല്ലേ കയ്യിലുള്ളതു കളഞ്ഞു കടം വാങ്ങേണ്ടിവരുന്നത്! പരിചൊട്, അഴകോട്, വിരവൊട്, നലമൊട്, വടിവൊട്, തരമൊട്, തിറമൊട്, ചിതമൊട് ഈ വക സാൎത്ഥകപദങ്ങൾ ആ സ്ഥാനത്തിലുപയോഗിച്ചു നിരൎത്ഥകങ്ങളായിത്തീൎന്നു പാദപൂരണത്തിന്നു മാത്രമായി ശേഷിച്ചിരിക്കുന്നു. ഈ സ്ഥാനഭ്രംശം നിമിത്തം ഒരു കാലത്തു നല്ല സ്ഥിതി

---

1. യോദ്ധാ, 2. ശത്രു, 3. ജയക്കൊടി.
4. പുഞ്ചിരി, 5. ദാനം.

യിൽ നല്ലവരോടുകൂടി സഹവാസം ചെയ്തു പ്രസിദ്ധി നേടിയ ഈ ജാതി പദങ്ങളെ ദുഷ്ടസംസർഗ്ഗംകൊണ്ടു ദോഷപ്പെടുകയാൽ മലയാളഭാഷാലോകത്തിൽനിന്ന് ആട്ടിപ്പായിച്ചു തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. അവർകണ്ടു വിധിക്കിലാം, കണ്ടവരാർ വിധിക്കിലും; കണ്ടു സീതയെ, സീതയെക്കണ്ടു; പാറി, പാറിപ്പോയി; കണ്ടു, കണ്ടുകൂടി; ഇങ്ങിനെയുള്ള വാചകങ്ങളിലും വാക്കുകളിലും ഗുണങ്ങളായിക്കിടക്കുന്ന ഭാവഭേദങ്ങളെ സൂക്ഷ്മമായി ആലോചിക്കാതെ ഗദ്യങ്ങളും പദ്യങ്ങളും വാരിക്കോരി ച്ചൊരിഞ്ഞു നാടൊക്കെക്കലക്കിയിരിക്കുന്നു.

രസത്തിന് അനുഗുണങ്ങളായ അലങ്കാരങ്ങളുടെ ശുദ്ധിയും സന്ദർഭത്തിന്നനുസരിച്ച വിന്യാസക്രമവും കല്പനാശക്തിയുടെ പുതുമയും സ്വാധീനവും ആധുനിക കവിതകളിൽ അപൂർവ്വം ചിലതിൽ മാത്രമേ നിഴലിച്ചു കാണുന്നുള്ളു.

'മന്ദാകിനീയിതപ്പോളുരുതരപൊടിപടലി
ദ്ദലാൽപൊങ്ങിമേൽപ്പോ-
ട്ടുന്നം വ്യാപിച്ചിരിക്കുന്നിതു നികരമാ-
യ്ഗണാപതിച്ചന്ദ്രമന്നാം
ദിഗ്‌ഭാഗം വെളിവാനാം ഗ്രസിച്ചുമലയവാ-
യുംചിലർതാനെങ്ങോ
പംനബാടെത്തും കൃതാന്തമഹാസിതനിരവദ്യ-
കഞ്ചുകമെന്നപോലെ.'

'ദീൎഘാനിൎമ്മലമിവ തെളിഞ്ഞൊ-
ന്നൽപോലെ ചിരിച്ചാ-
നാൎത്താൻ വണ്ടിൻകുലമിവ വള-
ൎന്നാൻപയോരാശിപോലെ
പീതാബ്ധപാമൃതമിളകിനാ-
ദോഷദോഃപ്പെരുത്തുപോലെ
ക്കുറത്താൻകാമിമനനിവ പോ-
നാഗതേവീരചന്ദ്രേ.'

ഇങ്ങിനെ ഘോഷയാത്രയും സന്ധ്യാസമയദൎശനവും ആല ങ്കില്ലുണ്ടെന്ന ചെറ്റതൊ—

അടിവഴിപടയാളിക്കൂട്ടർതട്ടിപ്പടൎത്തും
പൊടിനിരഗഗനത്തിൽതിങ്ങിവിങ്ങിപ്പരന്നു
ചൊടികെട്ടമഴലേറ്റുംപോനഫനാളിജനത്തിൻ
കൊടിയവിരഹവഹ്നിധൂമപൂരംകണക്കെ.

മുന്നിൽകണ്ടൊരുനേരം വെയിലിലിളകിടും
വെണ്ണപോലൊന്നലിഞ്ഞാൻ
പിന്നെപ്പാരംതെളിഞ്ഞാൻ തരണിമണിയുട-
ച്ചോരകണ്ണാടിപോലെ
എന്നല്ലാരാൽപിണംകെണിളകിനകഴ്വെ-
പ്പോലെ ചാരത്തണഞ്ഞാ-

ന്നൊന്നല്പാസ്സാൽ ചിരിച്ചാനഥ കലികലരം
കോമരംപോലെയാർത്താൻ.

ഇങ്ങിനെ അണിയിച്ചാൽ അതിലുള്ള രസം ബൌദ്ര സംതമെന്ന.

രസഭാവങ്ങളെ അനുഭാവാദികളെക്കൊണ്ടു കണ്ണെപോലെ അനുഭവപ്പെടുത്തുന്ന കാര്യത്തിൽ പണ്ടത്തെ കവികൾ സ്വീകരിച്ചിരുന്ന വഴി ഇക്കാലത്തുള്ള കവിലോകത്തിൽ മിക്കതും പുറംപോക്കായിട്ടാണ് കിടക്കുന്നത്.

'നീരാടണമെ നിവസനമിദംചാർത്തു ദേവാർച്ചനായാ-
മെപ്പോഴ്നീകൃതമതി രജംമൂട്ടമാറായിതല്ലോ
എന്നീവണ്ണം നിജപരിജനപ്രാർത്ഥനം കർത്തുകാമാ
കേഴന്തീവാരമസിവിരഹവ്യാകുലാവല്ലഭാമേ.'

എന്നു വർണ്ണിച്ചിട്ടുള്ള 'അരതി' എന്ന വിരഹിണീദശാ
വിശേഷത്തെ—

ചിന്നിപ്പാടേ ചിതറിന മുടിക്കെട്ടു പൊൻകുണ്ഡലച്ചാ-
ർത്തന്ന്യേ ഉന്മുക്കറിയമൊരുനാലയും ചേർന്നവേഷം
എന്നല്ലോരംവ്യസനനിലയുംപൂണ്ടു മോടിപ്പകിട്ടി-
നൊന്നുംനോക്കാതവർ ചിലമനോരാജ്യമായിട്ടിരിക്കും.

വിഷയവിവരം.

എന്നു വർണ്ണിക്കുന്നതായാൽ ആ കവിയുടെ കവിതയിൽ മാത്രമേ സഹൃദയന്മാർക്ക് അരതി അനുഭവപ്പെടുകയുള്ളൂ. വിരഹിണിയുടെ ദശയിലേക്കു അതു തിരിഞ്ഞു നോക്കുന്നതേ ഇല്ല.

'മുള്ളുമുരട്ടുമൂർഖൻപാമ്പും കല്ലുകരടുകാഞ്ഞിരക്കുറ്റിയും' ഇപ്പോഴുള്ള ആധാരങ്ങളിൽ കടന്നുകൂടേണ്ടുന്ന ആവശ്യമില്ലെങ്കിലും 'ആറ്റുംപോകും വഴിയും നീർപോകും ചാലു'മായിട്ട് അതിനെ തിരിക്കുന്നതിന്റെ ഭംഗി ഇന്നും കളയേണമെന്നില്ല. 'അങ്കത്തട്ടി ആങ്കമാടികരയേറു'മ്പോഴുണ്ടാകുന്ന ഉത്സാഹം തുടയിന്മേൽ തല്ലി യുദ്ധക്കളത്തിലേക്കു ചെല്ലുമ്പോഴും ഉണ്ടാകുന്നതല്ല. നീട്ടി വലിച്ചു സംബന്ധമില്ലാതെ എഴുതുന്ന പഴയ ഭാഷ അതിനോടൊന്നു ചേർക്കണമെന്നല്ല ഞാൻ പറയുന്നത്. ആ വാചകത്തിന്റെ ജീവൻ കളയുന്നതു യുക്തമല്ലെന്നു മാത്രമേ ഇവിടെ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നുള്ളൂ. ജോടി ഒപ്പിച്ച ചില വാക്കുകളും തൂക്കം ഒപ്പിച്ച ചില വാചകങ്ങളും സ്വാരം പുറപ്പെടുവിക്കുന്ന ചില പൊടിക്കൈകളും ഇപ്പോഴും ഉള്ള വാചകങ്ങളിൽ മുങ്ങിത്തപ്പിയാൽകൂടി കണ്ടുകിട്ടുമോ എന്നു സംശയമാണ്. മലയാളഭാഷയുടെ മർമ്മം നോക്കാതെ നിഘണ്ടു മലർത്തിവെച്ചു ഭാഷാന്തരപ്പെടുത്തിയാൽ ഇംഗ്ലീഷ് വാചകങ്ങളുടെ ജീവൻ ഒരു കാലത്തും

സ്വയമേവ വരുന്നതല്ല. 'എം. കെ. പാൎത്ഥസാരഥി അയ്യങ്കാരുടെ അഗ്രാസനത്തിന്റെ ചോട്ടിൽ ഒരു പ്ലേഗ് സക്ലേട്'ന്നതു നല്ല ഭാഷയല്ല. 'ദേശകം ആചാരവും രീതിയും നിലയും കുലഭേദവും മൎയ്യാദയും എച്ചിലും വിഴുപ്പും തീണ്ടലും കുളിയും കഴിവരാത്ത നീർകോരുവാനും കുലം വരാത്ത വെച്ചുണ്ണാനും അവരവൎക്ക് ഓരോ പ്രവൃത്തികളും ആചാരങ്ങളും ഭാഷകളും വേഷങ്ങളും അതാതു കുലത്തിന്നു തക്കവണ്ണം കല്പിച്ചിരിപ്പൂ' എന്ന് ആചാൎയ്യസ്വാമികൾ വിധിച്ചിട്ടുള്ളതിന്നു വിരോധമായി ഭാഷകളും വേഷങ്ങളും, കാലവും കോലവും നോക്കാതെ അനാവശ്യമായി മാറി മറിച്ച് ഏച്ചുകൂട്ടുന്നതു വഴിപോലെ ആലോചിച്ചു വേണ്ട ഒരു സംഗതിയാണ്. 'ഒട്ടങ്ങനാട്ടു പടനായകരായി ഏററിടച്ചിലുണ്ടായാൽ രണ്ടുകൂട്ടരു മാടിന്മേൽ വില്ലു കുത്തി കേരളമൊട്ടുക്ക് അഞ്ചു കുന്റ് ഉറപ്പിയ്ക്കണം.' എന്ന് ഒരു ഗ്രന്ഥവരിയിൽ കാണുന്നുണ്ട്. ആ സ്ഥിതിയ്ക്കു നാട്ടുഭാഷയും നഗരഭാഷയും തമ്മിൽ ഏററിടച്ചിലുണ്ടായാൽ ഒരു കുന്നെങ്കിലും വേണ്ടെന്നുവരുമോ? വില്ലു കുത്തേണ്ടത് ഏതു മാടിന്മേലാണെന്നു മാത്രമേ ആലോചിയ്ക്കേണ്ടതുള്ളൂ. കേരളഭാഷാലോകത്തിൽ കലാപം കൊഴുത്തു തുടങ്ങി. ഗദ്യപദ്യപ്രവാഹങ്ങൾ കലങ്ങിവശായി.

'മണ്ടന്തി, പടിഞ്ഞാമ്പോട്ട്യാ, കേഴന്തി' ഈ വക ചേരിപ്പിഴകളും തീൎത്ത്, 'സമയത്തെക്കൊണ്ടു, സഹായം കൊടുത്തു, ശ്രദ്ധയെത്തരിക, കണ്ണുകൊണ്ടു കടിക്കുക' മുതലായ ശൈത്ത്യുകളെയും അമൎത്തി, അങ്കവും ചുങ്കവും വിത്തും വാദ്യവും നാട്ടകം നടപ്പാക്കി, ആഴിചൂഴുമൂഴിയിങ്കൽ കുമാരിഗോകൎണ്ണപൎയ്യന്തം കേരളഭാഷാരാജ്ഞി കേടും പിഴകളും പോക്കി പേരും പൊരുളും പുലൎത്തി നീടുവാണുകൊള്ളട്ടെ.

പഴയഭാഷ.

സംസ്കാരം വൎദ്ധിച്ചുവരുംതോറും സകല വസ്തുക്കളുടേയും ആകൃതിക്കും പ്രകൃതിക്കും പലമാററങ്ങളും വന്നുകൂടുന്നതു സാധാരണയാണല്ലൊ. ഭാഷാവിഷയത്തിൽ ചെയ്തിട്ടുള്ള സംസ്കരണം ഏതു വിധത്തിലാണ് പരിണമിച്ചിരിക്കുന്നതെന്നു പഴയ ഭാഷയും പുതിയ ഭാഷയും തമ്മിൽ ഒത്തിച്ചു നോക്കിയാൽ എളുപ്പത്തിലറിയാവുന്നതാണ്.

ഗീൎവ്വാണഭാഷയിൽ പ്രാകൃതത്തിനും സംസ്കൃതത്തിനും ആകൃതികൊണ്ട് എത്രത്തോളം അന്തരമു

ണ്ടോ മലയാളഭാഷയിലും പഴയതിനും പുതിയതിനും ഏകദേശം അത്രത്തോളം അന്തരം വന്നിട്ടുണ്ടെന്നു പറയാം.

'കാററാളുംകൊണ്ടണിമുലയുഗം കാന്ത
  മൈപ്പട്ടുനൂന്മേൽ
കോറോളുള്ളും ദ്യുതി കൊഴകൊഴക്കൊത്ത
  സീൽകാരനാദം
കാറോടോടും നടവു കലയെക്കാണമ-
  നോ കണ്മനോജ്ഞം
കൂറാമ്പിൽചെൻറാളിയിലിളയച്ചീവി-
  ലാസോദയഞ്ചോൻ.'

ഇതിലെ കാററാളും, നൂന്മേൻ, കോറോ, കൊഴകൊഴക്ക്, നടവ്, കലയെ, കാണമനോ, കൂറ്, ചെൻറ് ഇത്യാദിപദങ്ങൾക്ക് കാൽതാളും, നൂലിന്മേൽ, കോത്തുകൊണ്ടുതന്നെ (കോത്ത വിധത്തിൽതന്നെ), കൊഴകൊഴപ്പ് (മസൃണത), നട വളയുന്ന വിധത്തിൽ കാണുമോ, കൂത്ത് (നൃത്തം), ചെന്ന് ഇങ്ങിനെ ഛായാപദങ്ങൾ കാണിക്കേണ്ടതാണെന്നു ചില ഭാഷാഭിമാനികൾക്കും തോന്നിത്തുടങ്ങീട്ടുണ്ട്. പ്രാകൃതത്തിൽനിന്നു സംസ്കൃതത്തിലേയ്ക്കു മാറുമ്പോളുണ്ടാകുന്നതുപോലെ പഴയ ഭാഷയിൽനിന്നു പുതിയ ഭാഷയിലേയ്ക്കു മാ

രുമ്പോഴും പദങ്ങൾക്കു പല മറിച്ചിലും തിരിച്ചിലും വരുന്നതാണ്. പോവ്വത്, പോവുത്, പോവിത് എന്ന പഴയ ഭാഷാശബ്ദങ്ങളാണു സംസ്കരണംകൊണ്ടു 'പോവത്' ആയിത്തീൎന്നിരിക്കുന്നത്. ഇങ്ങിനെയുള്ള മാററങ്ങൾ ഗണിച്ചാൽ അവസാനിക്കാത്ത വിധം അത്ര വളരെയുണ്ട്. എന്നാൽ പുതിയ ഭാഷയിൽ മാത്രം പരിചയിച്ചിട്ടുള്ളവൎക്ക് പ്രാകൃതഭാഷയായി കണക്കാക്കാവുന്ന പഴയ ഭാഷയിലെ സരസങ്ങളും പ്രൌഢങ്ങളുമായ അനേകം കവിതകളിൽ തീരെ വൈമുഖ്യം കാണുന്നതിന്നുള്ള മുഖ്യകാരണം പഴയഭാഷാവ്യാകരണത്തിന്റെ ജ്ഞാനമുണ്ടായാൽ മുഴുവനും നശിക്കാതിരിക്കില്ല. ആ വക സകലഗ്രന്ഥങ്ങളുടേയും അൎത്ഥം മനസ്സിലാവാൻ പത്തു പഴയ പ്രബന്ധങ്ങൾ മനസ്സിരുത്തി വായിക്കുന്നതിനേക്കാൾ ആ ഭാഷയുടെ സാമാന്യലക്ഷണങ്ങൾ ശരിക്കു ഗ്രഹിക്കുന്നതായിരിക്കും അധികം ഉപകരിക്കുക. അതുകൊണ്ടു താഴെ വിവരിക്കും പ്രകാരം ആ ഭാഷയുടെ ആകൃതിയിലുള്ള ചില നിയമങ്ങളെ ഓൎക്കുന്നത് ആ വക ഗ്രന്ഥങ്ങൾ വായിക്കുന്ന കാൎയ്യത്തിൽ വളരെ ഉപയോഗമുള്ളതായിരിക്കും. ഈ നിയമങ്ങളിൽ മിക്കതും തമിഴിനെ അനുസരിച്ചിട്ടുള്ളതാണെങ്കിലും പഴയ ഭാഷയിലും സാമാന്യമായിട്ടുള്ളതാണ്.

രണ്ടു സ്വരങ്ങൾകൂടുമ്പോൾ നടുവിൽ യകാരം വരും. ഉദാഹരണം-വാടാ+അത്=വാടായത് (അതു വാടില്ല), സീതയത് [1] (ഥ) തച്ഛബ്ദാർത്ഥത്തിലും ഇദംശബ്ദാർത്ഥത്തിലും ഉപയോഗിക്കുന്ന അ,ഇ എന്ന സ്വരങ്ങളുടെ മുമ്പിലുത്തരതെങ്കിൽ വകാരമാണ വരിക; അതിന്ന ദ്വിത്വവും വന്നേക്കാം. ഉം- അ + അഴക്=അവഴക്, അവ്വഴക്, ഇ + അഴക്=ഇവഴക്; ഇവ്വഴക്. (ദ) ഉ, ഊ, ഓ ഇവറ്റുമേൽ സ്വരം വരുമ്പോൾ നിയമേന വകാരമേ വരുള്ളു. ഉം- വടു+എൻറ=വടുവെൻറ, കാണ്മൂ + അത്=കാണ്മൂവത്, പോവൂതോ + എൻറവാറെ=പോവൂതോവെൻറവാറെ (പോകുമോ എന്നിരിക്കെ) (ന) സ്വരം പരമായാൽ സംവൃതവും സംവൃതവിവൃതവും ലോപിക്കും. ഉം- പോകിൻറുത് + അല്ലോ=പോകിൻറുതല്ലോ (പോകുന്നിതല്ലോ)[2].

---

*—ഈ അടയാളം കേവലവ്യഞ്ജനത്തെ കാണിപ്പാൻ ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്നു.

1 പ്രാകൃതത്തിലും മഹളുണാ എന്ന ദിക്കിൽ മഹാഘുണാ (മഹപുണാ) എന്നതു പോലെയാണൊച്ചാരണം. ഉച്ചാരണാനുസാരകൃത്തമല്ലൊ സന്ധികാര്യമിജം.

2 സംവൃതസ്വരം ഗജഃ, മനഃ എന്ന മുതലായ അനേകം സംസ്കൃതവാക്കുകളിലും ഗകാരമകാരങ്ങളുടെ മേൽ ചേർന്നിരിക്കുന്നുണ്ട്. 'അ അ' എന്ന പാണിനിസൂത്രംകൊണ്ടു വിധിച്ചിട്ടുമുണ്ട്,

വരിക [1] + ഇല്ല=വരികില്ല (ഠ) ʻറ, ʻട, എന്ന വ്യഞ്ജനങ്ങളോടു ചേൎന്ന സംവൃതമാണെങ്കിൽ ആ വ്യഞ്ജനങ്ങൾക്കു ദ്വിത്വവുംകൂടി വന്നേക്കാം. ഉം- ആറ്+ആഴക്=ആററാഴക്, നാട്ടകം (ഡ) വ്യഞ്ജനം പരമായാൽ സംവൃതം ലോപിക്കില്ല. ഉകാരാദേശം വരാം. ഉം- അത് + നാൎറ്=അത് നാൎറ്, അതു നാൎറ് (അതുനാന്റ്) (ഢ) ഹ്രസ്വമായ എകാരത്തിൽ നിന്നു പരങ്ങളായ ക, ച, ത, പ ഇവ ഇരട്ടിയ്ക്കും. ഉം- അതിനെ+കാൺ=അതിനെക്കാൺ, അതിനെച്ചൊല്ലി, പണ്ടെപ്പോലെ മുതലായത് (ണ) കിംശബ്ദാൎത്ഥത്തിൽ വരുന്ന എകാരമാണെങ്കിൽ ഞ, ന, മ, വ ഇവയ്ക്കും ദ്വിത്വം വരും. ഉം- എ+ ഞാൻ= എഞ്ഞാൻ, എന്നാൽ, എമ്മല, എവ്വല. പ്ര-ഉം-എഞ്ഞാൻ (ത) തച്ഛബ്ദേദംശബ്ദാൎത്ഥകങ്ങളായ അ, ഇ എന്നിവയായാലും മേൽപറഞ്ഞവയ്ക്കു ദ്വിത്വം വരും. ഉം- അ+ഞാൻ=അഞ്ഞാൻ, ഇഞ്ഞാൻ, അക്കടം, ഇക്കലം, അച്ചില, ഇത്തല, അപ്പലി, ഇന്നരി, അമ്മല,

---

[1] വരിക എന്നതിൽ കകാരാന്തമായുള്ള സ്വരത്തെ സംവൃതമായിട്ടല്ലാതെ വിവൃതമായി അവസാനിപ്പിക്കണം. ഇതിനു പ്രത്യേകലിപി ഇതുവരെ ഉണ്ടായിട്ടില്ല. ഈ സംവൃതവിവൃതം മലയാളഭാഷയിൽത്തന്നെ ക്രിയാവാചകങ്ങളിലേ പ്രായേണ കാണുന്നുള്ളു.

ഇവ്വഴി (൫൯) സമാസത്തിൽ ക, ച, ത, പ ഇവയ്ക്കു ദ്വിത്വം വരും. ഉം- ആനക്കാട്, വാഴാപ്പാടം, പിലിക്കൊട മുതലായത് (൬൦) അ, ആ, ഇ, ഉൗ എന്നീ സ്വരങ്ങളാണെങ്കിൽ സമാസത്തിൽ ചിലപ്പോൾ ക, ച, ത, പ എന്നിവയുടെ അഞ്ചാമക്ഷരങ്ങളായ ങ, ഞ, ന, മ ഇവ നടുവിൽ വന്നുവെന്നും വരാം. എന്നാൽ അങ്ങിനെ വരുന്നത് അതാതിന്റെ അഞ്ചാമത്തെഴുത്തുമാത്രമായിരിക്കുന്നതാണ്. ഉം- മുള+കൊമ്പ്=മുളങ്കൊമ്പ്, മാ+തോൽ=മാന്തോൽ (മാവിന്തോൽ) പുളിമ്പഴം, പൂങ്കോഴി, പൂഞ്ചായൽ, പൂന്തേൻ, പൂമ്പൊട്ടു (൬൧) ണകാരത്തിൽ നിന്നു പരമായ തകാരം ടകാരമാകും. ഉം- തൺ+താർ=തണ്ടാർ (തണുത്തതാര്., വെള്ളത്തിലെപ്പൂവ്, താമര) മൺ+തുത=മണ്ടുത, മണ്ടിട്ടു, കണ്ടിട്ടു (൬൨) ന, മ, ഇവ പരങ്ങളായാൽ ളകാരം ണകാരമാകും. ഉം- വാൾ+നൻറ്=വാൺനൻറ്, തോൾ+മേൽ=തോണ്മേൽ (൬൩) ണകാരത്തിൽനിന്നു പരമായ നകാരം ണകാരമാകും. ഉം- കൺ+നില=കണ്ണില, മുൾ+നൻറ്=മുൺ+നൻറ്=മുണ്ണൻറ് (മുള്ളുനന്ത്), പുകണ്ണു (പുകൾന്നു), അമിണ്ണു (അമർന്നു). (൬൪) ണകാരം പരമായാൽ ദീർഘത്തിൽനിന്നു പരമായ ണകാരം ലോപിക്കാം. ഉം- വാൾ + നൻറ്=വാൺ+ നൻറ്=

വാണ്ണന്റ്=വാണന്റ്, നീൾ+നാൾ=നീൺ+നാൾ=നീണ്ണാൾ=നീണാൾ, താൾ+നു=താണ്ണു, താണു. (൫൫) ചിലപ്പോൾ ഹ്രസ്വത്തിൽനിന്നു പരമായ ണകാരവും ലോപിക്കാം. ഉ-- അവൾ+നില=അവൺ+നില=അവണ്ണില=അവണില, പുകൾ+നന്റ്=പുകണ്ണന്റ്=പുകണന്റ്, മുൾ+നന്റ്=മുണ്ണന്റ്, മുണന്റ്. (൫൬) ക, ച, ത, പ ഇവ പരങ്ങളായാൽ മകാരം അതാതിന്റെ പഞ്ചമാക്ഷരമാകും. ഉ-- മരം+കൂത്=മരങ്കൂത്, മരഞ്ചെവുത്, മരന്തകം. (൫൭) അതുതന്നെ നകാരം പരമായാൽ നകാരമാകും. ഉ-- മരം+നിന്റു=മരന്നിന്റു. (൫൮) ഈ മകാരം ചിലപ്പോൾ ലോപിക്കും. ഉ-- വട്ടം+കൺ=വട്ടക്കൺ, ചതുരപ്പലക, കലപ്പുക, ആയിരത്തല. (൫൯) യ, ര, ല, ഴ, ള ഇവയിൽനിന്നു പരങ്ങളായ ക, ച, ത, പ ഇവയ്ക്കു ദ്വിത്വം വരും. ഉ-- പോയ്+കതിര=പൊയ്ക്കതിര, നാർ+പട്ട്=നാർപ്പട്ട്, പാൾപ്പിണി, പാൾക്കൺ, മുൾക്കൊമ്പ് (൬൦) ല, ള, ണ, ന, ഴ ഇവയിൽനിന്നു ഏതെങ്കിലും പരമായാൽ, സംവൃതം വരാം. ഉ-- പാൽ+നന്റ്=പാല് നന്റ്=പാലു നന്റ്, തോൾ+നന്റ്=തോള് നന്റ്, തോളു നന്റ്, തേന നന്റ്. (൬൧) ഹ്രസ്വത്തിൽനിന്നു പരമായ ല, ള, ന, ണ ഇവ സംവൃതം ചേ

ന്നാൽ ഇരട്ടിക്കും. ഉ— കൽ+നാല്=കല്ല് നാല്, കല്ലുനാല്. വില്ലു നാൻറ്, പൊന്നുകണ്ടു. മുള്ളു നൻറ്. (൨൨) ക, ച, പ ഇവ പരങ്ങളായാൽ ലകാരവും, നകാരവും റകാരമാകും. റകാരത്തിനു ശേഷം അകാരവും വരും. ഉ— കൽ+കളം=കറക്കളം. പൊൻ+കണ്ണാടി=പൊറക്കണ്ണാടി. കൽ+ചിറ=കറച്ചിറ, പൊറച്ചില, കറപ്പടി, പൊറപ്പൂ. (൨൩) ക, ച, ത, പ ഇവ പരങ്ങളായാൽ നകാരം ലകാരമായിട്ടും വന്നേക്കാം. ഉ— പൊൻ+പൂ=പൊൽപൂ. പൊൽക്കണ്ണാടി. പൊൽച്ചില. (൨൪) ല, ന, റ, ഇവയിൽനിന്നു തകാരമാണു പരമെങ്കിൽ ആ തകാരവും ല, ന, റ ഇവയും റകാരമാകും. ഉ— കൽ+തളം=കർ+തളം=കററളം. കോൽ+തേൻ=കോർ+തേൻ+കോറേൻ. കോർ+തിരു=കോററിരു കാററാളും, പൊൻ+താമര=പൊർ+താമര=പൊററാമര. പൊൻ+താർ=പൊററാർ. (൨൫) ഞ, ന, മ ഇവ പരങ്ങളായാൽ ലകാരം നകാരമാകും. ഉ— കൽ+നെറി=കന്നെറി. വിൽ+നിലം=വിന്നിലം. നെൽ+മുള=നെന്മുള. (൨൬) ഇവയ്ക്കു പുറമേ പ്രയോഗങ്ങളെക്കൊണ്ട് അറിയേണ്ടവയായ ചില പ്രത്യേകസമാസത്തിൽ പലവിധം സന്ധികാര്യങ്ങളും വരുന്നതാണ്. ഉ— പുതിയ+ചൂത്=പുതുച്ചൂത്. പുൽ+തരി=പുത്തരി. ചെറിയ+

മുഖവുര

സാഹിത്യത്തിന്നു പല മുഖങ്ങളുമുള്ളതിൽ ചിലതിനെ ഉദാഹരിച്ചു പലതിനെയും കാണിപ്പാനാകുന്നു ഈ പുസ്തകത്തിന്റെ ഉദ്ദേശം. ഗുണദോഷനിരൂപണത്തിൽ ഇല്ലാത്തതുണ്ടാക്കി ഉള്ളതു കളഞ്ഞു കൊള്ളരുതാത്തതു പറയുന്ന രീതി വിട്ടു വേണ്ടതു വേണ്ടപോലെ പറയുന്ന സമ്പ്രദായവും ഉൽക്കൎഷത്തിന്നിടകൊടുക്കാതെ ക്ലിപ്തമായി കാൎയ്യം പറയുന്ന മട്ടും സാഹിത്യചരിത്രത്തിന്റെ നിലയും സാഹിത്യലോകത്തിന്റെ സ്ഥിതിയും മലയാളമാസികകളുടെ ഗതിയും ചുരുക്കത്തിൽ കാൎയ്യം പറവാനുള്ള വഴിയും ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചുകൊടുത്താൽ കൊള്ളാമെന്നാണ് ഇതിൽ ഒതുക്കിയിരിക്കുന്ന ഉപന്യാസങ്ങളെക്കൊണ്ടു വിചാരിച്ചിട്ടുള്ളത്. ഫലാനുഭവം അന്യാധീനമായതുകൊണ്ടു ശേഷം അനുഭവിക്കുന്നവർ അറിഞ്ഞുകൂട.

ഗ്രന്ഥകാരൻ.

അമ്മ=ചിററമ്മ. കറുത്ത + കുവളു = കരിങ്കുവളു. കരിമുകിൽ. മുടന്ത + തെങ്ങ=മുടന്തെങ്ങ. കുറിയ+കോൽ=കുറുങ്കോൽ. നെടിയ+കമുക്=നെടുങ്കമുക്, നെട്ടുകമുക്. വലിയ+മല=വന്മല. ഇരട്ട+പത്ത്=ഇരുപത്. മൂന്റ്+ആറ്=മൂവ്വാറ്. മൂന്റ്+കൺ=മുക്കൺ, മുന്നാറ്. പഴയ+പുടവ=പഴമ്പുടവ. അഞ്ച്+പത്ത്=ഐമ്പത്. പത്തും+രണ്ടും=പന്തിരണ്ട്. പന്തിരണ്ട്+അടി=പന്തിരടി. പത്ത്+അടി=പതിററടി. ഇരുപത്+അടി=ഇരുപതിററടി. കുറിയ+വാഴ്ച്ച=കുറുവാഴ്ച്ച. കന്നിർ+കാൽ=കറുകാൽ, കറുകിടാവ്, കറുവാണിയം ഇങ്ങിനെ ഒട്ടേറെ ചില വിശേഷങ്ങളുണ്ടെങ്കിലും പ്രായേണ മേൽകാണിച്ച നിയമങ്ങളെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തി കൊണ്ടു തന്നെയാണ പഴയഭാഷയുടെ ആകൃതിയുടെ സ്ഥിതി.

ഇനി സംസ്കൃതം നിമിത്തം വന്നു ചേൎന്നിട്ടുള്ള പ്രകൃതിമാററത്തെപ്പററിയാണ് അല്പം ആലോചിപ്പാനുള്ളത്. ഭാഷാശബ്ദങ്ങളെ ശുദ്ധം, ഭാഷാന്തരഭവം, ഭാഷാന്തരസമം ഇങ്ങിനെ മൂന്നായിത്തരം തിരിക്കാവുന്നതാണ്. മുഴം, തൊടി, മുതലായതു ശുദ്ധത്തിന്നും, തേവർ, പലക മുതലായതു ഭാഷാന്ത

ത്ഭവത്തിന്നും കാരണം, ബാലം മുതലായതു ഭാഷാന്തരസമത്തിന്നും ഉദാഹരണങ്ങളാകുന്നു. ഇതിൽ ആദ്യത്തെ രണ്ടു തരങ്ങളിലുൾപ്പെട്ട പലതിന്റെയും പ്രകൃതിരൂപങ്ങൾ സംസ്കരണം നിമിത്തം മാഞ്ഞുപോയ സ്ഥിതിയിലായിട്ടുണ്ട്. മഹാമുനി, മഹാമല മുതലായ ശബ്ദങ്ങളിലെ ഹകാരം ലോപിച്ചിട്ടുണ്ടാകുന്ന മാമുനി, മാമല മുതലായ അല്പം ചില പദങ്ങൾ പുതിയ ഭാഷയിലും വന്നുകൂടീട്ടുണ്ടെങ്കിലും ഹാരം, ഹിതം, കാഹളം, ഹാലാഹലം, തുടങ്ങിയവയുടെ തത്ഭവങ്ങളായ ആരം, കാളം, ആലാലം, ഇവയും മമുനി, മമല, എന്നിവയും തീരെ ഇല്ലാതായിരിക്കുന്നു. മടവാർ വിണ്ടലർ മുതലായതിലെ ടകാരലകാരലോപംകൊണ്ടുണ്ടായ മാവാർ, വിണ്ടാർ തുടങ്ങിയ ശബ്ദങ്ങളും പഴയ ഭാഷയിലേ കാണുന്നുള്ളൂ. ഒരേ പ്രകൃതിയിൽ നിന്നുണ്ടായ ശബ്ദങ്ങളിൽത്തന്നെ ചില രൂപങ്ങൾ നശിച്ചിട്ടുണ്ട്. പൂണ്ടു എന്നതിന്റെ ഭാവിവർത്തമാനരൂപങ്ങളായ പൂണും, പൂണുന്നു എന്ന പദങ്ങളോ പൂണുക എന്ന ക്രിയാരൂപമോ കാണണമെങ്കിൽ പഴയഭാഷ തന്നെ നോക്കണം. പൂണനൂൽ എന്നിപ്പോഴും പറയാറുണ്ടെങ്കിലും അതിന്റെ അവയവാർത്ഥം ഓർക്കാറില്ല. പഴയ ഭാഷയിൽ സാമാന്യാർത്ഥത്തിൽ ഉപയോഗിച്ചിരുന്ന പല പദ

ങ്ങളും പ്രത്യേകാൎത്ഥത്തിൽ മാത്രമായിട്ടാണു പുതിയ ഭാഷയിലേയ്ക്കു വന്നിട്ടുള്ളത്.

പട്ടാങ്ങുതൻപവഴവായ്പ്രതിബിംബമെന്നേ-
ലൊട്ടേ പകൎന്നൊളികിളൎന്നു കണ്ടവാറേ
എങ്ങേനുമുള്ള പടുമത്തെളിതെൻറു കോപാൽ
ചെഞ്ചോടി കട്ടാക്ഷമിഥ നാരണിനന്ദനായാഃ
ഭാഗ്യശ്രീവേത്സചാമിതി നൂ-
ങ്ങാശപസന്തിസ്ഥിതാവാ

ഇത്യാദികളിൽ ചോരക, അല്പം എന്ന സാമാന്യാൎത്ഥത്തിൽ ഉപയോഗിച്ചിരിയ്ക്കുന്ന കിളരുക, നൂങ് എന്നീ പദങ്ങൾക്കു വിശേഷവിധിയുമുണ്ടാകുന്ന സംയോഗവിശേഷത്തിലും തരി, വിറക് എന്നിവയുടെ അല്പാംശത്തിലും മാത്രമേ ഇക്കാലത്തു സാധാരണ പ്രയോഗമുള്ളൂ. ഇവയ്ക്കെല്ലാം പുറമെ പഴയഭാഷയിലുണ്ടായിരുന്ന അനവധി പദങ്ങൾ നിശ്ശേഷം നശിച്ചുപോയതുനിമിത്തം ഭാഷാപ്രകൃതിയിലെ ഗുണങ്ങൾക്കും പ്രയോഗഭംഗിയ്ക്കും വലിയ നാശവും നേരിട്ടിട്ടുണ്ട്. വണ്ടാർകോലക്കുഴലികൾ, തൊകപ്പവനൻ, ക്കുറ്റത്താർ, ചാന്താർ മുലയിണ, പകയർകന്തകൻ, ചെണ്ടാർവെൻറിക്കൊടി, നവരം, വരുത്ത്, പാവർ, പൂവില്ലവർ, ഞാറുപെട്ട്, വല്ലീടുകിൽ മുതലായി ഇ

പ്പോളില്ലാത്ത അസംഖ്യം പദങ്ങളും പ്രയോഗരീതികളും പഴയ ഭാഷയിൽ കാണാവുന്നതാണ്.

അടിമ, കുടിമ, കാരായ്മ, വെള്ളായ്മ, മുതലായ നാമങ്ങളെ ഉണ്ടാക്കുന്നതിന്നും മററും പഴയഭാഷ കാണിയ്ക്കുന്ന സ്വാതന്ത്ര്യത്തെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തി നല്ലതു നോക്കിത്തിരഞ്ഞെടുത്തു പുതിയ ഭാഷയെ പോഷിപ്പിയ്ക്കുന്നതായാൽ അതുകൊണ്ടു ഭാഷയ്ക്കു വരുന്ന മാററത്തെ നേർവഴിയ്ക്കു തിരിയ്ക്കാവുന്നതാകുന്നു.

പച്ചമലയാളം.

ഞാൻ ഒരു പച്ച മലയാളിയാണ്. ഇങ്കിരീസ്സും പരന്തിരീസ്സും ചമക്കൃതവും മററും എനിയ്ക്കറിഞ്ഞുകൂടാ. എന്നാൽ എന്റെ കൂട്ടുകാരാണെങ്കിൽ അവര് ഇവയൊക്കെ കടുകട്ടിയാണെന്നാണ വെച്ചിട്ടുള്ളത്. ഇവർ കാട്ടിക്കൂട്ടുന്നപോലെയുള്ള അറിവ് ഈ കൂട്ടർക്കില്ലെന്നു മററുള്ളവർ ഇവരെ ചിലപ്പോഴം കളിയാക്കുന്നതിൽനിന്ന് എനിയ്ക്കു നല്ലവണ്ണം ഊടെടുക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ടെങ്കിലും തട്ടിത്തുപറയുവാനുള്ള കോപ്പ് ഇപ്പുറത്തില്ലാത്തതുകൊണ്ട് എന്നെച്ചൊല്ലിയേടത്തോളം അവരുടെ ഊപ്പിടിയ്ക്കു യാതൊ

ങ്ങ കുറവും ഉണ്ടാവാറില്ല. എന്നുതന്നെയല്ല, കടസ്സു ലും തലസ്സുലും നടക്കും പിടന്നപ്പോഴുള്ളേടത്തൊക്കെ യും കടപടയെന്നോ ചിലതൊക്കെത്തിനിറ ച്ച് ഇടസ്സു ചില മലയാളമൊഴികളുടെ പൊട്ടും പൊടിയും കലർത്തി മറിച്ചൊരിയുമ്പോലെ അവർ ഉരുത്തിരെപ്പറയുമ്പോഴും പലപ്പോഴുമെനിക്കു് അരിശം കൊള്ളാറുണ്ടു്. ചിലപ്പോഴും അവർ ഏതോ പര ന്തിരിസ്സിൽ ശകാരിക്കും; ചിലപ്പോഴും ഇങ്കിരിസ്സിലും ചമഷ്കൃതത്തിലും കലാശൽച്ചുട്ടും. 'എന്റെ തലയി ലെഴുത്തിന്റെ വലിപ്പംകൊണ്ടു് ഇതിനൊക്കെ ലാക്ക ത്തൊനായല്ലോ,' എന്നുമറവും ഓർത്തോർത്തു പല കുറിയും എന്റെ ഉള്ളു ചുട്ടുപുകയാറുണ്ടു്. ഇങ്ങിനെ കേട്ടു കേട്ടു പൊറുതിമുട്ടി. "തല്ലുകൊണ്ടാൽ തടവു പഠിക്കും" എ ന്നു പഴഞ്ചൊല്ലുണ്ടല്ലോ. ഏതെങ്കിലും ഞാനും ചില പൊടിക്കയ്യെടുക്കുവാനുറച്ചു. ഒരിക്കൽ, കൂട്ടർകൂടി വട്ട മിട്ടു് എന്നെപ്പരിവിൽക്കവിഞ്ഞു് വിടുവിഡ്ഢിയാക്കു വാനും എന്റെ നേരെ നോക്കി കൈകൊട്ടിച്ചിരിക്കു വാനും തുടങ്ങിയപ്പോഴും എനിക്കു് അതു പൊറുക്കുവാ നുള്ള കെല്പു തീരെയില്ലാതെയായി. എന്നിട്ടു ഞാൻ അവരുടെ നേരെ തിരിഞ്ഞു്. "കെമ്പാതഴുതുമ്മപ യ ആഷിളു് ഉമാശാഞ്ഞെംലിപ്, നസശാക്ഷപ്പിസാഥ ച്ചേ; കെമ്മാപ്ണാം നഴഥചിതഴശാൻ." എന്നു ത

ട്ടിമിനിച്ചു. ഇതു കേട്ടപ്പോൾ കൂട്ടർ ഒന്നു പകച്ചുപോയി. എന്നിട്ടെന്നോട് 'എന്താണീ നൊസ്സുപറയുന്നത്? എന്നായി.' 'നിങ്ങളെന്താ കൂട്ടക്കമ്പം പൊട്ടിക്കുന്നത്' എന്നു ഞാനങ്ങോട്ടും ഒട്ടും കുറച്ചില്ല. 'മലയാളം കിട്ടാഞ്ഞിട്ട് ഇങ്കിരീസ്സോ ചമക്കൃതമോ ചേര്ത്തു സംസാരിക്കേണ്ടി വരുന്നതാണെന്ന് അവർ മറുവടിപറഞ്ഞപ്പോൾ മലയാളത്തിന്റെ നേരെ വെറുപ്പുകൊണ്ട് "അങ്കോഷഗോ" സംസാരിച്ചതാണെന്നു നേരമ്പോക്ക പറഞ്ഞിട്ട് അതിന്റെ മലയാളം 'എന്താ പറയുന്നത് ശകാരിക്കുകയാണെങ്കിൽ മലയാളത്തിലാവട്ടേ എന്നാൽ ഞാൻ മറുവടി പറയാം.' എന്നാണെന്നും അവരോടു തുറന്നു പറഞ്ഞു.

ഇങ്ങിനെ ഞങ്ങൾ തമ്മിൽ കശപിശകൂടി ഒടുവിൽ അതു പുതുമലയാളത്തിന്റേയും പഴമലയാളത്തിന്റേയും നന്മതിന്മകളെ ഒരു മാതിരി തീരുമാനപ്പെടുത്തുന്നതിന് ഒരു നല്ലവഴിയായിത്തീർന്നു. ഇവിടെ അതിന്റെ ചുരുക്കം വായനക്കാരുടെ അറിവിനായി ച്ചേർക്കുന്നതായാൽ ഞാൻ പിടിച്ചവാശി കൊള്ളാവുന്നതോ അല്ലയോ എന്ന് അവർക്കൊത്തു നോക്കുവാനും എന്റെ കൂട്ടുകാരെപ്പോലെയുള്ളവരെ വഴിപ്പെടുത്തേണമെങ്കിൽ അതിനും മതിയാകുമെന്നു കരുതുന്നു.

ഒന്നാമത്, അറിവുകൂടിയ ഒരോരോ മറുനാട്ടുകാ

രായിട്ടുള്ള ഏടവാടുകൊണ്ടു് ഒരു നാടിന് ഉയൎച്ചവരു ന്നതോടുകൂടി കച്ചവടം കൈവേല മുതലായവ വളൎന്ന് ആ നാട്ടിൽ നടപ്പുള്ള പേരുകളെക്കൊണ്ടുതന്നെ കഴിഞ്ഞു കൂടുന്നതല്ലെന്നു വരുമ്പോഴം അവനവന്റെ ഉള്ളിലുള്ളതു മറ്റൊരുവൻ ഉൾക്കൊള്ളേണമെങ്കിൽ അതായതു് മറുനാട്ടുകാർ പറഞ്ഞുവരുന്ന പേരുകൾ കടം വാങ്ങാതെ പററുന്നതല്ലല്ലോ. അതു് ഒരു മാതിരി ശരിയാണ്. എന്നാൽ ഈ കടം വാങ്ങല് താഴെ പറയും വണ്ണമെ ഉണ്ടാവാൻ വഴിയുള്ളൂ.

"മാററംവരാതെ മൊഴിയും പൊരുളും പിടിക്ക
മാററംപൊരുൾക്കു തുളിയും മൊഴിയിങ്ങെടുക്ക
ഏററക്കുറച്ചിൽ പലതും മൊഴിയിൽ കൊടുത്തു
മേററംകുറിച്ചപൊരുൾ കൊണ്ടുനടത്തുകെങ്ങും."

കടം വാങ്ങുന്നതു് മൂന്നു മാതിരിയായിട്ടുണ്ടു്. ഒന്നു 'മാററം വരാതെ മൊഴിയും പൊരുളും പിടിക്ക'—അതായതു് ഇപ്പോഴത്തെ പുതുമോടിക്കാർ തട്ടിമിന്നിക്കുമ്പോലെ മറുനാട്ടുമൊഴി അങ്ങിനെതന്നെ ഒരു മാററവും വരുത്താതെ എടുത്തു തന്നതെന്നപോലെ ഇട്ടുപെരുമാറുക. ഇതു നമ്മുടെ മലയാളത്തിനെന്നല്ല മൊഴികൾക്കു പൊതുവെതന്നെ ഒരു വലിയ പുഴുക്കുത്തുപോലെ കേടു തട്ടിക്കുന്നതാണെന്നുകൂടി ഓൎമ്മവെയ്ക്കേണ്ടതാണ്. രണ്ടു്, 'മാററം പൊരുൾക്കു തുളിയും മൊഴിയിങ്ങെ

ടക്കാം'—ഇതെന്തെന്നാൽ, പൊരുളിന്നു മാററം വരുത്തിയും വരുത്താതെയും മൊഴികൾ മലയാളച്ചുവ നല്ലവണ്ണം വരുത്തി, കൂട്ടത്തിൽകൂട്ടിയിണക്കി കേട്ടാലറിയാത്ത മട്ടിൽ ചേൎക്കുക. മൂന്നു, 'ഏറാക്കുറച്ചിൽ പലതും മൊഴിയിൽകൊടുത്തു മേററക്കുറിച്ചു പൊരുൾകൊണ്ടു നടത്തുകെന്നും'—ആയതെങ്ങിനെയെന്നാൽ, മൊഴിയിൽ ചിലതു കൂട്ടിയോ കിഴിച്ചോ മാററിയോ മറിച്ചോ എങ്ങിനെയെങ്കിലും പറഞ്ഞറിയിക്കേണ്ടുന്ന പൊരുൾ എല്ലാവൎക്കും അറിയാറാക്കിക്കൊടുക്കുക. ഇവയിൽ ഒന്നാമത്തേത് ഏററവും മോശമാണെന്നു മുമ്പു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലൊ. രണ്ടാമത്തേത് മൂന്നാമത്തേതിനെക്കാൾ താഴ്ന്നതാണെന്നും പറയാവുന്നതാണ്. ഇതുകൊണ്ടുതന്നെ ഒടുക്കത്തേതാണ് എല്ലാററിലും മെച്ചമെന്നും അറിയാവുന്നതാണ്. എന്നാൽ വേണ്ടതുപോലെയായില്ലെങ്കിൽ ഇവയിലെല്ലാററിലും വഷളായിത്തീരാനുള്ളതും ഇതുതന്നെയാകുന്നു.

നമ്മുടെ മലയാളം പണ്ടേതന്നെ പാട്ടും, പറയലും, എന്നു രണ്ടു വഴിക്കു തിരിഞ്ഞിട്ടുള്ളതുകൊണ്ട് രണ്ടിനമായിട്ടുതന്നെയാണ് ഇന്നും നടന്നുവരുന്നത്. അതിൽ പറയുന്ന മലയാളം പാട്ടിലും ഉൾപ്പെടുത്താതെ കഴികയില്ല. എങ്കിലും കന്നങ്ങൾ പറയുന്നതിനെ വലിയ നിലയിലുള്ളവരെക്കൊണ്ടും മററും പറയിപ്പി

ച്ചാൽ ഒട്ടും പന്തിയാവില്ല. പാട്ടുമലയാളമെല്ലാം, പറയുന്നേടത്തു ചേൎന്നതായാലും വലിയ ചീത്തയായിത്തീരും. ഇതു രണ്ടും അറിവുള്ളവർ കേട്ടാൽ തിരിച്ചറിയാം, എന്നുതന്നെയല്ല അറിയാത്തവർ വളരെയുണ്ടെന്നും തോന്നുന്നില്ല.

ഇനി ഒന്നു പറവാനുള്ളത്, വേണ്ടിവരുന്നേടത്തു കടം വാങ്ങിക്കാവൂ എന്നാണ്. നമ്മുടെ പഴയ ഈട്ടുവസ്തുകളിൽ ഓരോ പെട്ടികളിലായിട്ടു വളരെ കൈമുതൽ കെട്ടിവെച്ചിരിക്കെ അതൊന്നും തുറന്നു നോക്കാതെ കണ്ണടച്ചു കടംവാങ്ങിച്ചിലവിടുന്നത് അറിവില്ലായ്മകൊണ്ടോ മടികൊണ്ടോ വിഡ്ഢിത്തംകൊണ്ടോ എന്തുകൊണ്ടായാലും ഒട്ടും ശരിയായിട്ടുള്ളതല്ല തീൎച്ചതന്നെ.

“എങ്ങാനുമാൎവനുള്ളോരോമനക്കണ്ണനെ
യങ്ങും വരുന്നതു കണ്ടില്ലല്ലി.
കാർകൊണ്ടൽപോലെയുന്നു നിറമന്നെ
കാർകുഴലൊട്ടുണ്ടു കെട്ടിച്ചമെ.
കയ്യിൽക്കുഴലുണ്ടു കാലിൽച്ചിലമ്പുണ്ടു
മെയ്യിലോമാൺപുറപ്പൂൺപുമുണ്ടേ.
നെഞ്ചകം പെണ്ണുങ്ങൾ കണ്ടുപിളുക്കുന്ന
പുഞ്ചിരിയുണ്ടവർ ചുണ്ടെല്ലേടെ.

ഉള്ളിലിണങ്ങുന്നൊന്നൊന്നുചൊല്ലുന്നു
കള്ളനോക്കുണ്ടല്ലോ മെല്ലെമെല്ലെ".

(കൃഷ്ണഗാഥ.)

"നായർ വിശന്നു വലഞ്ഞുവന്നപ്പോൾ കായക്കഞ്ഞിക്കരിയിട്ടില്ല. അതുമതു കേട്ടു കലമ്പിച്ചായവനാ വാളുടനെ കാട്ടിലെറിഞ്ഞു. ചുട്ടുതിളച്ചു കിടക്കും വെള്ളം കുട്ടികൾ തങ്ങടെ തലയിലൊഴിച്ചു. കെട്ടിയ പെണ്ണിനെ മടികൂടാതെ കിട്ടിയ വടികൊണ്ടൊന്നു പിടച്ചു. കിണ്ണമുടച്ചു, കിണ്ടിയുടച്ചു, തിണ്ണം ചിരവ കിണററിൽ മറിച്ചു. അതുകൊണ്ടരിശം തീരാഞ്ഞിട്ടവനപ്പുര ചുററും പാഞ്ഞു നടന്നു."

(കുഞ്ചൻനമ്പ്യാർ.)

"കറുത്തുമല്ലാ നറുമെങ്കിലേറെ
വെളുത്തുമല്ലാ മുലചാർത്തുമില്ല
വെറുപ്പുമാകാ പടവാർത്തകേട്ടാ
ലൊരുത്തിപോന്നാളവളാകിലോതാൻ"

(ലീലാതിലകം)

"താഴക്കുന്നാൽക്കൊരു മയിലുമുണ്ടു
പിൻകാലൊളുപോയ്
താഴെച്ചെല്ലും പതികഴലഴിച്ചോമൽ
നില്ലുമന്നേരം

ഒറ്റൂർ തമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സുകൊണ്ട്.

ഉഴത്തകൊണ്ടിരുൾമുകിലിതെന്നോർത്തു
നൽപീലി ചാലേ
ചൂഴച്ചിന്തിച്ചവയൊട്ടടന്നേ പാടി
യാടീടവൊന്ന്".

(ഉണ്ണുനീലീസന്ദേശം)

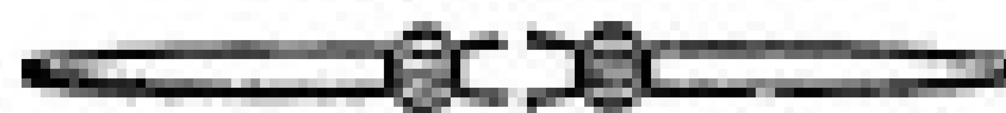
"ആനത്തട്ടി, ആനമാടിക്കരി, കട്ടത്തില ഇടകടഞ്ഞ്, മുനകടഞ്ഞ്, മുനയിൽക്കതിരവനേയും തെളിയിപ്പിച്ച്, നീട്ടകിൽ നെയ്യുചിലപ്പൻ, അടക്കകിൽ കുളരിക്ക പുറത്തെറിഞ്ഞമരാമാടവൻ, ആചെൻറ വലത്തെപ്പുലാവിന്നൊന്ന വെട്ടിക്കണ്ടാൽ, വെട്ടിയ ഇരുമുറിയും, പാലക്കാട്ടുശ്ശേരി 'ഇട്ടുണ്ണിരാമ'ന്തരകൻെറ, വെള്ളിക്കോൽക്ക തൂക്കിക്കണ്ടാൽ, കന്നിമഞ്ചാടി മാകാണിക്ക നീക്കത്തുക്കമുണ്ടെങ്കിൽ, വെട്ടിയതു വെട്ടല്ല, കുത്തിയതു കുത്തല്ല, മലനാട്ടിൽനിന്നും തുളുനാട്ടിലേക്ക പോകുന്നോനല്ല, തുളുനാട്ടിൽനിന്നും മലനാട്ടിൽച്ചവിട്ടുന്നോനല്ല, 'വല്ലപട്ടാക്കു'ക്കളെന്നും ചൊല്ലവേണ്ട."

നമ്മുടെ പഴയ ഈട്ടുവല്ലപ്പെട്ടികളിൽ ഈ വക പലതും കിടപ്പുണ്ടെന്നുള്ളത്, ഇപ്പോഴുള്ള ചെറുപ്പക്കാർ അറിഞ്ഞിരുന്നാൽ പണ്ടുള്ളവർ പണിപ്പെട്ടു നേടിവെച്ചതു വെറുതെയാവാതിരിക്കുമായിരുന്നു.

ഇമ്മാതിരി കറകളഞ്ഞ പൊൻപൊടികളിരിപ്പുള്ളപ്പോൾ വെറുതേ കടംവാങ്ങി നട്ടന്തിരിയുന്നത് എന്തിനാണാവോ!

എന്നാൽ നല്ലതായ ഒന്നിനെപ്പററി പാടുകയോ പറയുകയോ എഴുതുകയോ ചെയ്യുമ്പോൾ കൂട്ടിച്ചേൎക്കുന്ന മൊഴികൾക്കു നല്ല ഇണക്കവും മുഴപ്പും ചൊടിയും ചൊണയും വരുത്തേണമെങ്കിൽ വെറുംപച്ചമലയാളത്തിനേക്കാൾ രണ്ടാം മാതിരി കടംവാങ്ങിയ മൊഴികളുംകൂടി ഇടകലൎത്തിയാലാണ് എളുപ്പമെന്ന് എനിക്കും ചിലപ്പോൾ തോന്നാനിടവന്നിട്ടുണ്ട്.

എന്റെ കൂട്ടുകാർ പലപ്പോഴും ഉരിയാടാറുള്ളതുപോലെ ഒന്നാം മാതിരി കടംവാങ്ങിയ മൊഴികളെടുത്തു വിലക്കുന്നത് എങ്ങിനെ നോക്കിയാലും ഒട്ടും കണക്കിലല്ലെന്നു പിന്നെയും പിന്നെയും പറയേണ്ടിവരുന്നു. ഇനിയും അവരിതു കൂട്ടാക്കുന്നില്ലെങ്കിൽ ഈ കാട്ടായം 'കാക്കയുടെ നടപ്പൊക്കെ മറന്നുപോയി അരയന്നത്തിന്റെ നടപ്പൊട്ടു കിട്ടിയതുമില്ല,' എന്നപോലെയായിത്തീരുകയേ ഉള്ളൂ.

തിരപ്പുറപ്പാട്.

കൊച്ചി സാഹിത്യസമാജസാമാജികപണ്ഡിതവരേണ്യന്മാരേ! നിങ്ങൾക്കു കൈയോടെ വന്ദനം. ഞാൻ കവിതാമൂർത്തിയാണ്. പല യോഗത്തിലും ചെന്നു പല വേഷവും കെട്ടീട്ടുണ്ട്. നിങ്ങൾ ഇയ്യിടെ ഒരു യോഗംകൂടീട്ടുണ്ടെന്നു കേട്ടു. അതിൽ എന്റെ തിരപ്പുറപ്പാടായാൽ കൊള്ളാമെന്നുണ്ട്. വിദൂഷകന്റെ വേഷമായിരിക്കും തൽക്കാലം കെട്ടുന്നത്. അതു കണ്ടിട്ടു നിങ്ങൾ ചിരിച്ചാലും കരഞ്ഞാലും വേണ്ടില്ല. ഉറങ്ങിക്കിടക്കുകമാത്രം ചെയ്യരുത്.

അരുവയർമണിയാളാം മാമലപ്പൈതലാളെ-
ത്തിരുമടിയിലണച്ചിട്ടോമനിക്കും പുരാരേ
പുകഴ്മതിതതമസ്തോമാർത്തിഭംഗത്തിനിന്നു മൂന്നാ-
ലൊരുമിഴിയടിയങ്കൽ ചേർക്കിൽ ചേതമുണ്ടോ.

മടിയിലണയ്ക്കുന്നത് അത്ര ഭംഗിയാണെന്നുള്ള പക്ഷമില്ല. 'മടിയിലിരുത്തി' എന്നു തോന്നാഞ്ഞിട്ടുമല്ല. ഒഴുക്കു മാത്രമേ ശിക്ഷിച്ചിട്ടുള്ളൂ. ആ ഒഴുക്കത്തിൽ അർത്ഥം ഒലിച്ചുപോയാലും, അസ്തു.

കണ്ണുമാണരിച്ചു കാട്ടുകരേറി-
ക്കണ്ണരാകൃതി ധരിച്ച ഭോഗയാം

മഞ്ജുളാംഗിമലമാതിലുദിച്ചാ-
ക്ഷെന്തിനുള്ള കടവുള്ളി സഹായം.

ദേവന്മാരോടു നേരമ്പോക്കു പറയുന്നതു ഷേതിസ്സു പിടിച്ചതല്ലെങ്കിലും ശിവൊള്ളിയും വെണ്മണിയും മേല്പോട്ടുപോയിട്ടുണ്ടല്ലോ. ദോഷം വല്ലതുമുണ്ടെങ്കിൽ അവരുടെ തലയ്ക്കിരിയ്ക്കട്ടെ.

മാടിൻകൊടിമടവാരേ!
കാടുംപടലുംപിടിച്ചമുടിയോന്റെ,
ഊടുകിടപ്പാനൊരുവഴി-
യടിപിടിയോപേരുചൊല്ലിമുറവിളിയോ.

ഇതു പച്ച മലയാളമായതു് ഞാൻ ജയിച്ചു. അർത്ഥമുണ്ടെങ്കിലും മനസ്സിലായേ കഴിയൂ എന്നു ഞാൻ കരുതീട്ടില്ല. (വ്യാ) മാടിൻകൊടിമടവാരേ= ഗിരീന്ദ്രകന്യേ. കാടും.........മുടിയോൻ=ജടാധരൻ. ഊട്=തത്വം. അടിപിടി=പാദഭജനം. പേരുചൊല്ലി മുറവിളി=നാമോച്ചാരണം.

വായിക്കയാംതൊഴിലവർക്കിഹസുന്ദരശ്രോ-
ണായിട്ടലിച്ചിതുതഥാപിതദീയചിത്തം
സ്ഥായിക്കകോട്ടമിയലാതെയവർന്നമട്ടി-
ലായിക്കൊടുത്തുബതകൂറപെരുത്തദോഷൻ.

ഇഹ=ശ്ലോകം ഉണ്ടാക്കിയ ദിക്കിൽ. അന്നു

യം ഇവിടെ കഴിഞ്ഞു. ശേ=മേല്പോട്ടാണ്. വായി, ണായി, സ്ഥായി, ലായി ഇതുകൊണ്ടു നാലു പദമായി. ണായ്, ഇട്ടലിച്ച എന്ന പദച്ഛേദം. പൊരുത്തു — കാകാക്ഷിന്യായേന പൊരുത്തുക്കാ, പൊരുത്തുജോഷൻ.

ഓത്തൂട്ടിനാർത്തകുതുകത്തൊടു വിപ്രവർഗ്ഗം
തീർത്താര പായസമതിന്നതിലജ്ഞനല്ലം
കോൽത്തെന്നെഴുംമൊഴി! സുരേശഗജേന്ദ്രയാനേ!
ചീർത്താർത്തിതീർത്തു പുലരാനപരങ്ങളുണ്ടു.

സാരം — ഉണ്ടു. ചീർത്താർത്തിതീർത്തു=വിശപ്പുമാറി. പുലരാൻ=വളരാന്, അല്ലാതെ സൂര്യനുദിപ്പാനല്ല.

പ്പോരാത്തിലേറുകരപോറിവളർത്തുകത്തി–
ട്ടാറിൽത്തരത്തിലൊളിച്ചാടിനമത്സ്യനേത്രേ!
ക്രൂരത്തമാണകുമപുംഗവനിഗ്രഹത്തി–
ന്നേറപ്പൊരാമോട്ടടനടത്തിതു ഭീമസേനൻ.

ഭീമസേനന്റെ പരാക്രമം പെണ്ണിന്റെ തലയിൽ വെച്ചുകെട്ടിയതു കവിയുടെ കയ്പിഴയാണ്. അല്ലാതെ മനഃപൂർവ്വമില്ല.

‘ചിതത്തൊടൊന്നമ്മിയിലിട്ടുകത്തി–
ച്ചതച്ചപച്ചപ്പുളിചാരവല്ലേ!’

'കണ്ണുംകോപേനപാപ്പാനൊട്ടുപടപൊരുതി-
ത്തട്ടിയിട്ടിട്ടു ചാടി-
ക്കത്താനൊത്തുന്നതച്ഛിദ്രവേരഗതെ!'

(ഒരു കരകണ്ട കവി)

ഇവിടെ 'ചാരുവക്ത്രേ', 'ഛിദ്രവേരഗതെ' എന്ന പദപ്രയോഗത്തിന്റെ സാമര്‍ത്ഥ്യത്തില്‍ മുഖത്തിന്റെ പുളിപ്പും രാഗത്തിന്റെ ത്രുടിപ്പും ഒളിച്ചുപോകേണ്ടതാണ്.

മരുമകനൊരുകൊച്ചുമൊച്ചക്കാരം
മകളൊരുപെണ്ണമതൊത്തു വേലക്കാരന്‍
ഒളിവിലൊരുമരംകേറിരിക്കേ
പടുതിയട്ടതൊരുവിട്ടടട്ടടം.

പ്രാസവുമില്ല വാസനയുമില്ല. രണ്ടില്ലാത്ത കൂട്ടമ്പോള്‍ ഒന്നുണ്ടാവണം. അതു ശ്ലോകം. ഉദാരവും അരവും കൂടിയാല്‍ കിന്നരം.

കണ്ടിവാര്‍കുഴലിക്കേട്ടുകൊള്‍കവേ-
കണ്ടിവന്നുമദനാഗ്നിക്കൊണ്ടൊരാന്‍.
കണ്ടിതാകദനമെന്നുവേണ്ടപോ-
കണ്ടിവനാഥവനാന്തരങ്ങളില്‍.

വേകണ്ടി, പോകണ്ടി—രണ്ടിനും മറിപ്പറിയിരിക്കുന്നതു രണ്ടക്ഷരപ്രാസംകൊണ്ട് അടങ്ങത്തുപോക

ന്നതാണ്. വനാന്ത. വനം അന്ത. വനാന്തരങ്ങളിൽ-ഒരു വനത്തിൽനിന്നു മറെറാരു വനത്തിൽ. അൎത്ഥാൽ കാടനും കാടത്തിയും തമ്മിലുള്ള സംവാദമെന്നു സ്പഷ്ടം.

ലീലാവേലാവലീപല്ലവകുലലളിതാ-
	ലാപകൌതൂഹലാൎദ്ര-
ശ്രീലാസ്യത്തിൽരഹസ്യംപുതുമയിലവനാ-
	ന്തങ്ങളിലൊക്കെപ്പരസ്യം.
കാലാരാതിക്കിടാവിൻകടവയർത്തടവും
	പാട്ടുംകൂട്ടമ്പൊക്കോട്ടം
ചേലാചാഞ്ചല്യമാലാവിഗളിതമധുപോൽ-
	പ്പൂഞ്ചൊല്ലുപ്രസിദ്ധം.

പ്രാസം മാത്രമേ ദീക്ഷിച്ചിട്ടുള്ളു. അൎത്ഥം വേണമെന്നു വിചാരിച്ചിട്ടില്ല. മാറിമറിച്ചു കല്പിക്കയും വേണ്ട.

കൎത്താൎച്ചാകേളിപ്പതിന്നായ്ശ്രുതിയരുളുവതോ
	കോപമാംതാലവൃന്തം
മുറവുവീശിപ്പരക്കെപ്പുതവഹനവധത്തിൽ
	ച്ചാറുമേറുംമഴചലിക്കും,
സ്ത്രീഭാലോകത്തിൽനിന്നിട്ടധികകലിതമാം
	നാണമാഗംസ്രവിക്കും

മെത്തുംനിലപ്പൂവിട്ടിട്ടൊരുകടിലതപോ-
ട്ടെന്നുതാഴെപ്പതിച്ചും.

ഇതു പ്രണയകലഹത്തിലെ അവസ്ഥ വൎണ്ണിച്ചിരിക്കയാണ്. ആ സ്ത്രീയെ ശീമയിൽനിന്നു ദത്തെടുത്തിട്ടുള്ളതാകകൊണ്ടു ഭാഷാസാഹിത്യസത്തന്മാൎക്ക് അത്ര പിടിക്കില്ലായിരിക്കും. അതിനെ മലയാളവേഷം കെട്ടിച്ച് ഈ വികാരങ്ങൾതന്നെ കൊടുത്താൽ വേണ്ടില്ലെന്നും വന്നേക്കാം.

ചിന്തായതോ മിഴിച്ചുവനധികംചുളിച്ച
തൻചില്ലിയാൽ മദനചാപമൊടിച്ചിടുന്നു.

മേരിയമ്മ മുഷിഞ്ഞാലോ മാളു അമ്മ മുഷിഞ്ഞാലോ അധികം രസമെന്നു സാമാജികന്മാർതന്നെ തീൎച്ചയാക്കട്ടെ.

പവനാപൂരിതപോളകണ്ണക്കതിർ-
പവനാശയകവനത്തെയിളച്ചുകോ-
പവനദാവമടക്കിയൊതുക്കിവൻ-
പവനമേവനുമേകണമംബികേ.

പദച്ഛേദം:—പവനാപൂരിതപോള—കണ്ണക്ക—തിൎപ്പവന—അശയെ—കവനത്തെ— ഇളച്ചു—കോപവനദാവം—അടക്കി—ഒതുക്കി—വമ്പ്—അവനം—ഏവനും—ഏകണം—അംബികേ.

കാലു മുറിഞ്ഞ വേദന സാധാരണ പവനാകോപത്തിന്നു കണ്ടുവരാറുള്ളതാണ്. എന്നാൽ നട്ടമുറിഞ്ഞ വേദന വികൃതികളിൽ ഒന്നാണ്. അതു സാധാരണയല്ല. അതുകൂടി കണ്ടുതുടങ്ങിയാൽ അതു ചരമലക്ഷണമായി വിചാരിച്ചു വൈദ്യനെക്കൂടി അന്വേഷിക്കേണ്ടതില്ല. അതല്ല വേറെ കാര്യവല്ല സുഖക്കേടും അധികമാകുന്നതായാൽ അറിയിച്ചാൽ മതി, അപ്പോഴും വന്നുകൊള്ളാം.

ജഗദംബവിചിത്രമത്രകിം
പരിപൂർണ്ണാകരുണാസ്തിചേന്മയി
അപരാധപരമ്പരാവൃതം
നഹിമാതാസമുപേക്ഷതേസുതം.

പ്രസ്താവന.

(രസികരഞ്ജിനി)

I

'രസികരഞ്ജിനി' പ്രവേശിപ്പാനുള്ള കാരണം ഉദ്ദേശപത്രത്തിൽ വിശദമായി പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതുകൊണ്ട് അതിനെ വീണ്ടും എടുത്തു പറയുന്നില്ല. എങ്കിലും നാന്ദീപ്രസ്താവനകളില്ലാത്ത നാടകം, തോരണത്തോടുകൂടാത്ത അരങ്ങേറ്റം, ഉപസ്കരണശൂന്യമായ

സഭ്യ മുതലായവ, ലോകമൎയ്യാദക്കു വിരോധമായിട്ടുള്ളതാകകൊണ്ടു പ്രകൃതമാസികയുടെ തിരനോട്ടത്തിങ്കൽ കുറച്ചുവല്ല വിദ്യ എടുക്കാഞ്ഞാലും അത്ര ഉചിതമായിരിക്കയില്ല.

ഹാസ്യകാരിയായ വിദൂഷകനും വീരരസപ്രധാനിയായ നായകനും, വിടപിജ്ഞിഹനും ശേമുഖനും രംഗവാസികളായ ജനങ്ങൾക്കു രസത്തെ ജനിപ്പിക്കുന്നുണ്ടു്. അതുപോലെ മാസികാവിഷയത്തിലും കാടാകട്ടെ കാൎയ്യമാകട്ടെ വല്ലതും എഴുതിക്കൂട്ടിയാൽ വായിച്ചു രസിപ്പാനാളുണ്ടാവുമെന്നു വന്നാൽ പത്രാധിപസ്ഥാനം അനായാസേന വഹിക്കാമായിരുന്നു. പക്ഷെ ജനങ്ങൾക്കു ഗുണദോഷപരിജ്ഞാനവും ഭാഷാപരിഷ്കാരവും വൎദ്ധിച്ചുവരുന്ന ഇക്കാലത്തു് ഈ വക മനോരാജ്യങ്ങൾക്കു അവകാശമില്ല. അഥവാ, ഇതിനെയുള്ള ദുരാഗ്രഹം ഫലവത്തായാൽതന്നെ ഉദ്ദേശസിദ്ധിക്കു പ്രതികൂലമായിട്ടുള്ളതാകകൊണ്ടു സ്വീകാരയോഗ്യവുമല്ല. എന്നാൽ പത്രാധിപരുടെ ജോലി സുഗമമാക്കുവാൻ ഒരു മാൎഗ്ഗമുണ്ടു്. അതായതു സ്വഭാഷാഭിവൃദ്ധിയിങ്കൽ തല്പരന്മാരായ പണ്ഡിതന്മാരുടെ സ്വാൎത്ഥപരമല്ലാത്ത സഹായമാണു്. ഇതു് എന്നൊരു കാലത്താണു് ദുൎല്ലഭമല്ലാതാകുന്നതു് അന്നു മലയാളഭാഷക്കു ഉൽക്കൎഷദശയായി എന്നു പറയാം.

സാഹിത്യം.

സത്യകീൎത്തിചരിതം.

ഉത്തരോത്തരം ഉന്നതിയെ പ്രാപിക്കുന്ന എല്ലാ ഭാഷയിലും ജ്ഞാനസമ്പാദകങ്ങളായ അനേകം പുസ്തകങ്ങൾ കൂടെക്കൂടെ ഉണ്ടായിക്കൊണ്ടിരിക്കും. ശാസ്ത്രപുസ്തകങ്ങളും നീതിപുസ്തകങ്ങളും ഗുരുക്കന്മാരെപ്പോലെയും രാജാക്കന്മാരെപ്പോലെയും ഒരോരൊ കൃത്യാകൃത്യങ്ങളിൽ പ്രവൃത്തിയും നിവൃത്തിയും ഉണ്ടാവുന്നവിധം അറിവു ജനിപ്പിക്കുന്നവയാണെങ്കിലും, രസിപ്പിച്ചുകൊണ്ടു വേണ്ടതും വേണ്ടാത്തതും വേണ്ടപോലെ മനസ്സിലാക്കിക്കൊടുപ്പാനും വീണ്ടും അതിലേക്കു പ്രീതി ജനിപ്പിക്കുവാനും ഭാൎയ്യമാരെപ്പോലെ ഉപകരിക്കുന്നവ കാവ്യങ്ങളാണെന്നു സാരഗ്രാഹികളായ സകല പണ്ഡിതന്മാൎക്കും സമ്മതമായ സംഗതിയാകുന്നു. അവയിൽ പദ്യകാവ്യങ്ങളെക്കാൾ എത്രയോ മേലെയാണ് ഗദ്യകാവ്യങ്ങളെന്നു ചില നവീനന്മാർ സിദ്ധാന്തിക്കുന്നുണ്ട്. വാസ്തവത്തിൽ പദ്യമെന്നോ ഗദ്യമെന്നോ ഉള്ള ഭേദമല്ല സാരമായിട്ടുള്ളത്. എല്ലാ കാവ്യമാണോ സരസമായിട്ടു സാരോപദേശം ചെയ്യു

ഇംഗ്ലണ്ട് മുതലായ ദിക്കുകളിൽ പ്രതിദിനം പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുന്ന പത്രങ്ങളിലെ ഗ്രന്ഥവിസ്താരവും മാസിക മുതലായവയിലെ വിഷയബാഹുല്യവും വാചകപരിശുദ്ധിയും ഓരോരൊ സന്ദർഭങ്ങളിൽ വിവരിക്കുന്ന സംഗതികളെ പ്രത്യക്ഷരൂപേണ കാണിക്കുന്ന ചിത്രങ്ങളുടെ സൂക്ഷ്മവും സൌന്ദര്യവും മറ്റുമോർക്കുമ്പോൾ ഇതെല്ലാം വീഴ്ചകൂടാതെ നടത്തുവാൻ മനുഷ്യപ്രയത്നം കൊണ്ടുതന്നെ സാധിക്കുമോ എന്നു ശങ്കിച്ചുപോയാൽ ലവലേശം അത്ഭുതമില്ല.

ഈയൊരവസ്ഥ അന്യനാട്ടുകാർക്കു ലഭിച്ചതു് അവരുടെ ജന്മാന്തരസുകൃതത്തിന്റെ തികവൊ, നാഗരികത്വത്തിന്റെ തിളപ്പൊ, അഥവാ സ്ഥിരോത്സാഹത്തിന്റെ ശക്തിയൊ, എന്തുതന്നെ ആയാലും നമ്മുടെ ഭാഷക്കു് ഇങ്ങിനെയൊരഭ്യുദയം വന്നിട്ടില്ലാത്തതു നമ്മുടെ കർമ്മദോഷമെന്നേ പറവാനുള്ളൂ. പാശ്ചാത്യപണ്ഡിതന്മാരിൽ പലരും അന്യവേലയിൽ പ്രവേശിക്കാതെ പുസ്തകമെഴുതിട്ടും പത്രങ്ങളിലേക്കു ലേഖനം അയച്ചിട്ടും കേവലം ഉപജീവനം കഴിക്കുന്നവരും ധനികത്വം നേടീട്ടുള്ളവരും ഉണ്ടു്. എന്നാൽ ഈ നാട്ടിൽ അതിനു ശ്രമിച്ചാൽ നടക്കുമൊ എന്നും നടക്കുന്നതായാൽ തന്നെ ധൈര്യത്തോടുകൂടി ആരംഭശൂരന്മാരല്ലാതെ പുറപ്പെടുന്നവരുണ്ടാ

കുമോ എന്നും ഇപ്പോഴത്തെ സ്ഥിതിക്കു വളരെ സംശയമാണ്. ഉപജീവനത്തിന്ന് ഇതിനെ ദുരാധീനിയമായ ഒരു വഴിയുണ്ടായാൽ എല്ലാംകൊണ്ടും നന്നായിരുന്നു എന്നേ ഇപ്പോൾ പറവാൻ പാടുള്ളു.

ഇത്രയൊക്കെ പറഞ്ഞതുകൊണ്ട് ഉത്സാഹക്കുറവില്ലാതിരുന്നുവെങ്കിൽ ഒരു നിമിഷത്തിൽ സർവ്വജ്ഞപീഠം കേറാറാവുമെന്നാണ് ഞങ്ങളുടെ അഭിപ്രായമെന്നു വായനക്കാർ ശങ്കിച്ചുപോകരുത്. സ്വഭാഷയിലും സ്വദേശീയന്മാരിലും നിഷ്കളങ്കമായ സ്നേഹമുള്ളവർ താൽക്കാലികലാഭമൊന്നും ഇച്ഛിക്കാതെ മാതൃകയിലുള്ള ഒരു മാസികയെ അടിസ്ഥാനമാക്കി ഒത്തു പ്രയത്നിക്കുന്നതായാൽ ഇന്നല്ലെങ്കിൽ ഒരു കാലത്തു 'പിടിച്ച കള്ളിയിൽ' കൊണ്ടുവരാമെന്നേ ഞങ്ങൾ പറഞ്ഞതിന്ന് അർത്ഥമുള്ളു.

'രസികരഞ്ജിനി'യുടെ ജാതകം നോക്കിച്ചിട്ടില്ല. നോക്കിച്ചിട്ടാവശ്യവും കാണുന്നില്ല. ദീനം വരുന്ന കാലത്തു വൈദ്യക്കാരെ ആശ്രയിക്കുമ്പോൾ വിമുഖത കാണിക്കാതിരുന്നാൽ കഷ്ടാരിഷ്ടങ്ങളൊന്നും കൂടാതെ ആകൃതിയും പ്രകൃതിയും നന്നായി ആയുസ്സോടും ഓജസ്സോടുംകൂടി വളർന്നുവരുന്ന ഈ നൂതനസന്താനത്തെ എല്ലാവരും എടുത്തു ലാളിക്കുന്നതു കാണുവാൻ സംഗതി വരുമെന്നാണ് ഞങ്ങൾ പൂർണ്ണമായും വിശ്വസിക്കുന്നത്.

II

രസികരഞ്ജിനിയുടെ ഒന്നാമത്തെ ജന്മനക്ഷത്രം ഒരു വിധം കലാശിച്ചു രണ്ടാമത്തെ സംവത്സരമാരംഭിച്ചിരിക്കുന്നു. ഈ അവസരത്തിൽ ഒരു കൊല്ലത്തെ ഞങ്ങളുടെ അനുഭവത്തെ അടിസ്ഥാനമാക്കി മാസികയെ സംബന്ധിച്ചു വളരെ വിസ്തരിച്ചു യാതൊന്നും പറവാൻ ന്യായം കാണുന്നില്ല. അല്പവൃത്തി വല്ലതും പറഞ്ഞു മൌനം ഭജിക്കുവാനും മനസ്സുവരുന്നില്ല. മാസികയുടെ പേരിൽ അതിസ്നേഹം നിമിത്തമുള്ള അപായശങ്കയും അതിനെ നിർവ്യാജം സഹായിച്ചിട്ടുള്ളവരുടെ പേരിൽ കൃതജ്ഞതയോടുകൂടിയ വിശ്വാസവും ഒരുപോലെ നിറഞ്ഞിട്ടുള്ള ഞങ്ങളുടെ മനസ്സിൽ സന്താപമോ സന്തോഷമോ തള്ളിനില്ക്കുന്നത് എന്നു വാസ്തവത്തിൽ അറിഞ്ഞുകൂടാ.

അതിവിനയം നടിച്ച് 'രഞ്ജിനിയെക്കൊണ്ടു യാതൊരു പ്രയോജനവും ഉണ്ടായിട്ടില്ല' എന്നു പറയുന്നതായാൽ ആലോചനക്കുറവും ധൃതഗതിയും ഉള്ള ചില വായനക്കാർ ഞങ്ങളുടെ വാക്ക് അങ്ങിനെതന്നെ വിശ്വസിച്ചുപോയേക്കാം. 'ഒരൊററ പുസ്തകംകൊണ്ടു സർവ്വജ്ഞത്വം സമ്പാദിക്കണമെങ്കിൽ രസികരഞ്ജിനി വാങ്ങിവായിപ്പിൻ' എന്നോ മറേറാ

പുസ്തകവ്യാപാരികളെപ്പോലെ ഉൽഘോഷിച്ചുംകൊ
ണ്ടു് ആത്മപ്രശംസ പരസ്യം ചെയ്യുന്നതായാൽ മ
ണിപ്പിച്ചാൽ കൊള്ളാമെന്നു ഞങ്ങൾ വിചാരിക്കു
ന്ന രസികന്മാർ മുഖം ചുളിച്ചു പിന്തിരിഞ്ഞാൽ ആ
വലാതി പറവാനും തരമില്ല. ഇവയുടെ മദ്ധ്യം നി
ർണ്ണയിക്കുന്നതു് അത്ര എളുപ്പത്തിൽ സാധിക്കാവുന്ന
ഒരു കാര്യവുമല്ല. ഈ സ്ഥിതിക്കു സൂക്ഷ്മാർത്ഥം മന
സ്സിലാവാത്ത വിധത്തിൽ കെട്ടിവലിച്ചോ തൊട്ടുതളി
ച്ചോ വല്ലതും പറഞ്ഞുകൂട്ടി പ്രസ്താവനയുടെ ഭാരം
നിർവ്വഹിക്കുമത്രേ എന്നാണെങ്കിൽ ആയതിന്നും ഞ
ങ്ങൾ ഒരുക്കമില്ല. ശ്രദ്ധയോടുകൂടി ഇതിനി ക്രമ
ത്തിന വായിച്ചിട്ടുള്ള സഹോദരബന്ധുക്കളിൽ ഭൂരി
പക്ഷം ഇതിനിന്നു് അധോഗതിയല്ലെന്നു വിചാരി
ക്കുന്നതായാൽ ഞങ്ങൾക്കു് ഉത്സാഹക്കുറവിന്നവകാ
ശമില്ല. ഞങ്ങളുടെ ഉദ്ദേശസിദ്ധിക്കു് അനേകായി
രം പതനങ്ങൾ ഉള്ളതിൽ ഒരു കൊല്ലംകൊണ്ടു് ഒരു
പതനമെങ്കിലും കയറുവാൻ സാധിച്ചതായി ഇവർ
അഭിപ്രായപ്പെട്ടാൽ കഴിഞ്ഞതുകൊണ്ടു ഞങ്ങൾ
കൃതാർത്ഥന്മാരുമായി.

മലയാളഭാഷയുടെ ഇപ്പോഴത്തെ നില ത്രിശങ്കു
സ്സ്വർഗ്ഗത്തിലാണെന്നോ പരിഷ്കാരകാലത്തിന്റെ പ
ടിവാതുക്കലാണെന്നോ, ഇങ്ങിനെ വല്ലതും പറ

ഞ്ഞാൽ ഏകദേശമൊക്കെ ഒത്തിരിയ്ക്കും. ഇല്ലത്തുനിന്നു പുറപ്പെടുകയും ചെയ്തു, അമ്മാത്തൊട്ടെത്തിയതുമില്ല.

ആദിത്യവൎമ്മമഹാരാജാവ്, ശക്തൻ സാമൂതിരിപ്പാട്, കൊട്ടാരക്കരെത്തമ്പുരാൻ, കടത്തനാട്ടുതമ്പുരാൻ, കോട്ടയത്തുതമ്പുരാൻ, മുതലായ വിദ്വച്ഛിരോമണികളും കവിസാൎവ്വഭൗമന്മാരും ആയിരുന്ന തമ്പുരാക്കന്മാരുടെ കാലം കഴിഞ്ഞതോടുകൂടി മലയാളത്തിന്റെ 'അക്ഷരലക്ഷ' കാലവും അസ്തമിച്ചു. ഇനി മാതൃഭാഷയെ പോഷിപ്പിയ്ക്കേണ്ടഭാരം ഐകമത്യത്തോടുകൂടി നാട്ടുകാരാണ് വഹിയ്ക്കേണ്ടത്. ഇങ്ങിനെ ഒരു ചുമതല ഉള്ളതായിട്ടു ധരിച്ചിട്ടുള്ള നാട്ടുകാർ ഇപ്പോഴും ഏത്ര പേരുണ്ടെന്നു വിരൽമടക്കുന്നതായാൽ വളരെ നേരം ബുദ്ധിമുട്ടേണ്ടിവരുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല. ഗ്രന്ഥകൎത്താക്കന്മാരും പത്രപ്രവൎത്തകന്മാരും കേവലം യാചകന്മാരെന്നു വിചാരിയ്ക്കുന്നവരല്ലേ അധികമെന്നുകൂടി സംശയിയ്ക്കുന്നു. ആദായത്തിന്നുവേണ്ടി മലയാളലേഖനങ്ങൾ എഴുതുന്നതു നികൃഷ്ടമാണെന്നുകൂടി ചിലർ ഉറച്ചിട്ടുണ്ട്. സൎക്കാരുദ്യോഗസ്ഥന്മാൎക്കും വക്കീലന്മാൎക്കും വൈദ്യന്മാൎക്കും അവരവരുടെ അറിവിനെ ഉപയോഗിച്ച് ഉപജീവനം കഴിയ്ക്കാമെങ്കിൽ ലേഖകന്മാരും വിദ്യകൊണ്ടു വയറു

നിറയ്ക്കുന്നതിൽ എന്തൗചിത്യമാണുള്ളതെന്നു ഞങ്ങൾക്കു മനസ്സിലാവുന്നില്ല.

'മലയാളഭാഷയുടെ താൽക്കാലികസ്ഥിതി' എന്ന സമ്മാനലേഖനം സംബന്ധിച്ച് ഒരു ഉപന്യാസം മാത്രമെ ഞങ്ങൾക്കു കിട്ടീട്ടുള്ളു. ഇതോൎക്കുമ്പോൾ മലയാളത്തിൽ ഉപന്യാസമെഴുതി സമ്മാനം വാങ്ങുന്നതിൽ അപമാനമോ അനിഷ്ടമോ ഉണ്ടായിരിക്കാമെന്നു കൂടി ശങ്കിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഇതെങ്ങിനെയിരുന്നാലും ഉപന്യാസകൎത്താവു സി. ഡി. ഡേവിഡ് അവർകളുടെ പേരിൽ ഞങ്ങൾക്കുള്ള കൃതജ്ഞതയ്ക്കു ഹാനി വരുന്നതല്ല. മിഥുനത്തിലെ പുസ്തകത്തിൽ സംഭാവനോപന്യാസത്തിനു വേറെ ഒരു വിഷയംകൂടി കൊടുത്തിട്ടുള്ളതു പ്രഥമവിഷയത്തിന്റെ പിൻഗാമിയായിത്തീരാതിരുന്നാൽ അല്പമെങ്കിലും സമാധാനമുണ്ട്.

അപരിചിതനായ ഒരുവൻ ഒരു ജനസംഘത്തിൽ പ്രവേശിച്ച് അവരുടെ ദൃഷ്ടികൾക്കു പാത്രമായിത്തീരുമ്പോൾ ഓരോരുത്തർ അവരവരുടെ സ്വസ്വമതിവിലാസംപോലെ അവനെ സ്തുതിക്കുവാനും ദ്വേഷിക്കുവാനും തുടങ്ങുന്നതു ലോകസ്വഭാവമാണ്. ഇങ്ങിനെ പ്രസംഗിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതിന്നിടയ്ക്ക് കേട്ടുകേൾപ്പിച്ച് ഈ ആൾ ഒരു പ്രസിദ്ധപുരുഷനാണെന്നു പരക്കെ അറിവാൻ സംഗതിവരുമ്പോൾ ആദ്യം

ദോഷങ്ങളെന്നു തോന്നിയതൊക്കെ ഗുണങ്ങളായിട്ടു പരിണമിയ്ക്കും. പേരുവെച്ചെഴുതാത്തവരോ അപരിചിതന്മാരോ ആയ ലേഖകന്മാരെയും ഈ വിദ്വാനെയും തമ്മിൽ സാമ്യപ്പെടുത്തുന്നതിൽ വലുതായ അബദ്ധമൊന്നും വരുവാൻ വഴിയില്ല. പേരുവെയ്ക്കാത്തവർ പ്രശസ്തന്മാരാണെന്നറികയോ അപരിചിതർ വാസ്തവത്തിൽ പരിചിതന്മാരാണെന്നു വരികയോ ചെയ്യുമ്പോൾ വാചകന്മാരും വരിക്കാരും സാരോപദേശങ്ങളും അർത്ഥഗർഭിതങ്ങളുമായ പദങ്ങളും നിരന്തരമായി ഉദിച്ചുതുടങ്ങും. സൂക്ഷ്മത്തിൽ ഇതിന്നുള്ള കാരണം ലേഖനങ്ങൾ ആദ്യന്തം ക്ഷമയോടുകൂടി ശ്രദ്ധവെച്ചു വായിക്കുന്നതിൽ വായനക്കാൎക്കുള്ള വൈമനസ്യമാണെങ്കിലും ലോകസ്വഭാവമിങ്ങിനെയിരിയ്ക്കെ സൎവ്വസമ്മതന്മാരായ കേരളോപന്യാസകന്മാരിൽ പലരും രഞ്ജിനിയുടെ പേരിൽ ദയകാണിയ്ക്കാത്തതു ഞങ്ങൾക്ക് അതിയായ കുണ്ഠിതത്തിന്നും നൂതനലേഖകന്മാൎക്ക് അധൈൎയ്യത്തിന്നും മാൎഗ്ഗമായിത്തീരുന്നതാണ്. അതുകൊണ്ടു മേലിലെങ്കിലും ഈ മഹാന്മാർ ഞങ്ങളുടെ അപേക്ഷയെ കൈക്കൊണ്ട് ഞങ്ങൾക്ക വേണ്ട സഹായങ്ങൾ ചെയ്തുതരുമെന്നു വിശ്വസിയ്ക്കുന്നു.

ഇക്കൊല്ലം മുതൽ രഞ്ജിനിയ്ക്കു ചില പരിഷ്കാ

രങ്ങൾ വരുത്തിയാൽ കൊള്ളാമെന്നാഗ്രഹമുണ്ട്. ഉദ്ദേശം നാല്പത്തെട്ടു ഭാഗങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നത് ഈ പുസ്തകം മുതൽ അമ്പത്താറാക്കുവാൻ നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്നു.

പിന്നെയും ചില ഭേദഗതികൾ വരുത്തണമെന്നുള്ള മോഹം സാധിക്കാമെന്നു വാഗ്ദത്തം ചെയ്യുവാൻ ധൈര്യം വരുന്നില്ല. അതു രസികരഞ്ജിനിയുടെ ഭാഗ്യംപോലെയിരിക്കട്ടെ! മനുഷ്യരുടെ അധീനത്തിൽപെട്ട താൻപാതിയിലുള്ള ഭാരത്തിൽ ഞങ്ങളുടെ ഓഹരി ഏല്ക്കുകയല്ലേ ഞങ്ങൾ വിചാരിച്ചാൽ നിവൃത്തിയുള്ളു.

III

ബാലികയായ രഞ്ജിനിയെ മനഃപൂർവ്വം സ്നേഹിക്കുന്ന കേരളീയ മഹാജനങ്ങളോടു രഞ്ജിനീഭാരവാഹികൾക്കു കൊല്ലംതോറുമുള്ള കടപ്പാടു തീർക്കേണ്ടതായ സമയം വന്നിരിക്കുന്നു. രസികരഞ്ജിനി കേരളകുടുംബത്തിലെ സമുദായസ്വത്തായിട്ടും, പത്രബന്ധുക്കൾ അതിന്റെ രക്ഷാകർത്താക്കന്മാരായിട്ടും, ഉടമസ്ഥനും പത്രാധിപനും മാനേജരും അതിനെ വേണ്ടപോലെ കൊണ്ടുനടത്തുവാൻ അടുത്ത ബാദ്ധ്യസ്ഥന്മാരായിട്ടുമാണ് ഞങ്ങൾ വിചാരിച്ചുപോരുന്നത്.

ആയതുകൊണ്ടു രഞ്ജിനിയുടെ മൂന്നാമത്തെ വയസ്സ് ആരംഭിച്ചിരിക്കുന്ന ഈ സന്തോഷാവസരത്തിൽ അതിന്റെ കഴിഞ്ഞ കൊല്ലത്തെ യോഗക്ഷേമത്തെക്കുറിച്ചു സംക്ഷേപമായിട്ടെങ്കിലും ഒരു വിവരണം പത്രസഹൃത്തുക്കളെ ബോദ്ധ്യപ്പെടുത്തേണ്ടതു ചുമതല ഞങ്ങൾക്കുണ്ടെന്നാണ് ഞങ്ങളുടെ വിശ്വാസം. ഈ മഹത്തായ ഭാരം ഞങ്ങളാലാവുന്നതും നിർവ്വഹിക്കുവാനാണ് ഇവിടെ ആരംഭിക്കുന്നത്.

രഞ്ജിനിയുടെ ഭാവിശ്രേയസ്സിനെ ഉദ്ദേശിച്ചു പല മനോരാജ്യങ്ങളും വിചാരിച്ചിട്ടുള്ള കൂട്ടത്തിൽ ഇക്കഴിഞ്ഞ ഒരു കൊല്ലംകൊണ്ട് എത്രമാത്രം സാധിച്ചിട്ടുണ്ടെന്ന് ഓർത്തുനോക്കുമ്പോൾ ഇച്ഛാഭംഗത്തിനും നിരാശയ്ക്കും കാരണം കാണുന്നില്ലെന്നല്ലാതെ തൃപ്തിയുള്ളതാത്തതും പ്രയത്നത്തിനൊത്തതുമായ ഫലപ്രാപ്തിയുണ്ടായിട്ടുണ്ടെന്നു പറവാൻ മനസ്സാക്ഷി ഞങ്ങളെ സമ്മതിക്കുന്നില്ല. എന്നാൽ രണ്ടാംകൊല്ലം ആദിയിൽ മലയാളപണ്ഡിതന്മാരോടു ഞങ്ങൾ ചെയ്ത അപേക്ഷ കേവലം നിഷ്ഫലമാക്കിത്തീർക്കാതെ ഉദാരശീലന്മാരും കേരളഭാഷാഭിമാനികളുമായ വിദ്വത്സമ്പന്നന്മാരിൽ ചിലർ ലേഖനമാലകളെക്കൊണ്ടു രഞ്ജിനിയെ അലങ്കരിച്ചിട്ടുള്ള സംഗതിയോർക്കുമ്പോൾ രഞ്ജിനിയുടെ ഭാഗ്യോദയകാലം സമീപിച്ചുവെന്നു

തോന്നുന്നുണ്ട്. ആ പ്രകാരമുള്ള മഹാന്മാരായവന്മാരുടെ ലാളനാവൈചിത്ര്യംകൊണ്ടു ജനിച്ചിട്ടുണ്ടായിട്ടുള്ള മുഖപ്രസാദവും ഉണ്ടാകാവുന്ന ഗുണങ്ങളും ഇന്നപ്രകാരമെന്നും ഇത്രമാത്രമെന്നും പറഞ്ഞറിയിക്കേണ്ടുന്നതാണെന്നു തോന്നുന്നില്ല.

രണ്ടാം കൊല്ലത്തെ സംഗതിവിവരപ്പട്ടിക പരിശോധിക്കുന്നതായാൽ സാമാന്യേന എല്ലാ ലക്കങ്ങളിലും ഒന്നാംകൊല്ലത്തെക്കാൾ വിഷയങ്ങൾ വണ്ണത്തിൽ കുറവായിട്ടും എണ്ണത്തിൽ കൂടുതലായിട്ടും കാണാവുന്നതാണ്. ഈ പരിഷ്കാരത്തിനുള്ള ഹേതു പ്രത്യക്ഷമാണല്ലോ. ചതുർവ്വിധമായിട്ടു പലതരം സദ്യകഴിക്കുമ്പോൾ പരദേശക്കറികളും മലയാളക്കറികളും വേണമെന്നു വെച്ചിരിക്കുന്നതു ജനങ്ങളുടെ രുചിഭേദത്തെ കരുതിക്കൊണ്ടാണെങ്കിൽ ഞങ്ങളുടെ ഉദ്ദേശവും വായനക്കാർക്കു ശരാശരി രസത്തെയുണ്ടാക്കുവാൻ തന്നെയാണ്. പക്ഷേ ഓരോ ലക്കത്തിൽ പലതരം വിഷയങ്ങൾക്കു സ്ഥലം കൊടുക്കുവാൻവേണ്ടി ഒരു വിഷയത്തെ പലതവണയായി പ്രസിദ്ധം ചെയ്യേണ്ടിവരുന്നതു ചിലപ്പോൾ രസഭംഗത്തിനു വഴിയായിത്തീരുന്നുണ്ട്. ഇങ്ങിനെ വരുന്ന സംഗതികളിൽ ലേഖകന്മാർകൂടി അല്പമൊന്നു സഹായിക്കുന്നതായാൽ വിഷയപ്രതിപാദനത്തി

ജനങ്ങളെ നല്ലവഴിക്കു നടത്തുന്നത് ഉൽകാവ്യമാണ കാവ്യം. കാവ്യങ്ങൾക്കു ജനങ്ങളുടെ മനസ്സിനെ വശീകരിപ്പാനുള്ള ശക്തി രസപ്രവാഹത്തിലാണ് നില്ക്കുന്നത്. കവികളുടെ കല്പനാശക്തിക്കുള്ള അപൂർവ്വതയും ഇതിന്നു വലിയ സഹകാരികാരണമാണ്. കല്പനാശക്തി കുറവായിട്ടുള്ള കവികളും നല്ല മനോധർമ്മമുള്ള അന്യഭാഷാകവികളുടെ കാവ്യങ്ങളെ ഭാഷപ്പെടുത്തീട്ടു മഹാകവികളെപ്പോലെതന്നെ കവിധർമ്മം നിർവ്വഹിപ്പാറുണ്ട്. എന്നു മാത്രമല്ല, ഉത്തമന്മാരായ പ്രാചീനകവികളുടെ കൃതികളെ വിധിക്കു തക്കവണ്ണം ഭാഷപ്പെടുത്തുന്ന അല്പകവികൾ നവീനന്മാരായ ഉത്തമകവികളെക്കാൾ ജനസമുദായത്തിന്ന് അധികം ഉപകാരികളായിത്തീരുന്നതുമാണ്. ഭാഷപ്പെടുത്തുക എന്നത് അത്ര സുകരമായ ഒരു വിദ്യയല്ല. അതിന്നു പല ദുർഘടങ്ങളുമുണ്ട്. ഒന്നാമത് അന്യഭാഷയിൽ കിടക്കുന്ന കാവ്യത്തിന്റെ അർത്ഥം നല്ലവണ്ണം മനസ്സിലാക്കണം. അതിലുള്ള ചമൽക്കാരം ഗ്രഹിക്കാതെ ഭാഷപ്പെടുത്തുവാൻ പുറപ്പെട്ടാൽ പ്രയത്നം സഫലമാകയില്ല. മൂലഭാഷക്കു യോജിക്കുന്ന ചില അലങ്കാരങ്ങളും ഫലിതങ്ങളും സ്വഭാഷക്കു യോജിക്കില്ലെന്നുവന്നേക്കാം. അവസ്ഥ തക്ക മാറ്റം വരുത്തേണ്ടിവരും. അതിന്നു നല്ല മനോധർമ്മവും

ന്നു ന്യൂനത സംഭവിക്കാതെ ഈ ദോഷം ഒരു വിധം പരിഹരിക്കാമെന്നാണ് ഞങ്ങളുടെ അഭിപ്രായം. പത്രരംഗത്തിൽ പുതുതായി പ്രവേശിക്കുന്ന വിദ്യാൎത്ഥികൾക്കു ഞങ്ങൾക്കു ഒരുവാക്കു പറവാനുണ്ട്. വിഷയത്തെ നല്ലവണ്ണം ഗ്രഹിച്ചു മനോധൎമ്മത്തെ വേണ്ട വഴിക്കു തിരിച്ചു ശബ്ദത്തിനുവേണ്ടി അൎത്ഥത്തെ ദണ്ഡിപ്പിക്കാതെ ഉപന്യാസമെഴുതുവാൻ ഉദ്യമിക്കുന്നതായാൽ അവരവൎക്കും മറ്റുള്ളവൎക്കും അധികം ഉപകാരമായിത്തീരുന്നതാണ്. ഈ വാസ്തവമറിയാതെ ഉദ്ദിഷ്ടവിഷയത്തെ പോയവഴിക്കു തെളിക്കുമ്പോളാണ് പത്രാധിപന്മാൎക്കു കഷ്ടപ്പാടിനും ലേഖകന്മാൎക്കു മനസ്താപത്തിനും ഇടയായിത്തീരുന്നത്.

രഞ്ജിനിയുടെ പ്രകൃതി നന്നാക്കുവാൻ മറ്റൊരു പ്രയത്നം ഞങ്ങൾ ചെയ്തിട്ടുള്ളതു സമ്മാനം നിശ്ചയിച്ചു ലേഖനമെഴുതിക്കുവാനാണ്. ഈ കാൎയ്യത്തിൽ ഞങ്ങൾക്കുണ്ടായിട്ടുള്ള ബുദ്ധിക്ഷയം രഞ്ജിനീമുഖേന തന്നെ വായനക്കാരെ അറിയിച്ചിട്ടുള്ളതുകൊണ്ട് അതിനെ ആവൎത്തിക്കുന്നില്ല. മേലിലെങ്കിലും ഇതിനു നിവൃത്തിയുണ്ടാകുമെന്നു വിശ്വസിച്ചു സമാധാനപ്പെടുന്നു. രഞ്ജിനിയുടെ ആകൃതിക്കു മോടിവരുത്തുന്ന കാൎയ്യത്തിലും സംഗതിവശാൽ അനുഗ്രഹിച്ചിരുന്നപോലെ ജയപ്രാപ്തിയുണ്ടായിട്ടില്ല. എങ്കിലും അതിനു

ഉള്ള പരിശ്രമത്തിൽനിന്നു മഹാശയന്മാരായി പരിവലിപ്പിക്കുവാനുള്ള അവസരവും വന്നിട്ടില്ല. ആകെക്കൂടി നോക്കുന്നതായാൽ രഞ്ജിനിയ്ക്കു ചില അരിഷ്ടങ്ങളുണ്ടെങ്കിലും പ്രായത്തിന്നടുത്ത പുഷ്ടിയില്ലെന്നു പറഞ്ഞുകൂടാ. ലോകപ്രതിനിധികളായ പത്രങ്ങളുടെ ഉപദേശംകൊണ്ടും ജനങ്ങളുടെ ലാളനകൊണ്ടും വിദ്യാസമ്പന്നന്മാരുടെ സഹായംകൊണ്ടും 'രസികരഞ്ജിനി' യഥാർത്ഥരസികരഞ്ജിനിയായിത്തന്നെ വളർന്നുവരുവാൻ അസാദ്ധ്യമാണെന്നു തോന്നുന്നില്ല.

രഞ്ജിനിയുടെ ഭാവിയെപ്പററി ഇത്രമാത്രമല്ലാതെ മററൊന്നും പറവാൻ തല്ക്കാലം തരമില്ല. ബാല്യംകൊണ്ടു രഞ്ജിനിയ്ക്കു പററീട്ടുള്ള വീഴ്ചകളെ ഗണ്യമാക്കാതെ മഹാജനങ്ങൾ അതിനെ കാത്തുരക്ഷിക്കുവാൻ പ്രജാവത്സലനായ ജഗദീശ്വരൻ കടാക്ഷിക്കട്ടെ.

IV

കാലത്തിന്റെ ഗതിവേഗത്തെക്കുറിച്ചു വ്യസനിക്കാത്തവർ നരലോകത്തിലുണ്ടെങ്കിൽ അതു് എത്രയോ ദുർല്ലഭം. എന്നാൽ കാലദുർവ്യയം ചെയ്യാതെകണ്ടു് വല്ലവരും ഉണ്ടെങ്കിൽ അതും അത്രമാത്രം അപൂർവമാകുന്നു. അതുപോലെതന്നെ പരിമിതമായ പുരുഷായുസ്സു കാലചക്രംകൊണ്ടു കടന്നുകളയുമ്പോളുണ്ടാവുന്ന മനോവേദന ദിവസത്തിൽ ഒരു തവണ

യെങ്കിലും അനുഭവിക്കാത്തവരാണെങ്കിൽ അവർ മനുഷ്യവൎഗ്ഗത്തിൽ ഉൾപ്പെട്ടവരായിരിക്കയില്ല. എന്നാൽ ഉദിച്ച സൂൎയ്യൻ അസ്തമിക്കേണമെന്നും അസ്തമിച്ച സൂൎയ്യൻ ഉദിക്കേണമെന്നും വിചാരിക്കുന്നവരാരെയും കാണുന്നില്ല. ഇങ്ങിനെ പരസ്പരവിരുദ്ധങ്ങളായ വികാരങ്ങൾ ജനസാമാന്യത്തിൽ പരക്കുവാൻ തക്കതായ കാരണമൊന്നും ഇല്ലെന്നു പറഞ്ഞുകൂടാ. ത്രികാലമദ്ധ്യത്തിൽ ഇരുന്നുകൊണ്ട് ഇരുപുറവും തിരിഞ്ഞുനോക്കുന്ന ഒരുവൻ കഴിഞ്ഞകാലം നന്നായിട്ടും ഉള്ള കാലം അതിന്നു വിപരീതമായിട്ടും വരുവാൻ പോകുന്നതു സംശയഗ്രസ്തമായിട്ടും കാണുമ്പോൾ അവന്നു ഭൂതകാലത്തിൽ പ്രേമവും വൎത്തമാനകാലത്തിൽ വിരക്തിയും ഭാവിയിൽ ഉൽക്കണ്ഠയും ഒരേ സമയത്തു തോന്നുന്നതിൽ അത്ഭുതമില്ല. ആശാഭംഗം കാലത്തിന്റെ ശീഘ്രഗതിയേയും ആശാബന്ധം അതിന്റെ മന്ദഗതിയേയുമാണ് ഓൎമ്മപ്പെടുത്തുന്നത്. ഉദ്ദിഷ്ടകാലത്തിന്നിടക്കു വിചാരിച്ചതു മുഴുവൻ സാധിക്കുവാൻ കഴിയാത്തതുകൊണ്ടു കഴിഞ്ഞകാലം ദീൎഘിക്കാമായിരുന്നുവെന്നും വിചാരിക്കുന്നതു മുഴുവനും സാധിച്ചുകാണുവാനുള്ള തിടുക്കംകൊണ്ടു ദൂരത്തിൽ മങ്ങിക്കിടക്കുന്ന കാലം വേഗത്തിൽ സമീപിച്ചാൽ കൊള്ളാമെന്നും തോന്നുന്നതു ലോകസ്വഭാവ

മാണല്ലൊ. ഈ വസ്തുത നല്ലവണ്ണം ഗ്രഹിച്ചിട്ടുള്ളവൎ രഞ്ജിനീമാരവാദികളുടെ താൽക്കാലികമായ ഉൽഘോഷണത്തെ മനസ്സിലാക്കുവാൻ വളരെ പ്രയാസമുള്ളതല്ല.

രഞ്ജിനിയുടെ വളൎച്ചയുടെയോ തളൎച്ചയുടെയോ സാമാന്യസ്വരൂപത്തെ വൎണ്ണിക്കുന്നതിനുമുമ്പു രഞ്ജിനിയുടെ ഈ നാലാമത്തെ ജന്മമാസാവസരത്തിൽ അതിന്റെ ആവിർഭാവം മുതൽ സ്നേഹബുദ്ധിയോടുകൂടി ലേഖനപരമ്പരകൊണ്ടും മറ്റു പലവിധത്തിലും അതിനെ നിരന്തരമായി സഹായിച്ചിട്ടുള്ളവരോടു ഞങ്ങളുടെ സൌഹാൎദ്ദബദ്ധമായ കൃതജ്ഞതയുടെ സ്വല്പസൂചകമായ വന്ദനം പറഞ്ഞുകൊള്ളുന്നു. അവരുടെ പേരുവിളിച്ചുപറഞ്ഞു പ്രത്യേകം അഭിനന്ദിക്കുവാനാണു് മനസ്സുവരുന്നതു്; എങ്കിലും അതിപരിചയമുള്ള ദിക്കിൽ അല്പലൌകികംപോലും അലൌകികമായി കലാശിച്ചെങ്കിലൊ എന്ന ഭയത്താൽ അതിനു ഞങ്ങൾ തുനിയുന്നില്ല. രഞ്ജിനിയുടെ ഇതേവരെയുള്ള സംഗതിവിവരപ്പട്ടിക പരിശോധിച്ചു് ആ സഹൃദയന്മാരുടെ ഊരും പേരും പ്രയത്നവും അറിഞ്ഞു സന്തോഷിക്കുന്നവർ ഞങ്ങൾക്കൊരു പ്രത്യേകോപകാരം ചെയ്യുവരായി നന്ദിപൂർവ്വം ഗണിക്കപ്പെടുന്നതാണു്.

മറുഭാഷയിൽ പ്രതിപത്തിയുള്ളവർ സ്വഭാഷയിൽ വിരക്തി വേണമെന്നില്ലെന്നൊരു നിയമം സൎവ്വകലാശാലയിൽനിന്നു പുറപ്പെടുകയും, പത്രപ്രവൎത്തകന്മാർ അവരുടെ നിരന്തരോത്സാഹംകൊണ്ടും നിൎവ്യാജവൃത്തികൊണ്ടും പത്രങ്ങളുടെ ഉന്നതഗുണം കൊണ്ടും പത്രവാക്യങ്ങളിൽ സ്ഥിരമായ വിശ്വാസം ജനിപ്പിക്കുവാൻ സാധിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതുവരെ പത്രാധിപന്മാൎക്കും മാനേജർമാൎക്കും ചില, അഥവാ പല, കഷ്ടനഷ്ടങ്ങളും സംഭവിച്ചേക്കാം. ഈ 'സൎവ്വാണിസ്സങ്കടത്തിൽ' രജ്ഞിനിയുടെ ഓഹരി രജ്ഞിനിക്കു കിട്ടീട്ടുണ്ടെങ്കിൽ അതിനെക്കുറിച്ചു പ്രത്യേകിച്ചൊന്നും പറവാനില്ല. അതിനെ ഞങ്ങൾ വകവെക്കുന്നതുമില്ല. പത്രകളത്തിൽ കടന്നു കളിക്കുവാൻ കച്ചകെട്ടി പുറപ്പെടുന്നവർ തടുക്കേണ്ടവയായ വൈഷമ്യങ്ങൾ കാണാതെപോയാൽ അതുകൊണ്ടു വരുന്ന ദോഷങ്ങൾക്കു മററുള്ളവരെ കുററം പറഞ്ഞിട്ടു കാൎയ്യമില്ല. മൎമ്മംകണ്ടു കൊട്ടുവാൻ ശ്രമിക്കുന്നവർ മൎമ്മംനോക്കി തടുക്കുവാനും പഠിച്ചിരിക്കണം. അതുരൂപമില്ലാത്തതുകൊണ്ടു വരുന്ന പരാജയം ഭാഗ്യക്കേടല്ല, നോട്ടക്കേടാണ്. എന്നാൽ 'പാതിക്കാരം പിടിക്കേണ്ടവർ' പക്ഷംപിടിക്കുകയും 'ചേരിയിൽ ചേൎന്നവർ' ചാഞ്ചല്യം തുടങ്ങുകയും ചെയ്യുമ്പോൾ

ആലോചിപ്പാനുള്ള കാലമായി. ഈ ലക്കം രഞ്ജിനിയ്ക്കു വൎഷക്കൂട്ടുകൾ കഴിഞ്ഞിട്ടില്ലെങ്കിലും മാന്യലേഖകന്മാരുടെ സംഖ്യ കൃഷ്ണപക്ഷത്തിലെ ചന്ദ്രനെ അനുകരിച്ചു കാണുന്നതു ശോചനീയംതന്നെ. ഇക്കാൎയ്യത്തിൽ രണ്ടാംകൊല്ലത്തിലെ പ്രായം മൂന്നാംകൊല്ലത്തിൽ രഞ്ജിനിയ്ക്കു ചെന്നിട്ടില്ലെന്നാണു ഞങ്ങളുടെ അഭിപ്രായം. എങ്കിലും ലേഖനങ്ങളുടെ ശരാശരിഗുണത്തെപ്പററി അനുകൂലങ്ങളായ പത്രാഭിപ്രായങ്ങളും അനുമോദനക്കത്തുകളും ഇതിന്നൊരു സമാധാനമായിട്ടാണു ഞങ്ങൾ കരുതുന്നത്.

അടുത്തു കഴിഞ്ഞകൊല്ലത്തിൽ രഞ്ജിനിയ്ക്കുണ്ടായിട്ടുള്ള വലുതായൊരാപത്ത് രഞ്ജിനിമൂലം തന്നെ വായനക്കാർ അറിവാൻ ഇടയായിട്ടുണ്ട്. എങ്കിലും ഈ സന്ദൎഭത്തിൽ അതിനെ വീണ്ടും എടുത്തു പറയുന്നതു ഞങ്ങളുടെ കൎത്തവ്യകൎമ്മങ്ങളിൽ ഒന്നാണ്. 1077-ാമാണ്ട് കുംഭമാസം 14-ാംനു-യാണ് രഞ്ജിനി തുടങ്ങുവാനുള്ള ആലോചന തുടങ്ങിയത്. അന്നുമുതൽ മരിക്കുന്നതുവരെ മനസ്സുകൊണ്ടും വചസ്സുകൊണ്ടും പ്രവൃത്തികൊണ്ടും രഞ്ജിനിയെ സൎവ്വാസഹായിച്ചിട്ടുള്ള ഒരാളെ എങ്ങിനെയാണ് ഈ അവസരത്തിൽ ഓൎക്കാതിരിക്കുന്നത്? എങ്ങിനെയാണ് അദ്ദേഹത്തിനെക്കുറിച്ചു രണ്ടുവാക്കു പറയാതിരിക്കുന്ന

ത്? അദ്ദേഹം രഞ്ജിനിക്കുവേണ്ടി കഷ്ടപ്പെട്ടിട്ടുള്ളത് എത്രയെന്നും അദ്ദേഹത്തിനെക്കൊണ്ടു രഞ്ജിനിക്കുണ്ടായിട്ടുള്ള ഗുണം എത്രമാത്രമെന്നും അറിഞ്ഞവനേ അറിഞ്ഞുകൂടൂ. അദ്ദേഹത്തിന്റെ വേർപാടുനിമിത്തം രഞ്ജിനിക്കു വന്നിട്ടുള്ള നഷ്ടം അപരിഹാര്യമെന്നു തോന്നുന്നത് അദ്ദേഹത്തിന്റെ പേരിൽ ഞങ്ങൾക്കുള്ള പ്രത്യേക സ്നേഹശക്തികൊണ്ടു മാത്രമാണെന്ന് അറിഞ്ഞവരാരും പറയുന്നതല്ല.

എന്തുതന്നെ കഷ്ടാരിഷ്ടങ്ങളും ഇച്ഛാഭംഗങ്ങളും ഞങ്ങൾ അനുഭവിച്ചിട്ടുണ്ടായാലും ഇതുവരെ പത്രസഹൃത്തുകൾ ഞങ്ങളുടെ പേരിൽ കാണിച്ചിട്ടുള്ള പ്രേമഭാവം ആയതിനൊക്കെ പരിഹാരവും ഞങ്ങളുടെ പ്രയത്നങ്ങൾക്കു തക്കതായ പ്രതിഫലവും ആകുന്നു. ഈ ബന്ധം മേലിലും നിലനിൽക്കുന്നതായാൽ രഞ്ജിനിയുടെ ഭാവിശ്രേയസ്സു വർദ്ധിച്ചുവരുമെന്നുതന്നെയാണ് ഞങ്ങളുടെ ദൃഢമായ വിശ്വാസം. രഞ്ജിനിയുടെ നിരന്തരാഭിവൃദ്ധിക്കും സ്ഥിരപ്രചാരത്തിനുംവേണ്ടി വെട്ടിത്തുടങ്ങീട്ടുള്ള പരിഷ്കാരമാർഗ്ഗം തുടർച്ചയായി തെളിയിച്ചുവരണമെന്നുതന്നെയാണ് ഞങ്ങളുടെ വിചാരവും.

രണ്ടുവാക്കുകൂടി ഞങ്ങൾക്കു പറവാനുണ്ട്. പതിവുപോലെ പതിനഞ്ചാംതിയ്യതിയോടുകൂടി രഞ്ജിനി

പ്രസിദ്ധീകരിക്കുന്നതായാൽ മാനേജരുടെ കാൎയ്യനിൎവ്വഹണത്തിനു പല വിഘ്നങ്ങളും അസൌകൎയ്യങ്ങളും വരുവാൻ വഴിയുണ്ടെന്നു കണ്ടിട്ടാണു് ഇത്തവണ കുറച്ചു കാലംതെറ്റി പ്രസിദ്ധം ചെയ്യുവാൻ ഇടയായിട്ടുള്ളത്. ഇതു കാരണത്താൽ വായനക്കാരുടെ ക്ഷമയെ ഞങ്ങൾ ഖണ്ഡിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ ആയതു് ക്ഷന്തവ്യമാണല്ലോ.

മുഖംനോക്കി ശംഗിപറയുകയോ ഹിതംപിടിച്ചു പത്ഥ്യം വിടുകയോ ചെയ്യാതെ രഞ്ജിനിയുടെ ക്ഷേമകാംക്ഷികൾ അവരുടെ സദുപദേശങ്ങളെക്കൊണ്ടു രഞ്ജിനിയെ സന്മാൎഗ്ഗത്തിൽകൂടി നയിക്കുവാൻ കാലാനുസരണം വേണ്ട സഹായങ്ങൾ ഞങ്ങൾക്കു ചെയ്തുതരുമെന്നും വിശ്വസിച്ചുകൊണ്ടു് അല്പം ദീൎഘിച്ചുപോയ ഈ പ്രസ്താവനയെ അവസാനിപ്പിക്കുന്നു.

(മംഗളോദയം)

I

കഴിഞ്ഞ തുലാം ലക്കത്തോടുകൂടി 'മംഗളോദയ'ത്തിന്നു് ആണ്ടെത്തികഴിഞ്ഞുവെന്നു വായനക്കാർ ഓൎക്കുന്നുണ്ടല്ലോ. ഈ ലക്കത്തോടുകൂടി മാസിക പുതിയ വൎഷം ആരംഭിച്ചിരിക്കുന്നു. സാധാരണ പത്രമൎയ്യാദയെ അനുസരിച്ചു് ഈ അവസരത്തിൽ മാ

സികയുടെ മുന്നാണ്ടത്തെ ഗുണദോഷങ്ങളെ വേണ്ടുംവണ്ണം വിചാരിച്ചു പത്രമുഖേനതന്നെ വായനക്കാരെ ബോദ്ധ്യപ്പെടുത്തി ദോഷത്തെ നീക്കുവാൻ വേണ്ട വട്ടം കൂട്ടേണ്ടുന്ന ഭാരം പത്രപ്രവൎത്തകന്മാൎക്കുണ്ട്. മലയാളത്തിൽ ഒരു മാസിക കൊണ്ടുനടത്തുന്നതിലുള്ള ബുദ്ധിമുട്ടുകളും വൈഷമ്യങ്ങളും അനുഭവിച്ചറിഞ്ഞിട്ടുള്ളവൎക്ക് ഈ ചുമതലയുടെ ചുമട്ടുഭാരവും അറിയാവുന്നതാണ്.

പരദേശികന്മാർ നടത്തിവരുന്ന ഏതെങ്കിലും ഒരുത്തമമാസികയെ മാതൃകയാക്കിപ്പിടിച്ച് ആരംഭത്തിൽതന്നെ ആ തോതനുസരിച്ച് ഒരു മലയാളമാസിക തുടങ്ങുവാൻ വിചാരിക്കുന്നത് അരച്ചാൺവഴിയകലം പറക്കുവാനാകാത്ത കോഴി പരുന്തിനുമീതെ പറന്നുനടക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുന്നതുപോലെ പരിഹാസാസ്പദമായിത്തീരുന്നതാണ്. അങ്ങിനെയാണെന്നുവരികിലും അസാദ്ധ്യമെന്നുവെച്ചു പരിശ്രമിക്കാതെ പിന്തിരിക്കുന്നതും യുക്തമായിരിക്കയില്ല. ഉദ്ദേശം ശ്ലാഘ്യവും ഉത്സാഹംകൊണ്ടു പലതും സാദ്ധ്യവുമാണെന്നു പൂൎണ്ണബോധമുണ്ടായിരിക്കെ പത്രകളത്തിൽ കടന്നുപയറുവാൻ തുടങ്ങിയിരിക്കുന്ന ഞങ്ങളും ദാക്ഷിണാത്യന്മാരുടെ ആരംഭശൂരത്വമെന്ന അപവാദത്തിനു പാത്രമായിത്തീരുവാൻ ഒരു കാലത്തും വഴികൊടുക്കു

ന്നതല്ല. ജയാപജയങ്ങൾ 'ദൈവംപാതി' യോടു നമുക്കുള്ള അടിമപ്പാടിനെ അനുസരിച്ചിരിക്കട്ടെ.

കഴിഞ്ഞ കൊല്ലത്തെ വിഷയവിവരപ്പട്ടിക പരിശോധിക്കുമ്പോൾ പല ഭേദഗതികളും ചെയ്യേണ്ടതായിട്ടു ഞങ്ങൾ കാണുന്നുണ്ട്. 'മുട്ടശാന്തി' നിവൃത്തിക്കുവാനായി ചില ലേഖനങ്ങൾ പ്രസിദ്ധം ചെയ്യേണ്ടിവന്നിട്ടുണ്ടെന്നു ഞങ്ങൾ സമ്മതിക്കുന്നു. പരമമായ ഉദ്ദേശത്തിന്റെ ഒരു വക്കുപോലും സ്പർശിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു ഞങ്ങൾ വിചാരിക്കുന്നതുമില്ല. എന്നാൽ ഇതിന്നു പത്രപ്രവർത്തകന്മാർ മാത്രം ഉത്തരവാദികളാണെന്നു വിചാരിക്കുന്നതായാൽ അല്പം സങ്കടമില്ലെന്നില്ല. മലയാളമാസികകൾ വാങ്ങിവായിക്കുന്നവർ എണ്ണായിരത്തിൽ ഒന്നു വീതമേ ഉള്ളു. അതിൽതന്നെ മുപ്പത്തിരായിരത്തിൽ ഒന്നു വീതമേ പണം കൊടുക്കുന്നവരുമുള്ളു. ഇതു പന്ത്രണ്ടു മാസികകൾക്കുകൂടി വിഭജിക്കുന്നതായാൽ മാസികകൾക്ക് ഉപജീവിക്കുവാൻ എത്രത്തോളം സൌകര്യമുണ്ടെന്ന് ആലോചിക്കാതെതന്നെ അറിയാം. പക്ഷേ 'മംഗളോദയ'ത്തിന്റെ ഭാഗ്യാതിരേകംകൊണ്ട് കാലാവസ്ഥകളത്ര സഹായമല്ല ഞങ്ങൾക്കുണ്ടായിട്ടുള്ളു. ഇതുതന്നെ മേലാൽ ഞങ്ങൾക്ക് ഉത്സാഹത്തിന്നും കാരണമായിത്തീർന്നിട്ടുണ്ട്.